

آليون اكيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

آليون اكيون اڻيا وار

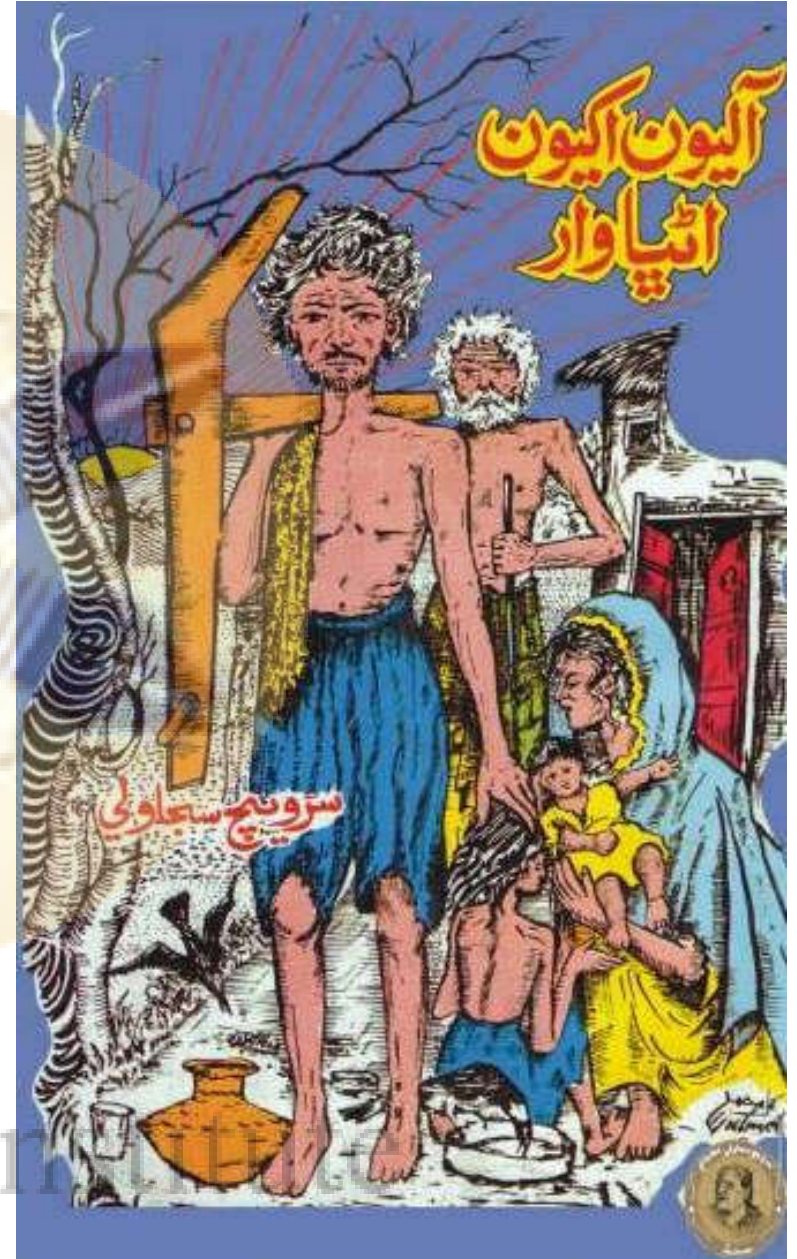
سرويج سجاولي

سچائي اشاعت گهر، دڙو / حيدرآباد
2013ع

سند سلامت ڪتاب گهر

آليون اكيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

آليون اڪيون اٿيا وار : سروچ سجاولي

حق ۽ واسطا محفوظ

ڪتاب جو نالو	:	آليون اڪيون اٿيا وار
موضوع	:	شاعري
شاعر	:	سروچ سجاولي
ڇاپو پهريون	:	جون 1972ع
ڇاپو ٻيون	:	نومبر 1997ع
ڇاپو ٽيون:	:	آڪٽوبر 2013ع
لي آئوٽ/ڊزائين	:	مور ساگر
ڪمپوزنگ	:	منظور احمد جوڻيجو- زيب جوڻيجو
	:	الرزاق ڪمپيوٽر ڪمپوزرس حيدر چوڪ
	:	حيدرآباد 03332634650
ڇپائيندڙ	:	سچائي اشاعت گهر دڙو 03013647468

Aalyon Akhiyon Anbha War (Poetry) written by: SARVECH SUJAWALI, Published by: Sachai Ishaat Ghar Daro, Sindh, Pakistan, Edition Third, October 2013.

آليون اڪيون اٿيا وار : سروچ سجاولي

اداري پاران :

سند سلامت ڪتاب گهر پاران **ڊجيٽل بوڪ ايڊيشن** سلسلي جو ڪتاب نمبر (115) اوهان اڳيان پيش ڪجي ٿو. هي شاعريءَ جو ڪتاب ”آليون اڪيون اٿيا وار“ نامياري شاعر سروچ سجاوليءَ جي شاعريءَ تي مشتمل آهي. هي ڪتاب سچائي اشاعت گهر پاران 2013ع ۾ ڇپايو ويو. لک ٿورا سائين يوسف سنڌيءَ جا جنهن هن ڪتاب جي سافت ڪاپي سند سلامت تي پيش ڪرڻ جي اجازت ڏني. اوهان سڀني دوستن، پائرن، سڄڻن، بزرگن ۽ ساڃاهه وندن جي قيمتي مشورن، رايي، صلاحن ۽ رهنمائي جو منتظر.

محمد سليمان وساڻ

مينيڊنگ ايڊيٽر (اعزازي)

سند سلامت ڊاٽ ڪام

sulemanwassan@gmail.com

www.sindhssalamat.com

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويچ سجاولي

82	مُرڪ منجهيو پئي چيڙن ۾!
84	سگرالن تي ساهيڙيون
87	پارا ۽ پنهنوار
89	ڪورن آندن ۾ گهرام
91	ڪريم سائين
94	رڪ تي ويندين رتون
98	پڙهيم پٽي ۽ ٻاراڻو
100	ڏسان اُن ڏيهه ۾ ڏيڻيون
104	گهٽي گهٽي ڪي گلاب ڪريون
106	اسين هڪل سان هزار ماريون
107	دودا ۽ دلاور
110	گرز گهاڙي گوليءَ سان
115	وڏو پيو انقلاب اچي
120	گڏي اُٿو اي ڪوڏيا
124	هاري جاڳ
127	اُها انڌير نگري ۽ ...
131	سنڌ جي سپوتن ڏانهن
135	هي دلبر دلبر ديس وسي
140	مارو زنده باد قلندر
144	ماهيءَ ماڪيءَ جي ڪرلار
145	بيت
150	دوها
155	ڪافيون
168	وائيون
178	گيت
188	لوڪ گيت
190	لوڪ گيت (قومي جمالو)

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويچ سجاولي

لڙڪن لار

08	پنهنجي پاران
11	سرويچ هڪ انقلابي شاعر: بينظير ڀٽو
12	سوانح
14	ليڪڪ پاران
17	بني چاڻي بابت ليڪڪ جي وضاحت
20	مهاڳ
25	پهرين چاڻي متعلق علي نواز وفائي جا ٻه اکر

نظم

32	هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس!
35	نيتو وڻي نهرا وڻن!
39	راڻو ڳائي جيئن روينه
43	ديس جي راڻي سنڌي
45	چوڙيلين جا چاڳ وڪيا
48	رجهي ڪين جتي ٿو
51	ٿي پونگا تن جا پينگ ويا
55	ماءُ اڳيان معصومڙيون
57	گوڏ گوڏن کان مٿي
59	گهوڙا ڙي سا گاهياڻي
62	جرنيلن جا پيش امام
65	ڪي وال ڪي اڌ وال ۾
69	پٽ ڏٺي ڏانهن
72	ننگي انگ نياڻيون
77	ڳڻتيون ڳوڙهن سان ڳچ.....!
79	ننگ پيت ٻچن جي ڳالهه-

پنهجي پاران

2008ع ۾ سرويچ سجاولي اڪيڊمي سنڌ پاران محترم سائين سرويچ سجاولي صاحب جو شعري مجموعو ”بئي ڪنڊيون مھراڻ جون“ ڇپائي اوهان عقيدتمندن اڳيان آندو ويو. جنهن ۾ واعدو ڪيو ويو هو ته سرويچ سجاولي اڪيڊمي پاران اها شمع جيستائين سسيءَ ۾ ساهه آهي، تيستائين اُجهامڻ ڪونه ڏبي ۽ انهيءَ واعدو کي وفا ڪندي 2009ع ۾ سرويچ سجاولي صاحب جي ئي فرزند نوجوان ارڙي انقلابي شاعر محترم حبيب الله سانگي سجاولي صاحب جو شعري مجموعو ”ڌرتيءَ لڳن ڌاڙا“ ڇپائي اوهان همدردن جي هٿن تائين پهچايو. انهن ٻنهي مجموعن ۾ منهنجي ڏنل موبائيل فون نمبر تي سڄي سنڌ مان محب ماڻهن بيحد گهڻو اسرار ڪيو ته سائين اسان کي سرويچ صاحب جو پهريون شعري مجموعو ”آليون اڪيون اٿيا وار“ گهرجي. جنهن لاءِ جڏهن ڪتاب موجود نه هئڻ جو جواب ٿي ڏنو، ته ڪيترن ئي پائرن ايئن ٿي چيو ته سائين پلا بليڪ تي ڏيو. پر ڪتاب هئو ئي ڪونه ته ڪٿان ڏيان. مون وٽ به صرف هڪ ئي ڪاپي وڃي بچي هئي، جيڪا پڻ پروگرام ۾ هڪڙي سٺي دوست جي نظر تي پئجي ويئي، جنهن چيو ته ڪتاب ڪيس ڏيو. پڙهي واعدو سان واپس ڪندو. جنهن کي مون گهڻو ئي چيو ته پيارا صرف هڪ ڪاپي آهي، جنهن تان وري بيوايديشن آئيندس، تنهن ڪري اها ڪاپي نٿو ڏئي سگهان. وري نه ملندي پر اهو دوست نه ڇڏي لڳو ۽ نيٺ ٻن ڏينهن ۾ موائيل جي واعدو تي زبردستي ڪٽي ويو ۽ پوءِ انهن ٻن ڏينهن کي به هفتا، پوءِ به مهينا ۽ نيٺ ٻه سال گذري ويا، پر ڪتاب نه مليو. هاڻي مون وٽ ٻي ڪاپي هجي ته ان جو

ارپنا

سنڌ وطن جي انهن سورن ساڙيل، ڏڪن ڌاريل ڏوٿيئڙن، ماروئڙن، مانجهيئڙن، پنهنوارن سنگهارن، پائرن ۽ پينرن جي نالي جن جي جذبن، جولائن، اُڏمن ۽ اُمنگن مون کي شاعر بنايو.

شال قبول ڪن

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

صاحب آهي. سندس ساٿ ۽ سهڪار سان آليون اڪيون اڻيا وار جوهي ايڊيشن اوهان جي هٿن ۾ آهي. جنهن لاءِ نه صرف آئون پر سڄي سنڌ سندس ٿورائتي ۽ دعاگو آهي. انشاء الله سرويچ سجاولي اڪيڊمي جو سلسلو جاري ساري رهندو ۽ تمام جلد بلڪه جيستائين اوهان هي ڪتاب پڙهي ڏنگ ڪندا ته اڪيڊمي جا ڪجهه ٻيا مجموعا پڻ اوهان جي هٿن ۾ هوندا.

آخر ۾ آئون پاءُ مور ساگر جو بيحد ٿورائتو آهيان، جنهن هن ڪتاب جي ڪمپوزنگ ۾ مون سان ڀرپور ساٿ ڏنو.
ساٿ سلامت. سنڌ سلامت

سورج سجاولي

چيئرمين

سرويچ سجاولي اڪيڊمي، سنڌ

0300-3481767

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

ايڊيشن آڻيان. نيٺ پاءُ يوسف سنڌي مهرباني ڪئي، جنهن کان ڪتاب جي پهرين ايڊيشن جو تمام ضعيف ٿيل مسودو مليو. جنهن کي ڪمپوز ڪرايو ۽ پوءِ پبلڪ لائبريري سجاول جي تمام ڪاهوڙي ۽ محنتي انچارج محترم حاجي عبدالعزيز مينڌرو کان ڪتاب جي ٻئي ايڊيشن جي ڪاپي ملي، جنهن تان ڪتاب مڪمل ڪمپوز ڪرائي ورتو.

آليون اڪيون اڻيا وار جو پهريون ايڊيشن 1972ع ۾ ڇپيو هو. جيڪو صرف هڪ هفتي ۾ ئي ختم ٿي ويو، جنهن بعد بقول سرويچ سائين جي ته ساڳئي ايڊيشن تحت هن ڪتاب جا ٻه ٻيا ايڊيشن پڻ آندا ويا، جيڪي پڻ صرف هڪ مهيني ۾ ئي ختم ٿي ويا ۽ ڪتاب مارڪيٽ ۾ اٽلپ ٿي ويو. هڪ ته هن ڪتاب ۾ سنڌ ۽ سنڌي ماڻهن جي ڏڪن، سورن، دردن ۽ پيڙائن جي ڀرپور منظر نگاري سمايل هئي ته ٻئي طرف هي ڪتاب ايم. اي سنڌي جي نصاب تي رڪن سبب پنهنجي انمول ۽ اٽلپ بنجي ويو. پاڪستان جي تاريخ ۾ 1972ع تائين ڇپيل سنڌي ڪتابن مان هي پهريون ڪتاب هو، جنهن کي پاڪستان رائٽرس گلڊ پاران محترم قيتل شفائي صاحب ان وقت ڏهه هزار روپين جي نقد انعام سان نوازيو هو. جنهن وقت هن ڪتاب جي قيمت صرف 5 روپيه هئي.

ان بعد 1998ع ۾ سجاول جي نوجوان صحافي لڌو مڃارو هن ڪتاب جو آفيشلي ٻيو ۽ اڻ آفيشلي طور چوٿون ايڊيشن ڇپرايو، جيڪو پڻ جلد ئي ختم ٿي ويو ۽ هن وقت ڪٿي به ان جي ڪا هڪ به ڪاپي موجود ناهي. پنهنجي مهربان مداحن جي محبتن ۽ انهن سان ڪيل واعدي کي نڀائيندي هن ڪتاب جو آفيشلي ٽيو ۽ اڻ آفيشلي پنجنون ايڊيشن ڇپرائي اوهان عقيدتمند ۽ احترام لائق سجاول سائين جي هٿن ۾ پهچايو ويو آهي. هن ڪتاب کي اوهان جي هٿن ۾ پهچائڻ ۾ مون صرف نظر داري ۽ نگراني ڪئي آهي، پر انهيءَ جواصلي سهر و سنڌ جي ان باضمير، بيباڪ ۽ بهادر نياڻي توڙي ادب دوست ۽ ادب ذوق عورت ڏانهن ويڃي ٿو، جيڪا رشتي ۾ منهنجي روحاني پيڻ آهي ۽ ثقافت کاتي سنڌ جي صوبائي وزير محترم سسئي پليجو

سوانح

محمد صديق ولد خميسو خان تارڙو شاعريءَ جي دنيا ۾ ”سرويج سجاولي“ جي نالي سان مشهور سنڌ جي لاڙايراضيءَ سان تعلق رکي ٿو. 14 مارچ 1937ع تي ڳوٺ محمد ابراهيم تارڙي لڳ سجاول ضلعي ۾ پيدا ٿيو. سندس تعليم فقط چار درجا سنڌي آهي. پاڻ سنڌ جي عظيم عوامي شاعر حضرت مولانا حاجي احمد ملاح کان روحاني طرح متاثر ٿيو. 1955ع کان شعر لکڻ شروع ڪيائين. پنهنجي خداداد لياقت، سنڌي عوام ۽ سنڌي ٻوليءَ سان سندس جنون تائين محبت کيس هن وقت پوريءَ سنڌ جو عموماً ۽ لاڙايراضيءَ جو خصوصاً هڪ باڪمال شاعر بنائي ڇڏيو آهي. سرويج سجاوليءَ جي شعر جي سڀ کان اعليٰ ۽ اُتم خوبي هيءَ آهي جو سندس شعر بلڪل نيٺ سنڌي زبان ۾ سولي، سادي ۽ بهراڙيءَ جي زندگيءَ سان تعلق رکندڙ لفظن ۾ چيل هوندو آهي. سرويج، شاعريءَ جي هر صنف تي لکيو آهي. جهڙوڪ: نظم، غزل، گيت، لوڪ گيت، وايون، بيت، دوها، قطعا ۽ مثنوي وغيره. سنڌ وارن جي بدبختي چڻبي جو هن مشهور عوامي شاعر جي شاعريءَ جو تمام وڏو حصو سندس گهرن کي باه لڳڻ سبب سڙي ويو جيڪو هڪ لاثاني ۽ لافاني ادب هو. سرويج سجاولي هڪ اهو عظيم عوامي شاعر آهي جنهن ڳوٺاڻي زندگيءَ جي سڄي پڇي تصوير نظم، گيتن، واين، ڪافين ۽ لوڪ گيتن ۾ پيش ڪئي آهي. سندس انداز بيان ۾ هڪ طرف سيلاب بيپناهه واري رواني ۽ اُٿل آهي ته ٻئي طرف من موهندڙ لفظن ۽ دلڪش ترڪيبين جو جادو سمائيل آهي.

سرويج ڏکويل ۽ زخمر خورده نياڻين جو شاعر آهي. سرويج سنڌ جي هر مظلوم ۽ ڏکي انسان جي دل جو آواز آهي. سندس هر فن پارو ڪنهن نه ڪنهن ڏکڻ ڏڏيءَ، نمائڻيءَ ۽ سباجهيءَ، نياڻيءَ جي جذبات ۽ حالات، پست

سرويج هڪ انقلابي شاعر

سرويج سجاولي سڄي ملڪ ۽ خاص طور تي سنڌ ۾ انقلابي شاعر طور سڃاتو ويندڙ شاعر آهي، جنهن جمهوريت لاءِ جدوجهد ڪندي ايم. آر. ڊي جي 83ع ۽ 86ع جي تحريڪن ۾ جيل جون صعوبتون سٺيون ۽ پنهنجي انقلابي شاعريءَ ذريعي ماڻهن کي متحرڪ ڪيو ۽ آمريت دؤران ماڻهن ۾ جاڳرتا پيدا ڪئي. جڏهن به هن ملڪ ۾ آمريت مسلط ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي وئي ته سجاولي پاڻ ئي ان چئلينج جو جواب ڏيڻ لاءِ متحرڪ ٿي ويندو هو، جنهن ڪري سنڌين لفظ ’سجاولي‘ سان پنهنجو پاڻ تڏ رشتو قائم ڪري ڇڏيو آهي.

سرويج سجاولي هميشه آمريت پاران آزاديءَ کي دٻائڻ ۽ عوامي حقن خلاف ٺهندڙ پاليسين جي مذمت ڪندي پيپلز پارٽي ۽ قائد عوام شهيد ذوالفقار علي ڀٽو سان پاڻ ٻاهيو. سندن شعري مجموعو ”آليون اڪيون اڻيا وار“ جمهوريت لاءِ ۽ ان جي جدوجهد وقت ماڻهن لاءِ رهنمائي ۽ جاڳرتا جواهيڃاڻ رهيو آهي.

سرويج سجاولي جهڙا ماڻهو روز روز پيدا ناهن ٿيندا. سندس وڇوڙو سندس گهر ڀاتين سان گڏ ملڪ ۽ قوم جو ڪڏهن به پورو نه ٿيندڙ نقصان هئڻ سان گڏ پيپلز پارٽي هڪ عظيم سرمايي کان محروم ٿي ويئي آهي. اسان کيس هميشه ياد رکنداسين.

بينظير ڀٽو

24-10-2007

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

ليڪ پاران

هن سنڌ وطن جا صدين کان سورن ساڙيل، ڪاڙهن ڪاڙهيل ۽ ويل
پرواڙيل وانگي ٿيا.

جيئي سنڌ!

منهنجي دل جا داڻا، من جا موتي، سر جا سائين، منزل جا مٿير مانجهي!
اوهين ۽ اوهان جي هيءَ سونهن سونهاري ڌرتي ۽ هيءَ ماهيءَ ماڪيءَ جي لار
کان مٺي زبان، اوهان جون ريتون رسمون، ميلا ملاڪڙا، پڙا مرڻا، وهانءَ وڌاڻا،
قرب ڪچهريون، مال اولاد شال سدائين زنده ۽ سلامت هجن. اوهين هن
ڌرتيءَ جا ڌڻي، دودا، جوڌا، جنگ اڙنگ، گهوٽ اڻموت، اٿل ۽ اڻ جهل پرين
۽ پيڙهين کان هتي جا پاڏوڪي پنهنوار، جري ۽ جونجهار، سگهارا سنگهار،
سدا ملوڪ ۽ من موهيندڙ ماروٽڙا شال سدائين وسندا ۽ وهندا رهو! اوهان
جا شهر ۽ ڳوٺ، وسنديون ۽ ويڙها، واهڻ واهه ۽ هي مست مهراڻ شال سدائين
موجن سان مسڪرائيندو اوهان کي مسرور ۽ مالا مال ڪندو رهي. شال
سدائين اوهان جون باگهيون، ماريون، سسيون، سهڻيون، نازيريون نوريون ۽
ليلائون پنهنجن چنيسرن سان ڇاڳ ڪنديون رهن. شال اوهان جا هي
پلوان بار ڪارا ڪوجها، گڪا، ڪونڌر ۽ ڪت مست ڀٽڙا پنهنجي وطن
۽ زبان تان سرن جا سودا ڪندا رهن. شال سدائين اوهان جا اهي ڦڻ جهڙا
اڇا پتڪا، رت رنگيون اجرڪون، لاکيڻيون لنگيون، ڪٿا ۽ ڪيس، سوسيون،
گرييون، بانڌڻا، بگيٽڙا، گج، ڪنجرا، چُنڙيون ۽ چولا هن جڳ تي پنهنجي
جوت ۽ جهرمر جهومائيندا رهن.

شال سدائين توهان جا ڪيٽ، چيٽ، ڪتيون، ربيعون، ڍنڍون ڍورا
خوشيءَ وچان ڪٽندا ۽ ٽٽندا رهن. شال سدائين توهان جا راڳ، ناچ ڳيچ ڳيا،
هُمرچا، هو جمالا، نڙ بيت، چنگ چڙا، ساز سُر، راڳ رهاڻيون وڌندا ۽

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

حاليءَ ۽ خسته حاليءَ جي ترجماني ڪري ٿو. سندس شاعريءَ ۾ تڪليه ۽
تصنع نه آهي، پر سراسر مشاهدو ۽ محسوسات آهي.

اهو معيار هڪ قادرالڪلام ۽ مشاهدو نگار شاعر جو آهي. سندس هر
نظم هڪ زنده منظر آهي، پر آهي هڪ الميه ۽ زخم خورده شاعر جي صدا.
سروچ پنهنجي تخلص سان بلڪل ٺهڪي اچي ٿو. سندس ڪم به سڄو
ڏينهن سروچاڻا آهن. شل نه ڪنهن سان ڪو ظلم ٿيندي ڏسي، شل نه
ڪنهن ڏاڍي جو ڪنهن هيٺي سان ڪو هاجو ڏسي، بس پوءِ ته اصل ڏنڊو
هٿ ۾ سر تريءَ تي رکي ميدان ۾ حاضر ٿي ويندو آهي. اهو نه سوچيندو آهي
ته نتيجو ڇا نڪرندو. انهيءَ ڪري ڪيس هر وقت ڏاڍا ڏونگر ڏور ٿا پوندا
آهن. پر سروچ انهن کي ليکي ٿي ڪونه. اهائي سنڌ، اهي ٽي مظلوم ماروٽڙا،
اهائي ڏاڍن سان جنگ سندس روزمره جوشيوو آهي.

سروچ کان جڏهن پڇيو ويو ته توهان زندگيءَ ۾ ڪنهن کان وڌيڪ
متاثر ٿيا آهيو؟ ته پاڻ چيائين ته هونئن ته هر عوامي ڳالهه يا عوامي ماڻهوءَ
کان متاثر آهيان، مگر جيئن ته عوامي شاعريءَ ۾ آئون مولانا ملاح کان متاثر
آهيان، ۽ عوامي راڳ ۾ ”بلبل، مهراڻ“ (روبينه قريشي) مون کي ڪافي کان
وڌيڪ متاثر ڪيو آهي. (ناشر)

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

سان گڏ آئون ادارہ ”آزاد“ ڪراچيءَ جو بہ شڪر گذار آهيان. جنهن جي اڻ موت ايڊيٽر علي نواز صاحب وفائي ۽ وفائي پريس جي تجربڪار عملي مون سان ڇپائيءَ ۽ پروفن ۽ ڀرپور مدد ڪئي. شال سدائين سنڌ ۽ سندس سانگي سلامت هُجن.

8 جون 1972ع
سرويچ سجاولي

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

ويجهندا رهن. شال سدائين توهان جون رانديون رانديون، ملهه ٻيلهاڙا، ونجهوتيون، لڪلڪوتيون دائر ۽ قائم هُجن. شال سدائين توهان جا پڪا پڊ، پاڙا، اڱڻ اوطاقون اُجربون ۽ آبائيتيون هجن. هي جهانگيٽڙن جا جهوپا سنڌائين جڳمڳائيندا رهن ۽ اوهين هن سنڌ ڌرتيءَ تي شاد ۽ آباد هُجو.

منهنجا سورهي ۽ سرويچ سانگيٽڙا: منهنجي شعرن جو هي پهريون مجموعو جيڪو سال 1962ع کان 1972ع تائين جو ڇپيل شعرن مان چند شعرن تي مشتمل آهي ”آليون اڪيون، اڻيا وار“ اوهان جي اڳيان آهي. منهنجا ڏڪن ڌاريل ڏوٿيٽڙا! آئون ڪو وڏو عالم اديب يا علامه ڪونه آهيان. آئون ته بلڪل ئي هڪ اڻڄاڻ ادنيءَ ۽ هن زماني جو ستايل ۽ سورن ساڙيل سنڌي آهيان. شاعري نه ته ڪا منهنجي ورثي ۾ آهي ۽ نه آئون ڪو شاعر ابن شاعر آهيان جو ويهي ڪا اوهان اڳيان هام هڻان. آئون ته فقط اوهان جي ۽ پنهنجي سورن، صدمن، سُهمن ڏڪن ڏولان، اهنجن ايڏائن، عقوبتن ۽ اڏپتن جون ڳالهيون ڳايان ٿو. جنهن کي توهان شاعري ڪوٺيو ٿا. ٻهر حال شاعري آهي يا بيو ڪجهه، آئون ته اهو لکندو آهيان جيڪي ڪجهه ڏسندو آهيان. ڪتاب اوهان جي اڳيان آهي پڙهو ۽ پروڙيو. جيڪڏهن منهنجي ڪوتاهين تي ڪو قلمي قرب ڪندا ته آئون اوهان جو ٿورائتو رهندس.

آئون اوهان سڀني سنڌي پائرن، پينرن، مائرن، ڏيغرن ۽ ساڻيٽڙن جو ٿورائتو آهيان جن جي سورن صدمن، ڏڪن ڏولون مون کي شاعر بنايو.

آخر ۾ آئون انهن محسنن کي به وسارڻ نٿو چاهيان جن مون سان هن ڪتاب ڇپرائڻ ۾ آخر تائين ساٿ ڏنو. بهتر ٿو سمجهان ته انهن سڄڻن جا نانءُ به اوهان تائين پهچايان جيڪي هن ريت آهن:-

سيد بشير احمد شاه، سيد انور علي شاهه ڪاظمي، محمد جعفر هيلابو، سيد نواز علي شاهه سجاولي ۽ منصور علي عباسي. ۽ ٻڌ هن ڪتاب کي ترتيب ڏيڻ ۽ نقل ڪرڻ ۾ جنهن ماڻهوءَ مون سان راتيون جاڳي سجاولي کان ڪراچيءَ تائين پنهنجو ذهن ۽ نور نچويو آئون انهيءَ منهنجي ننڍڙي آڏي ”سوز“ سجاوليءَ کي به وساري نٿو سگهان ۽ سندس ٿورائتو آهيان. اُن

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

ٻڌايم ته هڪ ته ڪتاب جي ڪاپي نه آهي، ٻيو ته منهنجو خيال آهي ته ان ڇپيل ڪلام جو ٻيو مجموعو ڇپائجي، تيون سبب سڀ کان وڏو هي ته آئون ادبي دنيا کان ڪي قدر بد دل ٿي پيس. اُهو ان ڪري، جو هڪ ته مون ڪي خود ڪافي صدمو پهتا، جن مان سڀ کان وڏو ۽ گهائيندڙ ۽ ٻنھ نه وسرندڙ صدمو منهنجي نوجوان گهوت پٽ شهيد محمد خان سرويچ جو بي مهلو ۽ ٻنھ اوچتو ڪلندي ڪلندي صرف هڪ ڪلاڪ جي اندر منهنجي اکين کان سورهن ميل پري تريفڪ جي بي رحم حادثي ۾ مون کان جدا ٿي ويو، مون ڪي جيئڻ کان ڪاري ڇڏيو. ان جدائي جي جهوريءَ سبب منهنجي هن باقي حياتيءَ کان دل ٿي پلجي وئي آهي، ٻيو سبب هي ته ”منهنجي پيارن شاعر دوستن“ منهنجي ڪتاب کي ٻوٽيون ٻوٽيون ڪري ڇڏيو. ايئن ڪٿي چئجي ته منهنجو رڳو فوتو وڃي ڇڏيائون، باقي سارو ڪلام پنهنجو ڪري ويا، جيڪو منهنجي روبرو پنهنجي نالي سان پڙهندا رهيا ۽ ان مان پنهنجا ڪتاب تيار ڪري ورتائون. اهڙيءَ بي شرمائي ۽ بي ضميريءَ کان پوءِ مون خيال ڪيو ته هنن ”ادبي ڌاڙيلن“ جي دنيا ۾ ڪنهن کي جهلي، ڪنهن کي جهلبو، تنهن کان بهتر آهي ته لکڻ ۽ ڪتاب ڇپائڻ ٿي ڇڏي ڏجن، پر اندر جي اُڌمن ۽ مسڪين ماروئڙن سان ٿيندڙ ظلمن، حاڪمن جي ڏاڍاين ۽ امڙ ڌرتيءَ سان ٿيندڙ هاڃن لوبارن جي لجن جي لتڙجڻ منهنجو لڱ لڱ لرزائي ڇڏيو. ان ڪري ڪافي ڪلام لکيو اٿم، جيڪو انشاءِ الله جلد ”ٻئي ڪنڌيون مهراڻ جون“ جي نالي سان منظر عام تي ايندو، جيڪو هن ڪتاب کان ٻيڻو هوندو. اهوئي ڪلام تي مشتمل ڪتاب هن ايڊيشن جي پهچڻ بعد هڪ مهيني اندر اوهان محبوبن تائين پهچائبو. هن ايڊيشن لاءِ سڃاڻل جي نوجوان صحافي تمام گهڻو اصرار ڪيو، سندس چوڻ آهي ته رب ڪري توهان اڃا ڪو وقت حيات هجو پر جي هيڏانهن هوڏانهن ته ”ادبي ڌاڙيل“ سمورو ڪتاب ڳڙڪائي ويندا ۽ اسان وٽ ثبوت طور ڪجهه به نه

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

ڪتاب ”آليون اڪيون اڻيا وار“ جي ٻي ايڊيشن بابت ڪجهه وضاحتون

هي ڪتاب سال 1972ع جي جون مهيني ۾ ڇپجي عوام اڳيان آيو. ڪتاب ۾ ڇپيل شاعري 1958ع کان 1972ع تائين لکيل ڪلامن مان ڪجهه چونڊ شعرن تي مشتمل آهي. ڇپيل ڪلامن مان ڪافي ڪلام ماهوار هفتيوار ۽ ٽماهي رسالن ۾ به ڇپيو رهندو هو ۽ اڪثر ڪري روزانه اخبارن ۾ ڇپيل رهيو آهي. هن ٻئي ايڊيشن ڇپجڻ جو مقصد هي آهي ته ڪتاب ڇپجڻ کانپوءِ اسان جي ضلعي ۾ ئي هڪ مهيني اندر خريد ڪيو ويو. مشڪل سان به اڏائي سڄو ڪاپيون فقط ڪراچي ۽ حيدرآباد جي بوڪ اسٽالن کي ڏنيون ويون، جيڪي به بلڪل قليل عرصي ۾ ختم ٿي ويون، پر جن جن ماڻهن وٽ ڪتاب پهتو، انهن وڌيڪ ڪاپيون گهراڻن لاءِ بي شمار خط لکيا پر ڪتاب نه هئڻ سبب ڪين واقف ڪيو ويو ته ڪتاب موجود نه آهي، ان ڪري اُهي مهربان ڏاڏا مايوس ٿيا ۽ پوءِ وڪرو ٿيل ڪتاب جيئن جيئن سفر ڪندو ويو، تيئن تيئن طلبگار ويا وڌندا. لڳ ڀڳ هڪ هزار کن جيترا خط مون کي ڪتاب جي حاصلات لاءِ موڪليا ويا، پر افسوس جو ڪتاب جي هڪ ڪاپي به نه هئي. خود مون وٽ به ڪتاب نه هو. ان وچ ۾ زماني جي ناسازيءَ سبب آئون به اُلجهي ويس ۽ ڪتاب بابت وڌيڪ ڇپائي لاءِ ڪو خاص اپاءُ کونه ورتو. ان وچ ۾ ڪافي دوستن (جيڪي اشاعتي ادارا هلائيندا آهن) تقاضائون ڪيون ته ڪتاب جي فقط هڪ ڪاپي موڪل ته اسان وڌيڪ ايڊيشن ڪڍي عوام تائين پهچايون، پر مون وٽ خود هڪ ڪاپي به نه هئي. ان ڪري يارن کي

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي**آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي**

هوندو ۽ اسين سجاول واسي افسوس جا هٿ مهٽيندا رهجي وينداسون.
منهنجي پياري دل واري سجاول جي صحافي جي حڪم تي ڪتابن
جي ڇپائي جو سلسلو وري جاري رکجي ٿو جنهن جو سڄو سهرو هن
نوجوان صحافي جي سر تي سونهي ٿو.

سچن موتين ۽ اُمله ماڻڪن جو پنڊار مهاڳ

سرويج سجاولي

31 ڊسمبر 1997ع

سرويج نگر ضلعو ٺٽو

سنڌ مُلڪ ۽ سنڌي زبان جو مشهور عوامي ۽ انقلابي شاعر جناب
سرويج سجاولي، اسان جي وطن دوست سنڌي شاعرن مان هڪ آهي. هُو اُهي
ڳالهيون ڪري ٿو جيڪي سندس پيا ساٿي شاعر گهٽ ڪندا آهن. وطن
جي غدارن کان نفرت جون ڳالهيون، وطن جي ويرين سان مقابلي جون
ڳالهيون، سنڌيءَ کي ڏاڍن جي ڏهڪاءُ ۽ ڦورن جي ڦُرلٽ کان ڇڏائڻ جون
ڳالهيون، مڙسي، همت ۽ سر صدقو ڪرڻ جون ڳالهيون. سرويج ڪيترين
ئي ڳالهين ۾ هن دور جي تمام وڏن شاعرن کان مٿي ۽ تمام مٿي لکيو آهي.
سرويج ڪو ايترو گهڻو پڙهيل نه آهي پر سندس شعرن مان معلوم ٿئي ٿو ته
هو بلڪل فطرتي شاعر آهي ۽ بيشڪ ذات ڏئي آهي. اهو ئي سبب آهي جو
سندس شعر ۾ منظر نگاريءَ جون اوچيون اُڏارون ائين ٿيون لڳن ڄڻ ته
ڪردار سڀ ماڻهوءَ جي اڳيان موجود آهن. سرويج ڪتابن جو ڪيڙو ۽
مطالع جو شاعر نه آهي پر هُو مشاهده جو سدا ملوڪ شاعر آهي. سندس
اندازِ بيان، نازڪ خيالي ۽ شيرين زبانيءَ کان ته ڪو ڪافر به انڪار نه
ڪندو ان ڪري سرويج شاعريءَ جي دنيا ۾ پنهنجي همعصر شاعرن کان
اڳتي ۽ تمام گهڻو اڳتي آهي. سنڌ جا سڀ وطن دوست شاعر سنڌي عوام
سان پيار جو اظهار ڪن ٿا ۽ اُن جي حالت تي افسوس کائين ٿا ۽ اُن جي
چوٽڪاري جون راهون ڳولين ٿا، پر منهنجائن برڪ شاعر سڀ وچولي طبقي
جا سفيد پوش شهرين جي ٻوليءَ ۽ سوچ رخ ۽ رويه سان شروع ٿئي ٿي. هو
اڳتي وڌيا آهن، هُنن پاڻ ۾ ڦيرا آندا آهن. پنهنجي ٻوليءَ ۽ سوچ، رخ ۽ رويه
کي عوام جي ويجهو آڻڻ جي ڪوشش ڪئي اٿن ۽ اُن ۾ کين ڪجهه

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

ماروئڙن جو رڳو همدرد ڪونهي پر هو پاڻ پنهنجي سر به اهڙين حالتن سان مقابلو ڪرڻ جو هڪ مٿير ۽ مانجهي ماروئڙو آهي. سندس سٽ نه پر سٽ سوء پيڙهيون نٽه ضلع جي ماجر جي ڍنڍن ۾ ڪورن آندڻ پورهيا ڪندي. فاقا ڪيندي. مارون ڪائيندي. ظلم ۽ زوراوريون، قيد ۽ بند ڪائيندي پوريون ٿي ويون آهن. مسڪين ۽ مظلوم سنڌي ماروئڙن تي قياس، انهن لاءِ اٿاهه پيار انهن تي فخر سرويج جي نس نس ۾ سمائل آهي.

”گولا جي گولن جا تن جو به ٿي غلام“ واري ڳالهه وانگر سرويج به انهن مان آهي جن لاءِ ظالم ته ظالم پر انهن جا مظلوم به ظالم آهن. ظلم، ڏاڍ، نا انصافي، سرويج لاءِ ڪنن ٻڌل يا پري کان ڏنل ڳالهه نه آهي. اهي ڳالهيون ۽ انهن خلاف اٿاهه نفرت ۽ غصو ڪيس ماءُ پيتان رت جي ورثي ۾ مليون آهن. مظلوم عوام جا اهڙا احساس رکندڙا ڪثر ماڻهو يا چور، ڏاڙيل ۽ خوني ٿيندا آهن. يا وري وڏن زميندارن جا ڪمدار يا پوليس جا دلال، پر سرويج ٽيون رستو ڳولي ڪڍيو آهي. هن پنهنجو حال پنهنجن ڀائرن، پيڙن، سوتن يا ساٿين، ابن ڏاڏن جو حال سنڌ جي عوام اڳيان رکيو آهي. سجاول جي ماروئڙن جو اهو احوال سڄيءَ سنڌ جي ڪروڙن ماروئڙن جو احوال بنجي ويو آهي.

سرويج جي ٻولي سنڌي عوام جي پنهنجي ٻولي آهي. هيءُ اها سورهن سينگارن واري سدا سهڻي وڏي ست، شان ڏيا واري ٻولي آهي، جيڪا ڳالهين جا ڳهيري سنڌي صدين کان مجلسن جا مور، ڌراڙ ڳنوار هاري ناري، ڪمي ڪاسبي روزانو گهرن ۾، ڪچهرين ۽ جهنگن جهرن ۾ ڳالهائيندا آهن. سندس ٻوليءَ ۾ شهرن جي بگڙيل ڪٽل ۽ بي سٽيءَ ٻوليءَ واري هٿرادي پڇ ڳهڙ ۽ ٺاهه زبردستيءَ واري ڪانهي. هن ۾ زور جا ٽنڀيل جملا ۽ استعمال ڪيل ڀرتيءَ جا جملا ڪونهن. سرويج جي شاعري رڳو ڪتابن تي نور نچوڙ جي شاعري ڪونهي، سرويج جيڪي پاڻ پنهنجي سر ڏٺو، سٺو ۽ سمجهيو آهي تنهنجي شاعري ڪئي اٿس. سندس شاعري قدرتي پالوت آهي. جنهن ۾ سنڌو نديءَ وارو چوهه ۽ جولان آهي. منجهس لکين ۽

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

ڪاميابي به ٿي آهي، ته به هنن ۽ بهراڙيءَ جي نوي (90) سيڪڙو عوام جي ٻولي، سوچ، رويو ۽ رخ ۾ ڇڻ ته زمين آسمان جو فرق آهي. تنهن ڪري هنن جي شاعري وچولي طبقي جي مٿ جيترن شاگردن ۽ خاص ادبي ذوق رکندڙ پڙهيل سنڌين کي سمجهه ۾ اچي ٿي ۽ انهن کي متاثر ڪري ٿي. ان جو نيتجو به سنڌ لاءِ سٺو نڪتو آهي. سنڌ جي عوام جي هڪڙي ننڍڙي طبقي ۾ سجاڳي آئي ۽ جيئي سنڌ جي تحريڪ جنم ورتو. پر اها تحريڪ سنڌ جي عوام ۾ جڙون هڻي نه سگهي ۽ رجعت پرست طاقتور هڪ طرف ان تحريڪ کي سرمائيدارن جي سياست جي تابع ڪرڻ ۽ ٻئي طرف ان کي ٽڌو ڪرڻ ۽ دٻائڻ ۾ ڪافي حد تائين ڪامياب ٿي ويون.

تجربي ثابت ڪري ڏيکاريو آهي ته وچولي طبقي جو اهو ننڍڙو جوشيلو تهه جنهن ۾ احساس گهڻو ۽ سماجي شعور واجبي آهي، سو سنڌي عوام سان ملي هڪ ٿيڻ ۽ ان کي سجاڳ ڪري ميدان ۾ آڻڻ جي طاقت ۽ صلاحيت نٿورکي.

اهڙيءَ ريت اسان جي برک وطن دوست شاعرن جي شاعري چوڻي وچولي طبقي جي ننڍڙي دائري کان نه پاڻ ٽپي سگهي آهي. ۽ نه ان شاعريءَ کان متاثر ٿيل ماڻهو ٿي ٽپي سگهيا آهن، تنهن ڪري اها شاعري سنڌي عوام کان سڌي خواهه اڻ سڌيءَ طرح تمام پري رهجي ويئي آهي.

تجربو ڏيکاري ٿو ته سنڌي عوام کي اڄ اهڙا شاعر گهرجن جي يا ته خود پورهيت عوام هجن يا ٻين طبقن جا اهڙا ماڻهو هجن جي پٺاڻي گهوت وانگر سڀ لڳ لاڳاپا لاهي پنهنجي طبقي جي سماجي گهيري مان مڪمل طرح نڪري پاڻ کي مڪمل طور عوام سان ملائي هڪ ڪري سگهيا هجن. جي عوام سان عوام جي پنهنجيءَ ٻوليءَ ۾ عوام جي دل وٽان سندن دل پسند ڍنگ سان سندن ئي ڳالهه ڪري سگهن. اهڙائي عوامي شاعر اڄ سنڌي عوام جي وڏن هجڙن کي سجاڳ ۽ بيدار ڪري سگهن ٿا ۽ عوام کي منظم ڪرڻ لاءِ ميدان تيار ڪري سگهن ٿا. اسان جو هر دلعزيز محترم سرويج سجاولي به اهڙو شاعر آهي. سرويج سنڌ جي انگ اڳهاڙي ۽ پيٽ بڪئي مسڪين

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

”انڌا ماڻهو ٻوڙا ماڻهو ماڻهو ٻوڙا“

للكارون للڪارون ٿي ويا، لڏي ويا ايوان“

اسان جي ويجهڙائيءَ جي شاعريءَ ۾ مولانا ملاح سنڌ جي عوام جي ٻوليءَ جي ملڪ جو بادشاهه ٿي گذريو آهي. پر اڄ اهو ڇٽ هن سنڌيءَ جي سڄي سروچ جي سرتي آهي. سروچ ۽ سندس عوامي شاعريءَ جي واٽ تي هلندڙ شاعر ساڻين پنهنجي سفيد پوش طبقه جي شاعر ساڻين کان گهڻو ڪجهه سکيو آهي. کين انهن مان اڃا به جيڪي چڱيون ڳالهيون هٿ لڳن سي سکڻ کپن اها ڳالهه تمام ضروري آهي. پر ان کان به وڌيڪ ضروري ڳالهه هيءَ ته اسانجا سفيد پوش شاعر سروچ کان به عوامي شاعريءَ جا سبق سکڻ ۽ عوامي شاعريءَ جي راهه وٺڻ انهيءَ ۾ ئي سنڌي قوم جي عوامي جدوجهد جي اڇوڪي نئين ۽ مٿانهين منزل سمائل آهي. آخر ۾ آئون هن لاڙ جي لال تي لک لک سلام چوندي هي مهاڳ ختم ڪريان ٿو.

رسول بخش پليجو

حيدرآباد 7-جون 1972ع

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

ڪروڙين عوام جو ست عطاقت آهي. اُن ۾ پاڻ مُرادو اثر ۽ فطري سونهن آهي. سروچ جيڪا ڳالهه ڪئي آهي اها مُنڊيءَ تي ٽڪ آهي.

پلا پليءَ جو چيهه ڪونهي، پر ڪي ڪي ڳالهيون سروچ انهيءَ منزل تي ڇڏيون آهن جنهن کان اڳتي وڌڻ جي ڪنهن وري ڪي توفيق ٿيندي مثال طور ون يونٽ بابت اسان وٽ ڪيترائي نظم ۽ شعر چيل آهن جيڪي پنهنجي جاءِ تي ڏاڍا اثرائتا آهن. پر پائو! سروچ ڪير سڏائي؟ هوڏانهن ٻيا سوين نظم ۽ شعر هجن، هيڏانهن سروچ جي نظم ”چوڙيلين جا ڇاڳ وڪيا“ جي هڪڙي ست ٽي سوين مڻ سون کان وڌيڪ مُلهائتي آهي، جيڪا هن ريت آهي ته:-

پرا! وانگين جا ون يونٽ ۾، گس، گهيڙ، گهٽيون، گهر گام وڪيا!
عام طرح جنهن نظم يا غزل جا ٻه ٽي بند چڱا نڪرن ته اُن کي ڪامياب سڏبو آهي. پر سروچ جو هر بند، هر ست، هر جملو هر لفظ ڇڻ ته ”لاڪيءَ لٽ ڪڙوليءَ جو ڌڪ آهي“ هن مجموعي ۾ سروچ جيڪي اثر، معنيٰ سونهن جا سمنڊ بند ڪيا آهن تنهنجي اُڀتار ڪرڻ يا تفصيل سان لکڻ يا سمورن شعرن جا حوالا ڏيڻ سان آئون دعويٰ سان چوندس ته هن کان ٿيڻو ڪتاب نهي پوندو. جيڪڏهن ڪلام مان ٽڪرا ڏبا ته سوال اُٿندو ته ڪهڙا چونڊيان ۽ ڪهڙا ڇڏيان. آئون ته چوندس ته سڄو مجموعو سچن موتين ۽ املهه ماڻڪن جو پندار آهي.

سروچ سنئين سڌي ڳالهه ڪري ٿو هن کي سمجهڻ ۽ پروڙڻ لاءِ ماڻهوءَ کي اول اُٺ ڪتابن جا پڙهڻ جي ضرورت ڪانهي. هيءَ گهر جي ڪُنڊ ۾ چئن يارن دوستن کي ٻڌائڻ يا ڪن ٿورن پڙهيل قردانن کي مغز ۾ ويهارڻ جي شاعري ڪانهي. هيءَ هزارن، لکن، بلڪ ڪروڙن سنڌي پورهيت عوام جي انبوهن ۽ هڃومن کي ٻڌائڻ ۽ حرڪت ۾ آڻڻ جي شاعري آهي، سندن دل جي دانهن ۽ اندر جي اُچل آهي، سندن مست اُڏمن ۽ اُمنگن جو اجهل چوهه آهي. اهوئي سبب آهي جو جتي به سنڌي عوام جا انبوهه گڏ هجن ۽ سروچ پنهنجو ڪلام ٻڌائي اُتي اهو منظر ڏسڻ ۾ ايندو جو:-

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

جي دنيا ۾ ڏاڪو جمائيندو اڳتي وڌندو رهي ٿو.

مهينو کن ٿيندو ته سرويچ پنهنجي ڪلام جو مجموعو ڪٿي پريس ۾ آيو ۽ پنهنجي ڪتاب شايع ڪرڻ لاءِ حڪم ڪيائين، مگر هن موتمار مهانگائيءَ ۽ ڪاغذ جي گرانيءَ جو حساب ڪيو ويو ته ڳالهه ڳري ٿي پيئي. خوشيءَ جي ڳالهه هئي جو قلندر قلندر وٽ آيو. اها به ڪرامت هئي. سرويچ لفظ مان صاف ظاهر آهي ته هن دور ۾ جيڪي سرن جو سودو ڪندا رهن ٿا انهن صاف پاڪ سودا گرڻ ساڻين وٽ سر ۽ سوز کانسواءِ ٻيا سمورا وڪر وسريل هوندا آهن.

ڪراچيءَ کان ڪشمور تائين هزارين سردار ۽ سرمائيدار زردار ۽ زميندار وڏيرا ۽ وڏ ڌڻي، قومن جا ڪاراوا ۽ راڄن جا رکپال، وڪيل ۽ واپاري، صحافي ۽ سگهڙ اديب عالم، سمجهدار ۽ سياڻا، متولي ۽ مجاور، مير ۽ پير موجود آهن، مگر هڪ اڌ کان سواءِ ڪنهن به اڄ ڏينهن تائين سنڌي علم ۽ ادب ڏانهن ڪوبه ڌيان ڪونه ڌريو آهي.

هونءَ به اسانجي ملڪ ۾ علم ۽ ادب سان ماڻهن جو تعلق گهٽ آهي، چو ته اسان جي عوام جي جهالت، اهل ذوق جي قلت، قدردانن جي ڪمي ۽ سرمائيدارن جي بي توجهيءَ ڪري اسان جي ادب کي ڪاپاري ڌڪ لڳو آهي. سنڌ جي امير طبقي جو علمي ۽ ادبي دنيا سان ڪوبه تعلق يا وجهه واسطو ڪونه رهيو آهي. ڪامورو ڏوڪڙن ڪمائڻ ۽ پنهنجي جهنم جهڙي پپ کي پرڻ ۽ پوين لاءِ املاڪ گڏ ڪرڻ جي فڪر ۾ هوندو آهي.

توهان ڪنهن به زردار ۽ زميندار کان علمي، ادبي، اصلاحي ۽ مذهبي ڪم لاءِ چار ڏوڪڙ گهرندا ته هن کي جڻ قيد جي ڪانڊ اچي وئي! باقي جيڪڏهن ڪو وقتي حاڪم ڪنهن سرمائيدار ۽ سرنديءَ واري کي شڪار لاءِ چونڊو ته مڙس کي جتي هٿ نه ايندي ۽ ڪٿا به پاڻ ڪاهي اڳ ۾ هلندو.

مگر اُن جي باوجود سنڌ، سنڌ آهي ۽ ڪيترائي مرد مولا جا پيا آهن جيڪي هروقت نيڪ ۽ چڱي ڪم ڪرڻ لاءِ پنهنجي مخلص دوستن جون

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

ٻه اکر

سنڌ جي يتيم ۽ لا وارث نٿي ضلعي جي جيڪڏهن تاريخ جا ورق ورايا ويندا ته نٿو سنڌ جي تاريخ هو ۽ سنڌ جي تاريخ نٿو هو. انهيءَ مردم خيز خطي ۾ اُهي اُهي عالم ۽ فاضل، عامل ۽ ڪامل، صوفي ۽ سچار، درويش ۽ دور انديش، قطب ۽ ڪرامتن جا صاحب، اهل دل، اهل نظر شاعر، اديب، تاريخ، نويس ۽ محقق پيدا ڪيا جن جو نالو اڄ ڏينهن تائين علمي، ادبي، تاريخي ۽ مذهبي دنيا ۾ روشن آهي.

هونئن به نٿي ضلع جو چيو چيو تاريخ جي پندارن سان ڀرپور ۽ ڀريو پيو آهي.

جيڪڏهن سندس سرحدن ۽ جاگرافي حدن تي نگاهه ڪبي ته به تاريخ ئي تاريخ نظر ايندي. تحفته الڪرام، مقالات الشعراء، تاريخ طاهري ۽ مڪلي نامه جهڙن نادر ڪتابن جو مطالع ڪيو ويندو ته نٿي جو شباب آئيني وانگر صاف ۽ شفاف نظر ايندو. زماني جي ٽڪڙن انقلابن نٿي جي شباب کي پنهنجي ظالم هٿن سان اهڙو ته تباھ ۽ تاراج ڪري ڇڏيو جو هن وقت سنڌ جي سمورن ضلعن مان صرف نٿوئي هڪ اهڙو ضلع آهي جيڪو هر لحاظ کان بلڪل پوئتي ۽ پٺتي پيل آهي. مسڪين ۽ منجهيل ماڻهو جيڪي زندگيءَ جي بنيادي ضرورتن کان هميشه محروم رهندا اچن ٿا. سندن نه ڪو وارث آهي ۽ نه والي نه راکو آهي نه رکپال. انهن غريبن ۽ مسڪينن جو هتي بيان نه ڪجي ته بهتر آهي. انهن مٿين حالتن هوندي به هن ضلع مان هڪ درد رکندڙ انسان، جنهن جو مذهب آهي ته انسان، انسان کي انسان سمجهي پيار ڪري، هو پنهنجي ماحول کان متاثر ٿي ڪري، ضلع جي برباديءَ ۽ برين حالتن کي ڏسندي اُتي پڪاريو آهي. اهو آهي سرويچ سجاولي جنهنجو سوز آواز سنڌ جي ادبي، علمي ۽ شعر و شاعريءَ

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

لکي سگهندس باقي حڪم جي تعميل ڪندي به اکر خدمت ۾ پيش ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس، انهيءَ تي پاڻ راضي ٿيو.

فقير هميشه ئي پنهنجي لياقت آهر اهل علم، اديبن شاعرن جو خادم ٿي رهندو آيو آهي، چو ته سانير آيم ته علم و ادب ۽ صحافت سامهون هئي. الله تعاليٰ اهڙين شخصيتن جي خدمت ڪرڻ جو موقعو عطا فرمايو هو جن جي ملاقاتن لاءِ وقت جا حڪم به منتظر هوندا هئا. انهن برگزيده بزرگن، متقي ۽ پرهيز گارن اهل علم اديبن، صحافين ۽ شاعرن، جمال ۽ جلال جي صاحبن جن جي روحاني چهرن ۽ کليل پيشاني تي ٿورو گهٽج اچي ويندو هو ته وقت جي حاڪمن جي محلاتن ۾ زلزلو پيدا ٿي پوندو هو. انهن جي محفلن ۽ مجلسن ۾ سندن جُتئين سڌي ڪرڻ جو شرف حاصل ٿيل آهي. ماڻهن کي منهنجي علمي لياقت معتلق ڪافي خوش فهمي هوندي آهي. اها انهن دوستن ۽ احبابن جي ڪرم نوازي آهي. سچ پچ ته مون کي اڃا هٿ ۾ قلم ڪٽڻ جي به صحيح شناس ڪانه آهي. هي جيڪي ٿورو گهڻو لکيڙه جو ڪم ڪندو رهان ٿو اُن لاءِ منهنجي مهربان ۽ مشفق والد سائينءَ جي نوازش هوندي هئي. مون کي پنهنجي والد سائينءَ جي پيرن جي پٽيءَ جي برابر به پروڙ ڪانه آهي. الله تعاليٰ منهنجي والد سائينءَ تي هزارين رحمتون عطا فرمائي جنهن جي نالي تي هي فقير هن دنيا ۾ هلندو رهي ٿو. چو ته پنهنجي ڪابه پوک پوکيل ڪانه آهي. هن سڀ بزرگن جو پلايون ۽ برڪتون آهن جو انهن جي ٻڌايل تو کُل علي الله وَ كُفي بالله وَ ڪيلا جي واعده تي زندگيءَ جون منزلون طئي ڪندو رهان ٿو.

اسانجي سرسبز سڪئي ستابي ۽ صاف پاڪ سنڌي ادب جو دامن گهڻي ڀاڱي ڪيترن ادبي ۽ علمي گلن ڦلن کان خالي رهيو آهي، ان جي باوجود ڪيترا اديب هن وقت نهايت ئي علمي، ادبي، تاريخي ۽ محققانه مضامين سنڌ جي علم ۽ ادب جي گهڻگهرن ۽ پڙهندڙن جي اڳيان پيش ڪري رهيا آهن. منهنجو پنهنجو ذاتي خيال آهي ته سنڌي ادب ۾ جيڪو بيمثال انقلاب آيو آهي، ان جو عرصو چوڏهن سالن جو آهي ۽ ان کان اڳ به

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

خدمتون ڪرڻ لاءِ واجهه وجهيو ويٺا هوندا آهن. سرويج جي همت ۽ حوصله افزائي ڪندي بسم الله ڪري ڪتاب جو ڪم شروع ڪيو ويو.

سرويج نٿي ضلعي جي ڪيترن ئي سرمائيدارن ۽ سرندي وارن جا نالا ٿي ورتا ۽ انهن صاحبن لاءِ چيائين ته هُو ضرور ڪتاب ڇپرائڻ ۾ مدد ڪندا. مون کيس چيو ته انهن سمورن نالن مان صرف به سخي مرد ئي ڪافي آهن جن جو ذمو مان پاڻ تي کڻان ٿو. هڪ جناب سيد بشير احمد شاه صاحب ايم-پي-اي نٿو ۽ پيو وڏيرو محمد جعفر صاحب هيلايو. انهن صاحبن سان منهنجي جهوني نياز مندي آهي ۽ جڏهن به ڪراچيءَ ۾ اچڻ ٿيندو آٿن ته پيرو نه ڀڄندا آهن ۽ پريس ۾ ضرور ايندا آهن. ڪتاب جو ڪافي ڪم ڪيو ويو. پنهجي صاحبن بنان ڪنهن ڀڄا ڳاڇا جي مجموعو جو سمورو خرچ پاڻ تي هموار ڪيو. باقي جن ٻين صاحبن جا نالا سجاولي صاحب ٻڌايا هئا، انهن صاحبن متعلق مان بروقت عرض ڪيو هو ته انهن همراهن ۾ ڪابه اميد نه رک. خير باقي بچيل ڪم کي فقير ويٺي مٺهن ڏنو ۽ ڪتاب تيار ٿي اوهانجي هٿن ۾ پهتو. الله تعاليٰ جناب بشير احمد شاه صاحب ۽ ميان محمد جعفر هيلايه کي جزاءِ خير ڏي آمين. انهن صاحبن پنهنجي علم نوازي ۽ ادب پروريءَ جو سهڻو ثبوت ڏنو آهي. باقي مهاڳ ۽ مقدمي جو معاملو منجهيل هو. سرويج کي عرض ڪيو ويو ته ڪنهن شاعر ۽ اديب کان مقدمو لکرائي ڪٿي اچ ته ڪم کي پورو ڪيو وڃي. پاڻ حڪم ڪيائون ته مقدمو اوهان کي ئي لکڻو آهي. مون کيس عرض ڪيو ته ادا! مان هڪ معمولي صحافي آهيان ۽ نه وري مون کي علم عروض جي فن جي ڪا خبر ئي آهي. هر ڪنهن جو پنهنجو پنهنجو فن آهي. مون کي مجبور ڪندي چيائين ته وفائي، جنهن انداز ۾ تون نثر ۾ شاعري ڪندو رهين ٿو اُن جو جواب ئي ناهي. مون کيس عرض ڪيو ته اها وڏي نا انصافي ٿيندي ته هڪ چوڻيءَ جي شاعر جي مجموعي تي هڪ معمولي صحافيءَ جو مقدمو اها ڳالهه سمجهه ۾ نٿي اچي.

بار بار حڪم ڪرڻ کانپوءِ کيس عرض ڪيم ته مهاڳ ۽ مقدمو ته نه

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويج سجاولي

سنڌڙي توتان گهور ٿيان، اوسروڀڇن جي سرخ زمين،
توتان سر ۽ ساهه ڏيان، او سروڀڇن جي سرخ زمين،
تو ۾ اڪڙيون ڪوليم، تو ۾ هوش سنڀاليم منهنجي ماءُ،
تنهنجي سائي ڌرتيءَ مان پڻ، سندر سندر آيم ساءِ،
تنهنجي جذبي هيٺ جيان، او سروڀڇن جي سرخ زمين،
سنڌڙي توتان گهور ٿيان.....

ڪٿي سانگيئڙن جي سورن جي اُپتار هن طرح ڪئي اٿس:
ڳالهيون آهن گهڻيون پر ٿو ٻڌايان مختصر،
هت غريبن جا اٿيئي، رات ڏينهان چشم تر،
بي سهارن جو پلو پيڻي نڪا هت آهي پر،
پيڙهجن ٿا ظلم ۾ هت پيٽ پالها بي ثمر،
ٿا هتي ڪن موج ڏس! زردار ظالم هر گهڙي!
بيڪسن ۽ بي وسن جا ويا هتي سينا سڙي!
ٿا لڳن ڌاڙا ڌڙا ڌڙا خوب قتل عام آ،
قوم جي عصمت سندو بازار ۾ نيلا آ،
ننگ، عزت ۽ شرافت جو ته سستو دام آ،
رهزنن لٽي عيش آ اشرف بي آرام آ،

مير مارو پنهنجي گهر ۾ جان کان بيزار اڃ!
آڌ اُگهاڙيون عورتون، سارا اُگهاڙا ٻار اڃ!
ظلم جي ٿي انتها، زاريون نه ظالم ٿا ٻڏن،
عاجزن ڀرين جون آهون هي نه حاڪم ٿا ٻڏن،
بي آجهن جي هڪ نه اڃ، بي رحم بالمر ٿا ٻڏن،
رئيس ڪامورا وڏيرا ڪين عالم ٿا ٻڏن،
هر طرح هيٺن مٿي، هر جاءِ هاڃا حال ۾!
ويڙهيا وانگي وتن، ”ڪي وال ڪي اڌ وال“ ۾!
اسان کي اميد نه بلڪ يقين آهي ته ”سرويج“ جو هي ڪتاب سنڌي

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويج سجاولي

ڪافي مواد موجود هو. مگر هن وقت اسانجي اديبن ۽ اهل قلم حضرات جا
افسانا، قصا، ڪهاڻيون ۽ شعر و شاعري ۽ ان سان گڏوگڏ نهايت بهترين
علمي، ادبي، تاريخي ۽ محققانه مضمونن جا معراج دنيا جي ڪنهن به قوم
جي ادب کان گهٽ نه آهن. جيڪڏهن نثر ۽ نظم جو مقابلو ڪيو ويندو ته
آئون دعويٰ سان چئي سگهان ٿو ته اسانجا جيڪي به لکندڙ آهن، تن جو
چوڏهن سالن جو مواد سڀ کان مٿڀرو ملوڪ ۽ اڳڀرو آهي. اسانجي نثر
توڙي نظم جي هڪ هڪ سٽ سون برابر آهي. سنڌي ادب جيڪو منهنجي
سامهون گذرندو رهي ٿو ان کي جيڪڏهن ٻين ٻولين جو لباس پهراڻي پيش
ڪبو ته دنيا ۽ دنيا وارا دنگ رهجي ويندا.

سنڌ جي مشهور معروف انقلابي شاعر جناب ”سرويج“ سجاوليءَ جو
ڪتاب ”آليون اڪيون اٿيا وار“ تيار ٿي علم نواز ۽ ادب پرور ۽ شعر و
شاعريءَ جي شيدائين جي هٿن ۾ پهچي چڪو آهي. هن لکڻ ۾ ڪوبه وڌاءِ
ڪونه آهي ته هن لاڙ جي لال ۽ اڪرن جي شهنشاه پنهنجي ڪلام جي
مجموع ۽ صاف ۽ شفاف ڪاغذ جي سيني تي جيڪا اڪرن جي موتين جي
جڙڪاري ڪئي آهي ان جو مثال سنڌ جي شعر و شاعري ۾ ملڻ نه صرف
مشڪل بلڪ ناممڪن آهي.

سرسبز ۽ سدا سهڻي سنڌ ۽ سنڌي سباجهڙن جي سوز ۽ سورن جو
نقشو ”سرويج“ صاحب اهڙي ته سهڻي انداز ۾ پيش ڪيو آهي جو پڙهندڙ
ائين محسوس ڪندا ته اهي سمورا واقعا سندن اکين اڳيان ٿي گذريا آهن يا
ٿيندا رهن ٿا.

سنڌ جو درد رکندڙ شاعر پنهنجي نيٽن سان جو ڪجهه ڏسي ۽ پسي ٿو
ان منظر کي پنهنجي شاعرانه انداز ۾ اهڙي ته بهترين ادا سان ادا ڪري ٿو جو
پڙهندڙ ان کي پنهنجي دل جي ڳالهه سمجهن ٿا. ”سرويج“ جي شاعريءَ ۾
ڳوناڻي ماحول جي سڄي منظر ڪشي ملي ٿي ۽ ان کان سواءِ موجوده دور ۾
جيڪا اسان جي نوجوانن جي جدوجهد آهي انهن جي ڪوشش ۽ سنڌ جي
سانگيئڙن جي تصوير هن نموني پيش ڪري ٿو:-

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس

هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس!

سوسن سمن جي سونهن ڏس،
چڙه چڙه چمن جي سونهن ڏس،
تازن پنن جي سونهن ڏس،

هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس!

ساون ستن جي سونهن ڏس،
ڪانهن ڪلن جي سونهن ڏس،
مچين پلن جي سونهن ڏس،
پاڳين پلن جي سونهن ڏس،

هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس!

ولين وڻن جي سونهن ڏس،
داڻن ڪڻن جي سونهن ڏس،
”جو“ ۾ ڏڻن جي سونهن ڏس،
ڏڻ جي ٿڻن جي سونهن ڏس،

هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس!

جبلن جهنگن جي سونهن ڏس،
سونن سنگن جي سونهن ڏس،
ڌڙين ڌنگن جي سونهن ڏس،
سهسين رنگن جي سونهن ڏس،

هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس!

بحرن برن جي سونهن ڏس،

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

علم ۽ ادب ۽ شعر و شاعريءَ جي دنيا ۾ اضافو ٿيندو ۽ پڙهندڙ پاڻي ۽ ويهي
فيصلو ڪندا ته سروچ ڪيئن نه سنڌ ۽ سنڌي سانگيڙن جي دلجوئي،
دستگيري ۽ رهنمائي ڪئي آهي.

الله تعاليٰ اسانجي اهڙن انقلابي شاعرن کي وڌيڪ توفيق ۽ طاقت عطا
ڪري ته جيئن هو پنهنجي وطن جي واڌاري ۽ سڌاري لاءِ قلم کان ڪم
وندا اڳتي وڌندا رهن.

8-جون 1972ع

خادم علم

علي نواز وفائي

ايڊيٽر هفتيوار آزاد ڪراچي

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

ماڪيءَ مکين جي سونهن ڏس،
 لاکن لکين جي سونهن ڏس،
 ڪن ڪن اڪين جي سونهن ڏس،
 هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس!
 آنبن آڪن جي سونهن ڏس،
 لنگهن لڪن جي سونهن ڏس،
 تڙ ۽ تڪن جي سونهن ڏس،
 ڪارن ڪڪن جي سونهن ڏس،
 هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس!
 چوڏهين ۾ چنڊ جي سونهن ڏس،
 ”نوريءَ جي ڍنڍ“ جي سونهن ڏس،
 جيڏين جي چنڊ جي سونهن ڏس،
 سائي سمنڊ جي سونهن ڏس،
 هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس!
 آدين آدن جي سونهن ڏس،
 خالن خدن جي سونهن ڏس،
 قامت قدن جي سونهن ڏس،
 ڪنهن ڪنهن بدن جي سونهن ڏس،
 هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس!
 ”سرويچ“ سانوڻ سونهن ڏس،
 واحد جي وڻ وڻ سونهن ڏس،
 قادر جي ڪڻ ڪڻ سونهن ڏس،
 داتا جي ڌڻ ڌڻ سونهن ڏس،
 هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس!
 *

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

ڪيئن ڪرڻ جي سونهن ڏس،
 گهيڙڻ گهرڻ جي سونهن ڏس،
 ٿاڪڻ ٿرڻ جي سونهن ڏس،
 هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس!
 بيلن بنين جي سونهن ڏس،
 دم دم دنين جي سونهن ڏس،
 پيڻين پنين جي سونهن ڏس،
 گهوڙن ونين جي سونهن ڏس،
 هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس!
 وڻ ٽڻ وارين جي سونهن ڏس،
 گل ۽ ڪلبن جي سونهن ڏس،
 مٿرن پلين جي سونهن ڏس،
 گجڻ رلين جي سونهن ڏس،
 هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس!
 چارين چمڻ جي سونهن ڏس،
 سرهين نمڻ جي سونهن ڏس،
 جهڙ ڦڙ جهمن جي سونهن ڏس،
 ڪوئين ڪمن جي سونهن ڏس،
 هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس!
 لائن لين جي سونهن ڏس،
 ”جو“ ۾ آين جي سونهن ڏس،
 مستن مين جي سونهن ڏس،
 وڻ تي وهين جي سونهن ڏس،
 هر سونهن ۾ قدرت ته ڏس!
 جيتن پڪين جي سونهن ڏس،

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

تنهن جي چوڙيلين سنڊيون ”چلهيون وڻن چوٽرا“ وڻن،
 نگه وڻي، اُٺ وڻي، ”نيتو“ وڻي ”نهر“ وڻن،
 ”من“ وڻي، ”ماتي“ وڻي، ”منڌيءَ“ سنڌا ڦيرا وڻن،
 ”ڏڏ“ ۽ ”ڏونرو“ وڻي ”مڪڻ“ سنڌا ٿيرا وڻن،
 پس ڀسيون پيرون پيون ۽ ڏٺ وڻي ڏونرا وڻن،

تنهن جي هر هڪ چيز چوڪي ڇاڳ وارن جا وطن!
 تومتان صدقي وڃان سانگين سنگهارن جا وطن!
 دولهه دلارن جا وطن آءُ تومتان صدقي وڃان!!

لاکهاڻي لوئيءَ ۾ ٿيون لال لوباريون وڻن،
 ڇاڳ وارين جون چيڙ چوٽرن تي چٽوباريون وڻن،
 جيڏڙين جون پنهنجي ”جو“ ۾ جوت جنساريون وڻن،
 پلر جي پاڻيءَ تي پليل پاڪ پنهنواريون وڻن،
 ۽ مٿن تي تن سنڌي گنيپن پريل ڪاريون وڻن،
 نينهن جن جو ننگ سان سي نازور ناريون وڻن،

ناز تن تي ٿو ڪريان نرم نظر جا وطن!
 تومتان صدقي وڃان سانگين سنگهارن جا وطن!
 دولهه دلارن جا وطن! آءُ تومتان صدقي وڃان!!

تنهنجي چوڙيلين جا مونڪي چيچ جا چلڙا وڻن،
 وانڊيارين جي ته واتان ٿا ولا ولڙا وڻن،
 سانگياڻين جا سُريلا سُر منا سنهڙا وڻن،
 ڪوٽ ڪنگرن کان به ماڙن جا چنل پڪڙا وڻن،
 گاهه گل ولين سان واسيل گهيڙ ۽ گسڙا وڻن،
 سُنهن خدا جو ساهيڙين جي سينڌ جا سڳڙا وڻن،

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي**نيٽو وڻي، نهر وڻن**

اي وطن! منهنجي عزيزن ۽ آباڻن جا وطن،
 ناميارن ننگ دارن، نيٽ نماڻن جا وطن،
 راز رس ۽ رنگ وارن، راڄ راڻن جا وطن،
 سادڙن سانگين سباجهن ۽ سياڻن جا وطن،
 هم رفيقن حال پايين، هيچ هاڻن جا وطن،
 ميل ميلاپن ۽ ميلن موج ماڻن جا وطن،

اي منا محبوب! منڙن مالدارن جا وطن!
 تومتان صدقي وڃان سانگين سنگهارن جا وطن!
 دولهه دلارن جا وطن آءُ تومتان صدقي وڃان!!

تنهنجا مارو محنتي هر حال ۾ مونڪي وڻن،
 مَر هجن محلات ۾ مَر مال ۾ مونڪي وڻن،
 لاڏلن جا لاڏ لوئيءَ لال ۾ مونڪي وڻن،
 پرت جا پانڌي پڪي ۽ پال ۾ مونڪي وڻن،
 سي سونهارا سانولا هر سال ۾ مونڪي وڻن،
 هو ڳڻن پريا پرين هر ڳالهه ۾ مونڪي وڻن،

قرب تن جو ڇا چوان اي قريدارن جا وطن!
 تومتان صدقي وڃان سانگين سنگهارن جا وطن!
 دولهه دلارن جا وطن! آءُ تومتان صدقي وڃان!!

تنهن جي مارن جا ته مونڪي ٿا مٽهه ميرا وڻن،

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

گهر اڳيان گجرون مڙن گوھن جي گھو گھو گھو وڻي،
 ڏٺ ڏٺولين جا وڻن ڏورن جي ڏو ڏو وڻي،
 راڻين جو رنگ ريتو روپ رُو رُو وڻي،
 بر بهاريا پون پني باغن جي بو بو وڻي،

قرب مان قمرين گڏن ڪوئل جي ڪو ڪو وڻي،
 جان ۾ جايون سنڌ ۽ او جيءَ جيارن جا وڻن!
 تومٿان صدقي وچان سانگين سنگهارن جا وڻن!
 دولهه دلارن جا وڻن آءُ تو مٿان صدقي وچان!!

ڏيهه جا ڏوڻي وڻن ڏورن تي ڏوڻياڻيون وڻن،
 ڍٽ پاسي ڍيل جهڙيون ڍول ڍاڻياڻيون وڻن،
 ڍاڻياڻين جي هٿن ۾ موڪ مانڏاڻيون وڻن،
 پيچ پنڙيءَ پٽ تي ڪن پوڳ پاڳياڻيون وڻن،
 ۽ ڪٿيرين جي هٿن ۾ خوب ڪاڻياڻيون وڻن،
 ساڻهه جون سوڍيون ”سروچ“ سانگياڻيون وڻن،

ڪوڏ مان توتي ڪڏان ڪوپن ڪنڌارن جا وڻن!
 تومٿان صدقي وچان سانگين سنگهارن جا وڻن!
 دولهه دلارن جا وڻن آءُ تو مٿان صدقي وچان!!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

ٿا وڻن مونڪي ته دم دم ”دم“ ڏنارن جا وڻن!
 تومٿان صدقي وچان سانگين سنگهارن جا وڻن!
 دولهه دلارن جا وڻن آءُ تو مٿان صدقي وچان!!

تنهنجي سانگين جون ته سينڊون ساز ۽ سُرندا وڻن،
 چٽو طرف چيٽن ۾ چالن جا چٽا چُرندا وڻن،
 بول پنين منجهه ٻانهيارين سندا ٻُرندا وڻن،
 چوٽا چوڙيلين سندا سينن مٿان سُرندا وڻن،
 مشڪ مينڊن ۾ مڪيل اُت پوٽر ڪئين پُرندا وڻن،
 هيڪ جيڏين جا هئين ۾ حرف ھل ھُرندا وڻن،

پيار مان توکي چمان پرين پيارن جا وڻن!
 تومٿان صدقي وچان سانگين سنگهارن جا وڻن!
 دولهه دلارن جا وڻن آءُ تو مٿان صدقي وچان!!

وانگياڻين جي ته وارن جا ٿا وانگوڙا وڻن،
 سر مٿي سرتين جي سهڻا صاف سينهوڙا وڻن،
 ٻيلھڙا ٻاگھين جي سر تي ۽ چٽيل چوڙا وڻن،
 جهانگياڻين جي ڪنن ۾ جھاب جھب جهوڙا وڻن،
 ۽ مٿن تي تن سنڊي ٿا مڪ جا موڙا وڻن،
 تنهنجي ڳوٺن جا ته ڳيرو ڳاڙها ڳوڙها وڻن،

تنهنجا ڳڻ ۽ ڳالھڙيون ڳايان ڳنوارن جا وڻن!
 تومٿان صدقي وچان سانگين سنگهارن جا وڻن!
 دولهه دلارن جا وڻن آءُ تو مٿان صدقي وچان!!

جوت جهر ۾ جڙيل جهانگين جي جُو جُو وڻي،

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

جهوپن ۾ جرنيل جري تن جهانگين جو مت ڪونه ڏسان،
ماڻهن جي ڪنهن ميٽر وڌي ۾ مانجهين جو مت ڪونه ڏسان،
سونهن صداقت صاف دليءَ ۾ سانبين جو مت ڪونه ڏسان،

بيباڪيءَ ۾ تن سان پاڻوشينهن ببر جي ناهي مجال!
آ ته ٻڌايان توکي پنهنجن ماروٿرن جي ڦيل مقال!

جهڙا آهن ماڻڪ مارو، تهڙي تن جي ڍول زمين،
پيدا ٿيا ڪئين تنهنجي پيٽان عارف شاعر نيڪ امين،
سوني روسان سانگياڻيون جت حورن کان پڻ خوب حسين،
ڏينهن تتي ۽ مينهن وٺي ٿيون جوئر باجهر ٻاٽ ڌرين،
نگهه پاران يا نهري ڀر ۾ ڳڙ جون ڳڙيون تن جي ڳال!
آ ته ٻڌايان توکي پنهنجن ماروٿرن جي ڦيل مقال!

ڀٽ پاران يا پاڻي ڀر ۾ پاڳياڻيون ڪن پوڳ عجيب،
ڪاڀئي ڪنهنڪي قرب منجهان ڏي ڳل تي سڪرون پيڻ غريب،
ڪاڀئي حال اندر جو اوري ڪاڀئي پنهنجو روئي نصيب،
ڳائڻ ويڻيون لاکيڻي جا لوڙاڻو سُر بيت عجيب،
مياڻ پوءِ ميل انهن جو ملڪن جي لئي آهي مثال!
آ ته ٻڌايان توکي پنهنجن ماروٿرن جي ڦيل مقال!

پوڄاڙيءَ جو پاڪ پتن تي ڏو ڏو ڏورنن جي ڌڌڪار
ويل وچين جي وانڍيارين تي وهوا واحد ڪئي وسڪار
چپ چپ چاچر چيل چنن ۾ چولين جي تون ٻڌ چيڪار
مڪلي منهنجي ماءُ مٿي اڃ جهڙ ڦڙ جهڙ ڦڙ ميگهه ملهار
دم دم وسندي وڌندي رهي هي سنڌ سلامت هوءَ شال!
آ ته ٻڌايان توکي پنهنجن ماروٿرن جي ڦيل مقال!

سائين سهڻين بنين ۾ ٻُڌ وٺين جا وِلاپ الا،
اُٿي جو ٻُڌ البيلين کان الفت جا آلاپ الا،

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي**راڻو ڳائي جيئن روبينه**

جهولي پائي آندو مون هي جهانگيٿڙن کان جو ڪجهه يار
اُن ۾ ڪوڙ سلامن جا ۽ اُن ۾ گڏجاڻيون گفتار
اُن ۾ ويڙهيچن جا واڙا اُن ۾ اوئي ايل پنهنوار
اُن ۾ پنهنوارن جا پاڙا اُن ۾ سرها سيٺ سنگهار
منهنجي سهڻي سنڌ وطن جا ماڻهو جهڙا موتي لال!
آ ته ٻڌايان توکي پنهنجن ماروٿرن جي ڦيل مقال!

ڍاتي ماتين وارا ۽ هو ماندائين سان مست مثير،
چانگون چوڙيو چانپ چنن ۾ چيڪارون ڪن چيڪ چڱير،
سانوڻ توڙي سياري ۾ سي ساڻيهه جي ڪن سار سوڀر،
دل جا داڻا من جا موتي سر جا سائين پار پلير،
قرب پريا ۽ قولن پورا نيڪ نماڻا نيڪ نهال!
آ ته ٻڌايان توکي پنهنجن ماروٿرن جي ڦيل مقال!

منڙي منڙي محبوبن جي ميٺ ڪنان پي منڙي يار
ٻولي آ تن باجهارن جي ماهيءَ ماڪيءَ جي ڪرلار
قول انهن جا جهڙو ڪارين مينهن ڪڙهيل ڪير نبار
جي جي تن جون قرب ڪچهريون جوڌا جانب جان نثار
وانگين پنهنجي ويڙهه وطن تان گهوري ڇڏيا آل عيال!
آ ته ٻڌايان توکي پنهنجن ماروٿرن جي ڦيل مقال!

سهڻن سهڻن صاف سدورن سانگين جو مت ڪونه ڏسان،

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

جهومي جهومي جهنگ خوشيءَ ۾ جهڙو ڪو البيلو ٻار
جهڙو ڪو البيلو ٻار ۽ جهڙي ڪا نخريلي نار
تارين تي چڻ تڙن ٽڪون ۽ لامن تي چڻ لويون لال!
آ ته ٻڌايان توکي پنهنجن ماروڙن جي ڦيل مقال!

گولاڙي ۾ گول پڪي يا آهي گجر جي گج جو گل؟
جاريون جهڙا ڪرڪي جاجي شاديءَ جو ڪن شوق شغل
ڪرڻ ڪنڊلا پاتا جهڙا قوه جواني جهليا ڦل
پيرين ڪيرين ڪهنبا اويڊا جهابن واري پاتئون جُهَل
جاري هر هنڌ جهرمر جلوا، جلوا جهومر جوت جمال!
آ ته ٻڌايان توکي پنهنجن ماروڙن جي ڦيل مقال!

ڪينجهر جا پُر ڪيف ڪنارا تن تان ٿيا قربان گهڻا،
”موئن“ جي محبوب مٽيءَ تان حاڪم ٿيا حيران گهڻا،
”سندوءَ“ جي پُر ڪيف ڪنڌين تي ماڻهو ٿيا مستان گهڻا،
گاج ملير ۽ باران جا ٿيا عام مٽي احسان گهڻا،
”پوراليءَ“ جي پاڻي تي جي پلجن تن ۾ قرب ڪمال!
آ ته ٻڌايان توکي پنهنجن ماروڙن جي ڦيل مقال!

سانگيٽرا ”سرويچ“ سڀيئي سرويچن جي سرخ زمين،
ماروڙا ”ماهيند“ مڙيئي محبوبن جي سرخ زمين،
سائيٽرا سر توڙ سڀيئي سانبڙن جي سرخ زمين،
ڊوليا مولهين ساڻ سونهن ۽ ڍانڻڙن جي سرخ زمين،
هر هڪ دودو ڊيس دلاور هر هڪ جي آهت ۾ ڍال!
آ ته ٻڌايان توکي پنهنجن ماروڙن جي ڦيل مقال!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

منڙو موهي مست بنائن، محبوبِي مِلاپ الا،
ڏيهه ڏئي تي ڏاڍا آهن ڏوٿين جا ڏوراپ الا،
پلپل پائن پيچ پسه ۾ پرين جا هو پڪڙا پال!
آ ته ٻڌايان توکي پنهنجن ماروڙن جي ڦيل مقال!

وو-وو-ولڙو-ولڙو وانگيائين کان ڪو ته ٻڌي،
شاه سچل ۽ سانوڻ جا سر سانگيائين کان ڪو ته ٻڌي،
مورو ڍاڻي-ڍاڻي، مورو ڍاڻيائين کان ڪو ته ٻڌي،
لولي جي للڪار ”لتي جو“ لوبارين کان ڪو ته ٻڌي،
گيتن جي گونجاريلو ميان مست ڪيا ڪئين ماڻهو مال!
آ ته ٻڌايان توکي پنهنجن ماروڙن جي ڦيل مقال!

ڳورين ڳورين ڳوناڻين جا ڳاڳين تي هو ڳاٽ ڏسو،
پيرن ڪارڻ پنهنوارين جي سر تي سينها پات ڏسو،
گرڻ گولن گگرالن تي گونڊلين جا گهاٽ ڏسو،
وڻ وڻ جهڙو ”ولهو“ تن کي ساهيڙيون ڪن ساٿ ڏسو،
منهن ماڳن جي ڏس مهندان محبوبن جا مڙيا مال!
آ ته ٻڌايان توکي پنهنجن ماروڙن جي ڦيل مقال!

چوڙيلين جي چوڙين جا چمڪار ڏسو ڪر چوڏهين چنڊ،
ماڙيچين جي منهن تي آهي مرم حيا جو مندِيل مند،
”راڻو ڳائي جيئن روبين“ جيڏين جا تيئن ڳائن چنڊ،
ڪوهن تي خوشحال ڪٿيريون ڪائن خوش ٿي ڪير ۽ ڪنڊ،
مهراڻي جي ماڻهن مهندان موتيو موتي يعني بي حال!
آ ته ٻڌايان توکي پنهنجن ماروڙن جي ڦيل مقال!

سند آمڙ جي سيني تي ڏس نور نظارا نيطن نار
وڻ وڻ کي چڻ واسي ويو ڪو واس ولاتي سان وڻجهار

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

هر غذا تنهنجي سني هر دل پسند تنهن کي ڪري
ڏڌ مڪڻ گيه ڪير ڏوڙي جي ڏچاڻي سنڌڙي

هر گهڙي هر حال ۾ تون حال پياڻي سدا،
سار سڪ ۾ ٿي لهين سورن ۾ ساڻي سنڌڙي
تو ۾ مومل جون ته ماڙيون مارئي جا ماڳ پڻ،
تو ۾ سرجي هئي سستي نوري نماڻي سنڌڙي

تو ۾ سهڻيءَ سڏ ڪيا ميهار کي مهراڻ ۾،
صبر سورڻ جو به تو ۾ اي سياڻي سنڌڙي
جهول پنهنجي ۾ جڳه ڏئي پيار جن کي تو ڏنو،
سي عدو اڃ ائين چون آهي اڃاڻي سنڌڙي

دائما ”سرويچ“ شل منهنجو سچو سائين ڪري،
سنڌ ۾ قائم رهي سنڌي اباڻي سنڌڙي

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاوليديسن جي راڻي سنڌڙي

جان کان مونکي پياري تون نماڻي سنڌڙي،
ساه منهنجي کي ته تون آهين سيباڻي سنڌڙي
سر جندي کان سانڍيو تون مهربان مونتي سدا،
سا پلا چئو ڪيئن وساريان ڄاڻي واڻي سنڌڙي

جهول ۾ جيگل جيان تو پاليو پليل ڪٽم،
دل ٻڌي توسان اٿم ديسن جي راڻي سنڌڙي
تو سنڌي واري به مون لئي آهي عنبر کان وڌيڪ،
آب ڪوثر کان ته اڳرو تنهنجو پاڻي سنڌڙي

ڌارين جي ڪيمخوابن، بخملن کان پڻ مٿي،
اُن سنڌي لوئي اُچي آ لاکهاڻي سنڌڙي
ڌارين جي محل توڙي ماڙين کان پڻ مٿي،
آهي قيمت ۾ ڪثر ”پيهي پراڻي“ سنڌڙي

ڌارين جي ست رچين کان سچ ته مونکي ٿا وڻن،
پل به پل ڏوڏرا ڀسي لوڻڪ ۽ لاڻي سنڌڙي
ڌارين جي خاندانن کان ته خوبين ۾ وڌي،
تو سنڌي سادي سڀاڄهي ”مي مهاڻي“ سنڌڙي

تو سنڌا بيهه پڻ پيڻ مڇيون پلا ڪم ڪوڙيون،
دم نه دل تان ٿا لهن منهنجي ڏهاڻي سنڌڙي

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

هن پنهنوارن جا پاڻي پاڻي ٻڍ پڪا ۽ پيت وڪيا،
 هن لڇي لوري لويي پنهنجا لاکيڻا هي لیت وڪيا،
 هن سون سريڪا سانگي پنهنجا سستي سستي دام وڪيا!
 یر! وانگين جا ون يونٽ ۾ گس گهيڙ گهتيون گهر گام وڪيا!

هن ”شودي“ ڏاڍا شرط هڻي هت شهزادين جا شان وڪيا،
 هن مورن جهڙين ماروڙين جا مانيءَ تي هت مان وڪيا،
 هن آس وندين تن ادين جا سپ اميدون ارمان وڪيا،
 هن سنڌ وطن جا سورهيہ سانگي، اعليٰ ڪئين انسان وڪيا،
 هن آبن ڏاڏن وارا، سڀئي نيشانيون نيكار وڪيا!
 یر! وانگين جا ون يونٽ ۾ گس گهيڙ گهتيون گهر گام وڪيا!

هن دشمن بنين ٻارن سان گڏ ٻاٻاڻن جا ٻار وڪيا،
 هن ويري ونهين ويڙهيچن جا ويڙها ۽ ويچار وڪيا،
 هن جوفي سان اڄ جنگ ڪريون جنهن جيڏين جا جنسار وڪيا،
 هن منڪر کي اڄ مات ڪريون جنهن سنڌي جا سينگار وڪيا،
 هن آيل ماءُ جا اڱڙا پاڻو اُتر اوڀر عام وڪيا!
 یر! وانگين جا ون يونٽ ۾ گس گهيڙ گهتيون گهر گام وڪيا!

هن ساڻيه پنهنجي جا او ساڻي سوزاڻا ساز وڪيا،
 هن منڙن منڙن ٻولن وارا، آلاپون آواز وڪيا،
 هن نانگي نيڪ نياڻين جا هت نيزي چاڙهي ناز وڪيا،
 هن روح رهاڻين ريجهن وارا روحاني رنگ راز وڪيا،
 هن قرب ڪچهريون ساريون وڪيون اقرار و انجام وڪيا!
 یر! وانگين جا ون يونٽ ۾ گس گهيڙ گهتيون گهر گام وڪيا!
 هن ريتون رسمون ساريون وڪيون روپ وڪيا ۽ رنگ وڪيا،
 هن قوم سڄيءَ جا ڪرسي خاطر، نالا نيڪيون ننگ وڪيا،
 هن قوم سڄيءَ کي قيدي سمجهي، درياه ڌڻيون دنگ وڪيا،

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

14 آڪٽوبر 1955ع جي سانحي تي

چوڙيلين جا ڇاڳ وڪيا

اي يار سڄڻ! ڇا سور سليان نت نيطن مان وهي نير پيا،
 هن ساڳئي ڏينهن سنڌين جي، ها ڪنڌن ۾ زنجير پيا،
 هن ساڳئي ڏينهن سنڌين کي سڻو جهڪ بدن ۾ چير پيا،
 هن ساڳئي ڏينهن سنڌين کي ها جان جگر ۾ جهير پيا،
 هن ساڳئي ڏينهن سنڌ امڙ جا عضوا عضوا عام وڪيا!
 یر! وانگين جا ون يونٽ ۾ گس گهيڙ گهتيون گهر گام وڪيا!

هي پنهنجن پيارن مڙن ماروڙن جا ماڳ وڪيا،
 هي مالوندن تن مانگيڙن جا مينهون ۽ ميهڳ وڪيا،
 هي پاڳ پليرين پاڳيائين جا پونگا پيڻيون پاڳ وڪيا،
 هي چوڙاهي تي چورن ويهي ”چوڙيلين جا ڇاڳ“ وڪيا،
 هي ننگ پيارن پرين جا هت صبح وڪيا ۽ شام وڪيا!
 یر! وانگين جا ون يونٽ ۾ گس گهيڙ گهتيون گهر گام وڪيا!

هن ”ظالم“ کي ڪالڇ نه پيئي لوبارن جي لوڀن جي،
 هن جابر وڪڻي جو چڙي یر! جهانگيڙن جي جوين جي،
 شل لاک لهي تنهن لوييءَ جي جنهن لاک لڄائي لوڀن جي،
 هو پت وڃائي پاپي وٺو اڳين توڙي پوين جي،
 هن ڪوڙين ڪوڙين تي ڙي پاڻو! آڀرن جا آرام وڪيا!
 یر! وانگين جا ون يونٽ ۾ گس گهيڙ گهتيون گهر گام وڪيا!
 هن ڪاڻي جي ڪل لاهيون اڄ جنهن ڪاهوڙين جا ڪيت وڪيا،
 هن موتين جهڙن ماڻهن جا یر! چاندي هاڻا چيت وڪيا،

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

رجهه ڪين جتي ٿو!

دنيا ۾ ڏکيو ڪنهن کي، ڏسڻ سهي نه سگهان ٿو!!
ڏاڍن جو غريبن کي، ڏنڀڻ سهي نه سگهان ٿو!!
بي خوف زمانو هي خطرناڪ ويو ٿي،
هڪ رات منجهس يار رهڻ سهي نه سگهان ٿو!!

ڪپڙي جي ٽڪر ڪاڻ، يا ماني جي ڳيبي لٽي،
معصوم نياڻين، جو روئڻ سهي نه سگهان ٿو!!
هي ٻار اگهاڙا ۽ آگها پيت بڪيا ٿي،
رستن تي انهن جو ته رُلڻ سهي نه سگهان ٿو!!

ڪنهن شرم وندي ڏيءَ جو شڪارين کان بچڻ لٽي،
ليڙن ۾ گهٽون ڏيئي لڪڻ سهي نه سگهان ٿو!!
هن جوءَ سندو جهوپڙيءَ ۾ جوان ڏيئڻ سان،
سردِي ۾ اڙي سائين! ڏڪڻ سهي نه سگهان ٿو!!

هن پيٽ بڪايل جو اميرن جي درن تي،
سڀي ڪنهن گرھ لاءِ سڪڻ سهي نه سگهان ٿو!!
هن شهر ڀرئي ۾ ڪنهن رنڙيءَ جي جهڳيءَ جو،
برسات ۾ او پائو ٿمڻ سهي نه سگهان ٿو!!

هن ناز نماڻيءَ جو اگهاڙي ته اُره سان،
آني ڪَ ٽڪي لاءِ پنڻ سهي نه سگهان ٿو!!
زردار سندي ظلم سبب ٿاڻي جي اڳيان اچ،

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

هن ٻاجهر جوئر سارين جا يرا! سونا سهڻا سنگ وڪيا،
هن غيباڻن هت گهوڙن وانگر گهوڙا ٿي! گگدام وڪيا!
يرا! وانگين جا ون يونٽ ۾ گس گهيڙ گهتيون گهر گام وڪيا!

هيءَ ٻولي جنهن منجهه جيگل ڏنڙي، لاڙ منجهارن لولي يار
اُن تي پي هُن ”ويري“ سهسين وَرَ وَرَ ڏيئي ڪيڙا وار
۽ هن سورن اندر ساڙيا پنهنجا آيرا ابهر ٻار
هئي، هن ناحق کان پيا سنڌي نيڻن مان ٽ نائن نار
نيڻ به وهندا ڇو نه پلا جو ناماچار يون نام وڪيا!
يرا! وانگين جا ون يونٽ ۾ گس گهيڙ گهتيون گهر گام وڪيا!

هي ”شاهه“ پلي جي بيتن تي ٿيا باهين جا پڙڪاٽ ميان،
هي ”سچل“ ”لعل قلندر“ جي ٻڌ ڪافين جا ڪيهات ميان،
هي ”سانوڻ“ جي نڙ بيتن تي سڻ سونتن جا سوساٽ ميان،
هي پنهنجي ”لوڪ ادب“ تي هيڏا گولين جا گوگهاٽ ميان،
هُن پنهنجي ڳيڻن ڳيچن جا نيلا ڪيا ۽ جام وڪيا!
يرا! وانگين جا ون يونٽ ۾ گس گهيڙ گهتيون گهر گام وڪيا!

اي! سائيٽڙا ”سروچ“ اُٿو هُن ”سوداگر“ جي سار ڪريون،
اي! مانجهيڙا مهمير اُٿو هُن ”موڏي“ کي مسمار ڪريون،
اي! جهانگيڙا جرنيل اُٿو هُن ”لوييءَ“ کي للڪار ڪريون،
اي! سنڌيڙا سرواڻ اُٿو هُن ”نوڳيءَ“ مان هت نار ڪريون،
هُن ”منڪر“ کي اڄ مات ڪريون جنهن سنڌين جا سر عام وڪيا!
يرا! وانگين جا ون يونٽ ۾ گس گهيڙ گهتيون گهر گام وڪيا!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

پڪڙن جو انهي پڙ تان پٽڻ سهي نه سگهان ٿو!!

مارن جي مقالن ۾ غزل ڊيگهه ڪري ويو
اشعار گهڻي بند ڪرڻ سهي نه سگهان ٿو!!
جت قوم سگهي ساهه لئي محتاج رهي ٿي،
اُت شعر خوشامد تي لکڻ سهي نه سگهان ٿو!!

جاڳڻ جو آڻو وقت سڌي ماءُ مني پئي،
ساڻين جو سڄي رات سمهڻ سهي نه سگهان ٿو!!
”سرويچ“ لکان ڪيئن نه سنگهارن جي ڏڪن تي،
ايڏو هي وڏو سور سڄڻ سهي نه سگهان ٿو!!

هڪ حقيقت

وات ونيو پئي ويڙس تان، هڪ ٻيڙي ويني پار ڪڍيا،
اوڏو ايندي آڪيم ان کي، بابل پنهنجي ڏي تون خبر،
ڪنڌ ڏڪائي لڙڪن سان منهن ڏوئيندي رڻندي هيئن چيئين،
ته ساماڻل ڏيءَ گهر ۾ ننڳي، ماري ان جي مون کي ميري.

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

ڪنهن زال اگهاڙي جو نچڻ سهي نه سگهان ٿو!!

بيمار ٻچو هنج ۾ هاري جي هنجون ماءُ،
ڳوڙهن جو ڳلن تان سو وسڻ سهي نه سگهان ٿو!!
گرميءَ ۾ ڪڍي ڳوڻيون ڪا جوءُ ويچاري،
سيني تان پگهر تنهنجي وسڻ سهي نه سگهان ٿو!!

جو ڏيچ ڏکيءَ کي ته مليو ماءُ منيءَ کان،
مانيءَ جي ٽڪر تي سو متڻ سهي نه سگهان ٿو!!
دولت جي نشي ۾ ته ڪنهن زردار سندو ڙي،
مسڪين جي جاي ڪي ٽڪڻ سهي نه سگهان ٿو!!

بيمار ٻڍو جنهن جو لڳو ماس هڏن سان،
ڪمزو انهيءَ جو ته ڪنجهڻ سهي نه سگهان ٿو!!
راتيون ۽ سڃا ڏينهن رجهي ڪين جتي ٿو
دوڙخ جي برابر سو جيئڻ سهي نه سگهان ٿو!!

مجبور ڪري ڪنهن کي ڏيئي پير نڙيءَ تي،
رشوت جا اهي نوٽ وٺڻ سهي نه سگهان ٿو!!
هيئن جي حقن تي ڇو حميرن جون هلائون،
مارئي جو مٿان ڪوهه ڪجڻ سهي نه سگهان ٿو!!

مارن جا جتي ماڳ منهن مال مٺيون ڙي،
غيرن جو انهيءَ جو ۾ گهمڻ سهي نه سگهان ٿو!!
ڍاڻي ٿا گذارين جتي ڍار ڍنگهر جي،

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

هي هيڏو سارو دوکو ماڻهن سان پيا ڪن ڏينهن رات گهڻا،
ڪي ملان مارن ماڻهن جو هت ٻيڙيون ويٺا ٻوڙين ٿي!!
هو مذهب ڪي منجهڙايو خالي هت جون ويٺا جوڙين ٿي!!

هت ماڻهن جو ويو ماس سُڪي ۽ رت جي تن ۾ ناهي رتي،
تي پونگا تن جا پينگ ويا ۽ ڌرتي تن لئي تيز تتي،
سڀ چور وڏيرا چورائي ويا تن جا پوکيل چيٽ گتي،
هت مسڪينن لئي آهي سائين ڪاري ڪاري قيام متي،
هي ريهون ڪريو راتو ڏينها رت جا ڳوڙها روز روئن!!
هي لاکيڻا لک بار لڇن ۽ لڙڪن سان ٿا مڻهن ڏوئن!!

ڪو ڪنهن جو پڇڙو ڪير ڦڙي لئي ساري ساري رات رڙي،
ڪا ڪنهنجي ڏيئي نمائي ننڍڙي سورن ۾ سڀ مند سڙي،
ڪا ڪنهنجي پيٽ بکن جي ماريل بک جا ويٺي باب پڙهي،
۽ ڪن جي ساريون ساريون راتيون چلهه تي گڙو ڪون چڙهي،
لک چير سدن ڇم منجهه پيا هو جهڪن کان ڏس چور ٿيا!!
هي مورن جهڙا مارو ماڻهو مانيءَ لئي مجبور ٿيا!!

اڃ سونهن ويڃايل سانگيائين جو سورن ساڙيو ساهه الا،
ٿو پئسي پائي سير وڪامي ماروڙتن جو ماهه الا،
اڃ ويل بري ويو واٽن تي ۽ ويٺي ويچارين واهه الا،
هو ليڙ لئي ۽ پور ڳيبي لئي ڳوٺاڻيون ٿيون ڳاهه الا،
هو مرضن ۾ هر مهل مرن ۽ درمل دارون ڪون ٿئي!!
هت هرڪو ڏاڍو هيٺن جو ٿو رونشا ڪريو رت پئي!!
ڪي پير هتي پڳدار سڏائي پلپل ڪن پيا پاپ وڏا،
ڪي مير چٻاڙي ماڻهن جا ويا کائي رت ڇم ماس هڏا،
ڪي رئيس رڳوئي ماڻهن تي ڪن ڪاهون ڪوڙا ڪيس ڦڏا،

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

نڀ پونگا تن جا پينگ ويا..!

هن پنهنجيءَ پاڪ پياريءَ ڌرتيءَ مانجهي مڙيادار ڇڻيا،
هن سڄل گهوت پتائي جهڙا ڪلنگيدار ڇڻيا،
هن دودي هوشو بلوءَ جهڙا جري ۽ جونجهار ڇڻيا،
هن جوڌا جوڌا جنگ ڇڻيا هن ٻاونگ ٻاون وڃڻ ڇڻيا!!
اي ساڻي سنڌ آڻڻ جي مٿي ڪهڙا ڪهڙا مير ڇڻيا!!

اڃ سنڌ وطن جي ساري آ ۽ پنهنجي ناماچاري آ،
اڃ رت اوهانجي لائي ٻچڙا گهر گهر ۾ گلزاري آ،
هيءَ جنگ جبر سان جوڻيل پنهنجي جاري جاري جاري آ،
اڃ ماري ٻاگهي زرقا سنڌ جي هرڪا ناري ناري آ،
اڃ اختر مائي ملوڪان پاڳي جهڙيون ڇايون پاڳين ۾!!
ڇا سوز سمايل آهي شاعر! پنهنجي گيتن ڪافين ۾!!

ڪجهه پنهنجن دردن سورن جي اڃ يارن سان ڪا ڳالهه ڪجي،
جو ماڻهن تي هت گذري ٿو سو اندر جو احوال ڪجي،
جو حال حبيبانه آهي سو ئي ويهي پريان نال ڪجي،
هت جيئن ڪيئن ٿا سو ئي سارو عرض حقيقت حال ڪجي،
هت ڪيئن ٿو مارن ماڻهن جو بس جيئري پتو ماڻهه وڃي!!
۽ ڪيئن ٿو ساڙيو سانگين جو ڀر سورن ۾ هت ساهه وڃي!!

هر وڪ مٿي هت ويٺا آهن واڳن جيڏا وات گهڻا،
هر ڪنڊ مٿي سي قاتل ڪٽيو بيٺا آهن ڪات گهڻا،
بس ماڻهوءَ جو ڪو ماس ملي ايءُ تسبيح تي ڪن تات گهڻا،

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

هي پنهنجن منڙن منڙن مارن هيٺن جا حالات ڏسو
هيءَ هيڏي سانگين جي اڇ سر تي سورن جي سڪرات ڏسو
هيءَ هيڏي بيمارين جي تن جي پونگن تي برسات ڏسو
هي هيڏا ويرين جا اڇ تن تي واڳن وانگر وات ڏسو
هو واچوڙن جيئن ويڙهي ويا اڇ وانگيءَ وانگيءَ وانگيءَ کي!!
پر ڪيئن نه ڏاڍين آهي ڪنهن قوم نڌڻ ڪيءَ نانگيءَ کي!!

هي ماڙين جهڳين جي هت جيسين جاري رهندي جنگ ميان
هت ڏاڍا هيٺن کي پيا جيسيتائين هڻندا ڏنگ ميان
هي دولت جو آ جيسيتائين اونڌو اُبتو ڍنگ ميان
بس تيسيتائين ڪنگالن جي گهر ۾ رڙندا ڪنگ ميان
سڀ ٻار سندن بيمار بڪيا ۽ جاهل رهندا رهندا پيا!!
هو آني اڌ لٽي رستن تي رت روئيندا رلندا پنندا پيا!!

اڇ ننڍن مان بيدار ٿيو اي! ملن جا مزدور اٿو
اي هاريو! پنهنجا حق وٺڻ لٽي پيڙا ٿي پرپور اٿو
اي جوان اٿو! ۽ ٻار اٿو! سڀ پوڙها پوڙها جهور اٿو
۽ ظالم کي اڇ زير ڪرڻ لٽي ڪوڙ ڪڍي انبور اٿو
اڇ سنڀري سڀ ”سرويج“ اٿو! اڻڻڻڻ اٿو! موت اٿو!!
۽ ڏاڍن کي اڇ ڌارڻ لاءِ ڪونڌر ڪونڌر گهوت اٿو!!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

ڪي ملان ويٺا مسڪينن جي لولن تي بس لاهي لڏا،
ڪو مُرشد ويٺو آهي مريدن جو اڇ سارو مال تڪي!!
ها مال تڪڻ سان گڏ ٻي ڪا موچاري پيو زال تڪي!!

ڪن ٿرڙن ڪامورن جي هت پئي لوڪ سڄي ۾ لانگ لڳي،
هت رشوت جي اي راڻا پاءُ پڙ پڙ ڪريو باهه ڏڳي،
هت مسڪينن اڇ ماڻهن کي آ ٺوڳين ڇڏيو خوب ٺڳي،
هن پنهنجن وانگين ويڙهيچن سان ورڏيو ويڙي روز وڳي،
اڇ دانهن جو ڪو داد نه ٿئي بس ڏاڍو آ انڌير هتي!!
هن بيداديءَ ۾ آهي ٺڳن جو چٽ ڪير هتي!!

هت چور وڏيرا ڪامورا بس ٿيئي جهڙا پاءُ سڳا،
ٿا مسڪينن کي ماريو ڦريو پائن عمدا ويس وڳا،
ڪن ٻنيون ونيون پيليون ۽ ڪي ڪاهي ويا سڀ ڏور ڍڳا،
اڇ لوٻارن جي لڇ لٽڻ لٽي لاهي پاڻي ٺٺ لڳا،
هي هيڏو سارو ويل ٿئي هت وانگين سان هر ويل ميان!!
جي حق گهرن اڇ تن جي لاءِ سوريون سختيون جيل ميان!!

اڇ جهانگيڙن جي جوين کي آ گج چنل ۽ گوڏ ٻڌل،
اڇ سانگيائين جا سنڌ سڪي ويا سيرون چم ۾ سينڌ سڪل،
ٿو لوڪ مٿائن ٽوڪ ڪري آ هو هو جي هر ٻار هڪل،
هر سڄ نئين ٿئي ناحق تن سان نيرانيون ۽ نيٺ پنل،
اڇ اهڙن ڏيئرن جي ڪو ڪريون دردن جو درمان ميان!!
جيئن مانيءَ تي وڪجن نه ڪڏهن هت مارو ٿيڙن جامان ميان!!

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويچ سجاولي

مفلسي منڙن کي ماريو منهن ڪٽڻ جهڙا نه ٿيا،
لوڪ کان لڪندا گهمڻ لالڻ لڄارا سنڌ ۾!
مال ڇٽ ۽ مان ڇٽ، مارن جون ڇٽ ٿيون محنتون،
هڙ لتي هيٺن جي ويا همراھ هڃارا سنڌ ۾!

پورهيو پورهيت جو ڪائي پيٽ پيٽوڙين پريا،
پاپ جا هر پهر تي پسجن پسارا سنڌ ۾!
اڄ به هاماني حڪومت اڄ به فرعوني فضا،
اڄ به پيا پسجن هزارين ”زار“ پارا سنڌ ۾!

ڏيل ڏوٿين جو ڏڪائي ۽ ڏڪن تي ڏيئي ڏڪ،
ڏاڍ سان ڏاڍن پساي ڏينهن جا تارا سنڌ ۾!
ساڻيو! جاڳو سگها ڪي بيا به جاڳايو جوان،
تان سجاڳيءَ جا وڃايون، نر نغارا سنڌ ۾!
سر ڏيو ”سرويچ“ ٿيو سر سان ڪفن پنهنجي ٻڌو،
ظلم جون پاڙون پٽي ٿيون ناميارا سنڌ ۾!

هڪ واقعو

وات وٺيو پئي وٽس تان هڪ ناري ويني نير رُني،
پر ۾ بيهي پيٽ کان پڇيم اڏڙي! توسان ڪير وڙهيو،
لڙڪ گنديءَ سان اگهندي، سرد آهون پريندي هيئن چيئين،
منهنجي ننڍڙن کي ته لنگهڻ ۾ آهي اڄ تيو ڏينهن لڙيو.

*

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويچ سجاولي**ماءُ اڳيان معصومڙيون..!**

مون ڏٺا هر مُند ۾ مارن تي مارا سنڌ ۾،
سانگين سُهمن سان گهاري سال سارا سنڌ ۾!
جيئن نه ڪو قيدي گذاري تيئن ٿا گهارن زندگي،
بيڪس و مجبور بڪيا، بي سهارا سنڌ ۾.

ڪين ڏي ٿو ڪوبه ڪنهن ڪنگال کي اي يار اڄ،
چار آنا چئن ڏينهن لئي اڏارا سنڌ ۾!
ماءُ اڳيان معصومڙيون هر مهل ماني لئي رڙن،
هي ڏسان ٿو هميشين هر دم نظارا سنڌ ۾!

نيٺ آلا وار اٿيا ڇپ سڪل جهرا اُداس،
وانگين ويڙهيا بدن تي ويس ڪارا سنڌ ۾!
هر گهٽيءَ ۾ گرگ ۽ هر وات تي واڳون وڃون،
هر قدم تي دم ختم ڪن نانگ ڪارا سنڌ ۾!

ننگ ٿيو نيلام مارن نور ڇٽ ننڍون حرام،
ٿا نماڻن جي ڇنڇن نيٺن مان نارا سنڌ ۾!
سور سهندي سور چرندي ٿيا گذر گذرن پيا،
سانگين جا سائين ڙي! سانوڻ سيارا سنڌ ۾!

جيئن سرون ڪورن ۾ ڪامي، ڪامي ٿيئيون لال يار،
تيئن، ڪجن، ڪامن، ٻرن هي پيا پيارا سنڌ ۾!
مامرن، مرضن، ڏڪن، مارن جي نيئي مت الا،
پڻڪندا در در گهمڻ هي بيقرارا سنڌ ۾!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

”گوڏ گوڏن کان مٿي“ سر، پير ۽ پنڙا ننگا،
الله! الله!! آدميءَ جو ڏس ته ڇا انجام ٿيو!
چند ڪوڏين تي ٿو وڪڻي پيءُ پياري ڏيءَ کي،
هائ انسان جو الا! ڪيڏو نه ستو دام ٿيو!

پيٽ ۽ پوتيءَ جي فڪرن ۾ ته سوچيندي سدا،
ڪو مريض سلھ ٿيو ڪنھن کي ڏسو سرسام ٿيو!
پاڻي پاڻي ڪاڻ جهوتون، ڏيندي ڏيندي ڏيهه ۾،
جهانگين جي ڏس ته جاري جَر اڪين مان جام ٿيو!

هوءَ نياڻي نيڪ ڏس تون نيٺ جنهنجا پيا نجن،
لپ آئي جي لاءِ اُن جو ننگڙو نيلا ٿيو!
ويا نياڻين کي ڪمائيندي، بنا بينن ۾ پئي،
پوءِ به حاصل ڪين تن کي سُڪ صبح ۽ شام ٿيو!

اڄ به ڪن ٿيون آيلون لولي جي ڪارڻ ليلڙات،
هر گهڙي ڄڻ گهر ۾ تن جي موت ۽ ماتام ٿيو!
ڪالھوانڪر وال ڪپڙي جي لئي هڪڙو پيرسن،
واهون ڏيندي ڏيندي آخر نيٺ سو ناڪام ٿيو!

قوم فاقن ۾ فنا ته به شاعرن کي ياد ڏس،
”گلبدن گلغام ٿيو“ ساقي، صراحي، جام ٿيو!
رهزن و مڪار قومي قاتلن جي خلق تي،
شعر هي ”سرويچ“ تنهنجو تير ٿيو صمصام ٿيو!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي**گوڏ گوڏن کان مٿي..!**

ديس وارن جي ڏڪن کان، دل تي غم آلام ٿيو
بي سُڪو ٿيو بُت سڄو ۽ روح بي آرام ٿيو!
حال پاڻي، حال ۾ تون، هاءِ! هاڃان هو ته ڏس،
ماءُ سڳيءَ جي هنج ۾ ڪونڌر گلهو قتلام ٿيو!

ڪيئن سانگي سُڪ سمنهن ۽ ڪيئن رهي ست سيل تن،
گهيري گرگن جي ۾ ڏس! گهوڙا ٿي! هر هڪ گام ٿيو!
ڪين ڪنهنجو ڪجهه بگاڙي ڪين ڪنهنجيءَ ۾ ڪڏهن،
پوءِ به ساري ڏيهه ۾ مسڪين ڏس! بدنام ٿيو!

زهر جا ڍُڪ ٿي پياري هيءُ به ڪا ڀرا! زندگي،
جانبوا جي سچ پچو جيئڻ براءِ نام ٿيو!
ڏينهن گذرن ڏسڪندي ۽ رت روئي راتيون غريب،
گوندرن ۾ گهوٽجي ويچارڙو گمنام ٿيو!

وقت تنهن سان ووئي ووئي!! ويل واويلا ڪيا،
چور تنهنجو سور کان هر هڪ ادا! اندام ٿيو!
هر هڻي جنهن رات ڏينهان رت ولوڙي اُن ڏنو،
بُڪ، بيماريون ۽ اوگهڙ اُن سندو انعام ٿيو!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

مومل سومل سوڌي تنهنجي سهڻي نير وهائي سائين،
مارئي مارون کائي پيئي، ماروڙن جي لائي سائين،
وڻ وڻ کان پيئي وات پڇي ۽ وانگين لئي وجهائي سائين،
ڪوٽ ڪري ۽ جيل جُھري هي ڳيٽڙا وٺي ڳائي سائين،
ليٽڙا پايو، پايو آس لڳايو وٺي آهي لطيف!
ماروڙڙا هي ڪوٽ عمر جو ڇاڻ وجهندا ڏاهي لطيف!

ڏوٿين کي هي ڏيهه سڄو ٿو ڏينپوءِ وانگر ڏنگ هڻي،
ويچارن جي وائي ڪن کي ووءِ ڙي ٿي ڪين وڻي،
ڳڻتئين ڳاهيل ڳوناڻين جا ڪهڙا ڳڻجن سور ڳڻي،
موتين جهڙا ماڻهو منڙا ماري آهن آن ڪڍي،
ويچارن جي واه نه ڪائي دانهون ڪن ڌنار لطيف!
سانگيٽڙن جي سار سگهو لهه ساڻيهه جا سينگار لطيف!

ڪالهه ڏنم هڪ ڏوٿياڻي جا ويچاري هئي واهياڻي،
جهريل جهوپي ۾ پئي جنجهڪي جهول جهليو سا جهانگياڻي
سيند سڪل ۽ سندن ستيل سا سورن ساڙيل سانگياڻي
گوڏ ٻڌل هئي تنهن کي گهوڙا! گهوڙا ڙي ساگاهياڻي،
وارن ۾ هئي واري تنهنجي، وڙ ڏيو چئي وڙ لال لطيف!
ليڙن مان لڄ لوڪ تڪي او! لاکيڻا لڄپال لطيف!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي**گهوڙا ڙي ساگاهياڻي**

منهنجا مُرشد گهوٽ پٽائي، منڙا مڻيادار لطيف،
دلڙي دم دم ساري توکي، دلبر او دلدار لطيف،
سارين ساريون راتيون توکي ساڻيهه جا سنگهار لطيف،
باتين باتين ٻولين ۾ ٿا پاڪارون ڪن ٻار لطيف،
تنهنجي پونءِ ڀلاري تي، ڏس پاڳين پيليا پاڳ لطيف!
واچوڙن جي وات اچي وئي وانگيٽڙن جي واڳ لطيف!

پنهنجن منڙن ماڙن جا هت موڏين کاڌا مال لطيف،
سانگين ڏاڍا سور سنا سچ! سارا سارا سال لطيف،
نياڻين لئي ٿيا نيئر هتڙي ڪاريون ڪوٺيون ڪال لطيف،
جيلن ۾ ويا جامر جلي هت مائڻ جا لک لال لطيف،
حق گهرڻ لئي هر دم تن تي، گولين جا گوگهاٽ لطيف!
”جيئي سنڌ“ چون جي تن تي، سونتن جا سوساٽ لطيف!

آليون اڪيون اڻيا وار : سروپج سجاولي**جرنيلن جا پيش امام**

”جي جي“ منهنجا ”هوش محمد“ هاڪارا با همت يار
 سنڌڙي جا سروپج سدورا مانجهي منڙا مڻيادار
 قابل ڪونڌر ڪاڪ ڏيڄائين جا تون ڪوٽ ۽ ڪلنگيدار
 پير چُمان آئون پلپل تنهنجا ويٺو پاڳارا پڳدار
 تنهنجن ٿورن جا آئون ويٺو ٿورا ڳايان صبح شام!
 جُنگ بهادر جوڌا جانب جرنيلن جا پيش امام!

دشمن سان تو دولهه دلبر وه وه جهڙي جوتي جنگ،
 دشمن جي تو داناءُ دودا! ڌرتي دهشت سان ڪئي تنگ،
 ويرن ۽ وريامن وارو ويريءَ کي تو پاتو ونگ،
 سِرڙو ڏيئي تو ته بچايو سنڌياڻين جو نانءُ ۽ ننگ،
 ڏوئين جا ڙي ڏاڏا سائين توتي منهنجا لڪ سلام!
 جُنگ بهادر جوڌا جانب جرنيلن جا پيش امام!

آليون اڪيون اڻيا وار : سروپج سجاولي

دنيا دوزخ بنجي ويئي، پت جا گهوت پتائي پاءِ،
 ويچارن ۾ وانگي ويچارا هي ڪهڙو وريو واءِ،
 سانگي سمبرن ڪين ڪڏهن ٿا، سهنجو سوڪو سڪ جو ساءِ،
 هر هڪ جي دل ۾ آهن گوڏي جيڏا گهرا گهاءِ،
 اڻپاوار ۽ ”اڱ اگهاڙا“، آلا تن جا نيٺ لطيف!
 سورن جي سنسار اندر پيا، تنهنجا ستجن سيٺ لطيف!

تنهنجون وايون جو به وساري! اهڙو بزدل پاءِ نه ڪپي،
 تنهنجا مخالف ٻار چڻي جا، اهڙي منڙي ماءُ نه ڪپي،
 راڻين کي جو رت روئاري، اهڙو رهزن راءِ نه ڪپي،
 وانگين جي جو واڙ اڏائي، اهڙو ويرِي واءِ نه ڪپي،
 سانگين جا جو سور مٽائي، اهڙو اڙبنگ آڻ لطيف!
 مارو موج ملهائن، موجن ساڻ وهي مهراڻ لطيف!

پورهيت پورهئي منجهه ڳري پر پوءِ به نه تنهنجي پوري هاءِ،
 سارو ڏينهن ٿو سور چري، ته به هر ڪا آس اڏوري هاءِ،
 سيٺن لئي ”سروپج“ ادا هت، سچ سلط تي سوري هاءِ،
 ماري ٿي نٽ مارو ٿڙن کي مانيءَ جي مجبوري هاءِ،
 پوريڪي لئي پتڪي ڪنهنجي ماءُ ۽ ڪنهنجي پيٽ لطيف!
 منظر اهڙا ڏسندي ڏسندي نير تمانن نيٺ لطيف!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

ڀالا هڻندا پاڪر پائي وڙهندا رهندا هي سڀ گهوت،
ڪيرائيندا ڏينهن ڪن ۾ ڪارا سي سڀ قهري ڪوت،
سند آمڙ جي سيند سڃاڻڻ لاءِ هردن کاڌي موت،
ٻوليءَ تان جي ٻرندا تن جا پيرا ڪينداسين ڀر! ٻوت،
وانگيئڙن کي واپس پنهنجا، ڏيارينداسين ماڳ مقام!
جنگ بهادر! جوڌا جانب جرنيلن جا پيش امام!

صدقي توتان شال ٿيون او ڪامل ڪوندر ڪيهر شينهن،
تنهنجي نعري ساڻ اسين هت نوان لڳايون ٿا اڄ نينهن،
تربت تنهنجي تي ته وسائينداسون محبت ڀريا مينهن،
سائيٽڙا ”سرويج“ اُٿي پيا سنڌڙي ڏينداسون ڀر! ڪيئن،
ماري ماري مردودن جا ڏاهينداسين ماڳ مقام!
جنگ بهادر! جوڌا جانب جرنيلن جا پيش امام!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

سنڌڙي توکي سورهي سائين، اڄ پڻ ساريو ساريو روءِ،
آب اڪين ۾ آڻيو چئي پئي هنئير جيڪر ”هوشو“ هوءِ،
دشمن ماري مات ڪري ۽ داغ سمورا دل تان ڌوءِ،
وڙڙي ”هوشو“ وڙڙي ”هوشو“ وڙڙي ويل مچايو ووءِ،
سڌڙا گريو جيگل چئي ٿي، جلدي مونڌي ور وريام!
جنگ بهادر! جوڌا جانب جرنيلن جا پيش امام!

تنهنجي ساڻه وارن سهڻن سانگين سهسين سور سٺا،
جور جبر ۽ قهر سندا ٽن ماروڙن تي مينهن وٺا،
بيدادن جي باهه ۾ ٻرندي ٻرندي پئجي ويان بنا،
گرگ سنڌي هن گهاٽي ۾ ڪئين گلڙن جهڙا گهوت گٺا،
ڪامورائي قهر سبب هت ڪوندر ٿي ويا ڪئين قتلام!
جنگ بهادر! جوڌا جانب جرنيلن جا پيش امام!

توکان پوءِ تنهنجي سنڌڙي سورن آهي ساڙي پاءِ،
واڳن جي ور ويچاري پئي وريا تنهن تي زهري واءِ،
غيرن ان جي پاڙيءَ پاڙيءَ تي ڪيا گهرا گهرا گهراءِ،
پنهنجن پڻ آهت سان ماري پنهنجي منڙي جيگل ماءِ،
ڪنڌ ڪٽون چٽو ڪهڙو تنهنجي اڳيان منهنجا عالي چام!
جنگ بهادر! جوڌا جانب جرنيلن جا پيش امام!

”مر ويسون پر سنڌ نه ڏيسون“ سُنڌي تنهنجو قول سڄاڻ،
ناز منجهان ڏس نڪري پيا اڄ سهسين سوڍا ۽ سرواڻ،
ساڳيائي سڀ تو وارا ٿا پسجن تن ۾ اڄ اهڃاڻ،
سنڌڙي تان سر ڪير نه ڏيندو آه چيو ڇا ڏس اڳواڻ،
”جيئي سنڌ“ آورد وظيفو پڙهجي پيو سو صبح شام!
جنگ بهادر! جوڌا جانب جرنيلن جا پيش امام!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

هت ٿيو هر وقت هيٺن جو ته هيٺون حال آ،
زندگي ٿي بار پائو! ۽ جيئڻ جنجال آ،
هر جڳهه مسڪين حيران، حال کان بي حال آ،
لڄ ليڙون ٿي ويس، خطري ۾ جان و مال آ،
رات ڏينهان عام ڪي عصمت سنڌي فڪرات آ،
سج سهنجن جو نه سنڀرن، بس! ڏکڻ جي رات آ،

ظالمن جي ظلم کان، انسان ٿيو برباد اڃ،
هڪ بڪون بيماريون ۽ ٻيو رڳو بيداد اڃ،
ڪوس ڪارو قهر آ، هر نئون ستم ايجاد اڃ،
گهر ۾ گهوڙا ويڪ ووءِ، دربدر اولاد اڃ،
دانهن دعويٰ ڏف ٿي، بس! ڪونه ڪو قانون آ!
قوم جو هر فرد جيئري ٿي ويو مدفون آ!

رات ڏينهان ملڪ هن ۾ راج رشوت جو هلي،
وڃ مٽي آفيس ۾ بس! ٿا چڏن ابتو ڪلي،
جان هڪڙي کان چڏائي، تان اچي پيو ٿو جهلي،
هي ٿئي جڻ پونگ مڪڙن جي ته تنهن پرور پلي،
چور جيئن چوسي ڪيو تن ڪوڪلو آ قوم ڪي!
خوب کاڌو تن ته سمجهي بي ٻلو آ قوم ڪي!

اسپتال منجهه مريضن ڪاڻ مرهم ڪونه آ،
هن بڪي بيمار جو ڏس ڪنهنڪي ٿي غم ڪونه آ،
ڪيئن ٿئي علاج اُن جودست ڪو دم ڪونه آ،
هر طرف انڌير آ، هيڏو ستم ڪت ڪونه آ،
هيءَ حياتيون ڪيتريون دارون بنا ٿيون درگذرا!
”ڊاڪٽر ويچارڙا“ ٿيا ڏوڪڙن لئي منتظرا!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

ڪمي وال ڪمي اڌ وال ۾

دوست! منهنجي ديس جي توکي سڻايان ٿو خبر،
ڇا وهي ڇا واپري پيو ڳالهه هن ڏي گوش ڪر،
ڪيئن ٿا گذرن غريبن جا هتي شام و سحر،
پر ٻڌائج ڪين ڪنهنڪي پهرين مونسان قول ڪر،
ڇو ته ساڻي! هت لڳي ٿو سچ چوڻ تان مچ وڌو!
تنهن ڪري آ ماڻ ۾ هن قوم جو ننڍو وڏو!

ڳالهيون آهن گهڻيون پر ٿو ٻڌايان مختصر،
هت غريبن جا اٿئي رات ڏينها چشم تر،
بي سهارن جو ٻلو پيڻي نڪا هت آهي پر،
پيڙهجن ٿا ظلم ۾ هت پيٽ پالها بي ثمر،
ٿا هتي ڪن موج ڏس! زردار ظالم هر گهڙي!
بيڪسن ۽ بي وسن جا ويا هتي سينا سڙي!

ٿا لڳن ڌاڙا ڌڙاڌڙا خوب قتل عام آ،
قوم جي عصمت سندو بازار ۾ نيلام آ،
ننگ عزت ۽ شرافت جو به سستو دام آ،
رهزن لئي عيش آ، اشراف بي آرام آ،
مير مارو پنهنجي گهر ۾ جان کان بيزار اڃ!
آڌ اگهاڙيون عورتون سارا اگهاڙا ٻار اڃ!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

ظلم جي ٿي انتها، زاريون نه ظالم ٿا ٻڌن،
عاجزن اڀرن جون آهون هي نه حاڪم ٿا ٻڌن،
بي آجهن جي هڪ نه اڃ، بي رحم بالمر ٿا ٻڌن،
رئيس ڪامورا وڏيرا ڪين عالم ٿا ٻڌن،
هر طرح هيئن مٿي، هر جاءِ هاڃان حال ۾!
ويڙهيا وانگي وتن، ”ڪي وال ڪي اڌ وال“ ۾!

بس! ادا! بس هاڻ پورو درد جو ڪر داستان،
مون ۾ طاقت ناه جو اڳتي ٻڌي پيو ڪجهه سگهان،
جو ٻڌو آهم انهيءَ آهي جلائي منهنجي جان،
مشڪلون مولا هٽائي، ملڪ وارن جي مٿان،
نظم تنهنجي سچ ته اي ”سرويچ“ ڪيٽرو بيقرار!
ماجرا مارن جي ٻڌندي ٿيون اڪيون مون اشڪبار!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

ٻار مسڪينن جا آهن ٻُڪ کان بي حال ٿيا،
پر نوابن ۽ وڏيرن جا ڪُٽا خوشحال ٿيا،
قوم جو اونو نه آهين، ڏس! ڪتن جا پال ٿيا،
لوڏ ”سوئرن“ ۽ ”رچن“ جي جا لڪي لڪپال ٿيا،
بي اجها انسان ٿيا ۽ هو مرن لئي ڪوٽ ڏس!
هو ڪُتن جي ڪنڌ ۾ تون، ساوا ڳاڙها نوٽ ڏس!

ٿي ويئي انسان جي عزت ڪتي کان آهي گهٽ،
جانور جي پٺ نه آ، مُردار ڪئي مخلوق مٽ،
ڌوڙ ۾ انسان ويٺل ”باندن“ جي لاءِ ڪٽ،
هائِ گهوڙا ڇا چوان بس! دل سڄي ٿي آه ڪٽ،
لوڪ جا هي حال ڏسندي، لڙڪ لڙيو ٿا پون!
سور سانگين جي کان سائين سينا سڙيو ٿا پون!

جي نه آيو ڇيڙ تي بس! ڪو ڪٽي هڪڙي مهل،
هٿ وڌيري وات ڦاڙيو هٿ وڌيريءَ جي وڦل،
ڏنڊ ٿيڻو ڍور ڍڪ ۾ ٿيو فصل کان بي دخل،
مار گاريون موڪ تنهن تي، ٻيا به ڪئين خطرا خلل،
هن خدائي فرش تي هن سان ستم بي داد آ،
سخت محنت کان به پوءِ هو سدا ناشاد آ،

جي ڪنهن مسڪين کي نرمل نياڻي ٿي نصيب،
تان اميرن اُت مچائي عشق بازي ڏس! عجيب،
غير ڏسيو ٿي لڳي غيرت گهڻي پُڻ تنهن غريب،
پر ڪري ڇا ٿو سگهي جت راج جا رهبر رقيب،
جي ڪڇي تان بي سبب ٿو جيل جو مهمان ٿئي!
مال ڇٽ ۽ زال گم بس! گهر سڄو ويران ٿئي!

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

اڪين ۾ پاڻي، اُداس چهر، لڱن تي ليڙون هڏن جا پچرا،
 بڪن جا ماريل، مريض دائر، مٽيون نه سالمه آگها ۽ آڀرا،
 پٿر جون مانيون ٻڌائون پيٽن، ڏڪن جا ڌاريل ڏسڻ ۾ ڏهرا،
 پسڻ ۾ جهڙابنا پسهه جي، پرين کان پيڙهيل پري کان پڌرا،
 مٿن تي تن جي ٻرن ٿا هر دم ٻهر جا ٿانڊا لطيف سائين!
 ڇڏيا ته ساڙي، ستمگرن ڏس! انهن جا آندڙا لطيف سائين!

خوشيءَ جو هڪڙو ڏٺو نه ڏينهن تن، غمن ۾ گذري ڄمار تن جي،
 روئڻ ۽ راڙو گلن جا ڪر گل، ٻڌن نه ٻوڙا پڪار تن جي،
 مڙي ۽ ملڪيت مڙي ويا ڪاڻي، مڪر سان مڪر مڪار تن جي،
 وجهي ٿي وڏيو مٺاڙي! مڙشد، مني سا ماڻ ۽ ميار تن جي،
 اسين خوشيءَ ۾ ڪلون نچون هو روئڻ ۾ پورا لطيف سائين!
 ڏڪن ٿا تن جي دليين ۾ دم دم ڏڪن جا ڪورا لطيف سائين!

ٻڌايان حالت، اوهان کي تن جي، هيٺئين سان ٻڌجو حبيب سائين!
 ملين مشڪل، سڪون پل ڪن، ڏڪن ۾ آهن اهي اڃائين،
 پچن ٿا مارو منا سي ائين جيئن پچي ڪنڀر جي سدا نهائين،
 وساري تن کي، ستا سڪيا ٿي، ڪڏهن کان آهيو پٽائي آئين،
 هتي ٿي ڪهڙي، نموني تن جي حياتي گذري لطيف سائين!
 اڪين مان تن جي پسهه اجهو ڪي اجهو ٿو نڪري لطيف سائين!

غريب مارو غمن جا ماريل، غنين جي درجا غلام گولا،
 پتي ڇڏي بس! لسيءَ جي لپ ۽ رڪا سڪل تن ملن ٿا لولا،
 چنل ٿل تن رلي به هڪ اڌ، گنو ۽ دانگي پڳل ڪتولا،
 اُسن ۽ سردين ڇڏيا سي ساڙي، لٿو نه اوچڻ اجهه نه اول،
 آها ٿي حالت هتي جي مارن منن جي منڙا لطيف سائين!
 ستايلن جا سگهو ئي سڻ تون، سڏن تي سڏڙا لطيف سائين!

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

پٽ ڏئي ڏانهن

سلام توکي ڏين ٿا سنڌي، سڀيئي ساري پٽائي مڙشد،
 سلام سان گڏ فغان به ڪن ٿا هنجون سي هاري پٽائي مڙشد،
 وڏو آ مارن منن کي مرضن، ڏڪن به ڌاري پٽائي مڙشد،
 ڳيبي جي ڳيبيءَ ڇڏيو آ تن جي بدن کي ڳاري پٽائي مڙشد،
 ڪلهن جون ڪلهون پون ٿيون پلپل، ٽڪر جي ڪارڻ لطيف سائين!
 وڃيو سي چنڊن منيءَ کي جيگل، ٽڪر جي ڪارڻ لطيف سائين!

پٽون ٿيا مارو پچي ۽ تن وٽ، رجھي نه راتين سنڊيون ڪي راتيون،
 چُرڻ کان چٽ ٿيا، چلهيون اُجهائڻ، چرين جيئن جهنگ ۾ ڏين ٿا جهاتيون،
 جوان ڏيئرو، رلن ٿيون در در، اتي جي لپ لٽي لٽي آئين،
 انهن جي حالت ڏسڻ سان هڪدم لڳن ٿيون قلب و جگر ۾ ڪاتيون،
 فڪر ۽ فاقن فنا ڪيا مارو ڏڪن کان سڏڪن لطيف سائين!
 ڪنبن ٿا قهر و ستم کان هر دم، ڪچن نه گر ڪن لطيف سائين!

هڏن تي چمڙي سڪي ٿي ساڻي، رتي نه رت جي بدن ۾ تن جي،
 نهل جسم ۽ وسام من ۾، رهي نه قوت هڏن ۾ تن جي،
 هزار اُمنگ دليين ۾ ليڪن، وڃن ٿا رڪجي چپن ۾ تن جي،
 ڪڏهن ته ايندو پلا پٽائي؟ بهار اُڇريل چمن ۾ تن جي،
 ڳڙن ٿا جن جي ڳلن تان ڳاڙها هزار ڳوڙها لطيف سائين!
 جلن ٿا دوزخ مثال جڳ ۾، جوان پوڙها لطيف سائين!

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

ننگي انگ نياڻيون

غرقور غمن ۾ ٿو ڏسان قوم پياري،
قاتل جي وهي ڪنڌ مٿي جنهن جي ڪتاري،
ڏاڍن جي ڏسان ڏيهه ۾ هر ڏينهن ڏياري،
هيئن جو هتي يار ٿيو جيئن به خواري،
هت گهرج انهيءَ جي جو هجي سين سگهارو!
مسڪين ۽ مفلس کان ڪري هرڪو ڪنارو!

مسڪين مٿي آهي، هتي مار مدامي،
غنين جي ڪري هو ٿو سدا در جي غلامي،
ته به تنهن کي اُتي ويٺي چون هو ٿا حرامي،
حرامي ته وڏا پاڻ سندن پيءُ به حرامي،
خدمت جو ڪري تنهن سان هي ڪن خرٿا خسارو!
پاپين سان شريفن جو پيو آهي پٺارو!

جت تيل بجاءِ ٿو وڃي پاڻي ٻري ٿي،
جيئن به جتي آهي ٿيو ڳالهه ڳري ٿي،
معصوم لکين لال، ويا مرضن ۾ مري ٿي،
تن کي نه ڏني ڪنهن به ٺلهي تيل تري ٿي،
مليون نه مگر تن کي ڪو آڻو به اُڏارو!
سورن ۾ لنگهي تن جو ويو سانوڻ ۽ سيارو!

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

نگر نگر ۾ انڌير نگري، ڳليءَ ڳليءَ ۾ جبر آ جاري،
گهڙي گهڙي ٿا ڪنگال ڪسجن انهن سان قائم قيام ڪاري،
مري ڳري ته به بکيو اگهاڙو هتي جو هر هڪ مزور هاري،
هتي جو جيئن الا! او دوزخ الا! او توبه الا! ٿي زاري،
لچن پچن ۽ سڙن ٻرن هت غريب مارو لطيف سائين!
ٻڌائي ڪيڏانهن وڃن ڪنل هي قريب مارو لطيف سائين!

هتي جا حاڪم ڪنن کان ٻوڙا، اکين کان انڌا، زبان جا ڪوٽا،
چوپن، سچ تان، لڳين مچ ٿو ڪين ٿا هڪدم وڏا اڪوٽا،
گهڙي سي پاپي، وٺن ٿا رشوت، غريب کي ڏئي گهٽا مروٽا،
ڪپن ٿا تن کي خراڙاڻ جا، ٽڪن جا ٿيلها، مڪڻ جا لوٽا،
سندين کي هر دم ستايو آ تن، ستمگرن او لطيف سائين!
ڏئي کان گهر تون، دُعا ته سي شل ٻڌي مرن او لطيف سائين!

اسان جا رهبر، وطن جا قاتل، گهڙوسي آهن ڏسڻ جي قابل،
شريف کي ڪن شڪار جهٽ پٽ، شرير سان سي سدائين شامل،
ملين ماڻهو سندو جي ماس ته، مچي ٿي تن جي مدام محفل،
مري جي سنڌ ۽ سنڌي ته ڇا ٿيو! هنن کي گهرجي رنڊي ۽ بوتل،
ڪجي ته هاڻي پلا ڪجي ڇا؟ ٻڌاءِ تون ئي لطيف سائين!
لکيو آ ”سروچ“ جو به تنهن کي اگاهه تون ئي لطيف سائين!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

هر وات مٿي جام اڄ واسينگ وطن ۾
 ڍاوا پيا هلن ڍور جيئن ڪي ڏينگ وطن ۾
 مسڪين بنا نان جي مرڻينگ وطن ۾
 تن جي نه لڳن تي ڪا، ڏسان لينگ وطن ۾
 مغموم رهن مارو سندن من تي مونجهارو!
 ساڻي ڙي اُٿو تن جو ڪريون ڪو ته سڌارو!

مزدور ٿيو چور ڪڍي بار پٺن تي،
 انسان ڪڍي بوج ڪڇي جيڪو اُٿن تي،
 چاڇا نه ڪيو تنهن ته آ ٽڪرن ڙي رُڪن تي،
 افسوس ڪيو ترس، نه ڪنهن تنهنجي ڏڪن تي،
 هر سال وهي ڏاند جيان هو ٿو ويچارو!
 تحقيق هي مزدور آ قومن جو سهارو!

هاري جنهن هڻي هر ڪيون آباد زمينون،
 هر اوڙ اندر جنهن جو پيل خون پسینون،
 ته به پيٽ بکيو تنهن جو آ منجهه سير سفینون،
 ڏس خون انهيءَ جي تي ڪري عيش ڪمينون،
 هيئن جو ڪري ڪيئن نه هڙون هڙپ هچارو!
 مظلوم سنڌي مال تي ٿيو سيٺ سگهارو!

ڪوڏر به صبح شام هڻي، ڪو ته خبر پئي،
 ڏلها به مٿي سر تي ڪڍي، ڪو ته خبر پئي،
 سارين ڪي منجهان تار لڻي، ڪو ته خبر پئي،
 راتيون به بکيئي پيٽ ٽڻي، ڪو ته خبر پئي،
 رڳو گوڏ گنجيءَ ۾ ته ڪري ڪير گذارو!
 ڪاٽي ڪو سڄي رات بنا سوڙ سيارو!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

مظلوم نياڻين جو جتي ننگ وڪامي،
 هر رات غريبن جي، ورنهن ۾ وهامي،
 هڪ ڀل به پيارن تان نٿي آڳ اُجهامي،
 مسڪين جتي ظلم جي آڙاهه ۾ ڪامي،
 پُر پيچ خطرناڪ بنيو وقت پيارو!
 هر روز ڏسن نيٺ هي پُر درد نظارو!

هر جاءِ ڏسان جام ”ننگي انگ نياڻيون“،
 وهائين ٿيون، لکين لڙڪ هونيٽن مان نماڻيون،
 سرجو ڪان سُڪي سوڪ ٿيون سورن ۾ سياڻيون،
 ڄاڻن نه بنا روج، ٻيو راڳ ڪو راڻيون،
 هر مهل ٿئي تن جو ٿو گوندر ۾ گذارو!
 چانيل ٿو رهي تن جي، او! اڳڻن تي اندارو!

سانگين جو ويو آهي سُڪي ساس وطن ۾،
 چڙيا پيا هلن چيڪ، ڪي راکاس وطن ۾،
 ماڻهن جو پتي ڪين، ڪچو ماس وطن ۾،
 هر ڀهر اچي پاپ جي، بُو باس وطن ۾،
 هت قهر ستم جو ته ڪنڌي ناهه ڪنارو!
 گذري ٿو غريبن جو هر ڏينهن ڏڪارو!

آزاد رهون ڪين ٿا، آزاد وطن ۾،
 ٿڙين جو ٻڏي ڪونه ڪو فرياد وطن ۾،
 دانهن جو ٿئي ڪين صفا داد وطن ۾،
 بکين سان مٺا پاءُ! آ بغداد وطن ۾،
 ڇا ڇا نه اسان ساڻ ٿيو ڏيس ۾ يارو!
 هر حق اسانجو ته غصب ٿيو اي پيارو!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

هر وقت وطن ۾ ته وڏا ويل ڏسان ٿو
 سچ جيڪو چوي تنهن کي ئي منجهه جيل ڏسان ٿو
 سيني ۾ لڳل تنهنجي سوين سيل ڏسان ٿو
 هر روز منا پاءُ عجب، ڪيل ڏسان ٿو
 دنيا جو ويو آهي ٿي دستور نيارو!
 هڪ عيش ڪري ٻئي جو غمن منجهه گذارو!

رهزن ٿا هتي روز ڪن ناپاڪ ارادا،
 هيئن ڪي لُٽ جا ته غضبناڪ ارادا،
 شيطان پيا ڪن ته شرمناڪ ارادا،
 شل پاڪ خدا تن جا ڪري خاڪ ارادا،
 ويرين ڪي ويڙ لاءِ ڪريون يار ڪو وارو!
 ڍڳ ڌوڙ سندا تن جي وجهو منهن ۾ پيارو!

هن اوچ ۽ نيچ ڇڏيا ويل وهائي،
 هڪ ڪي نه جهڳي آهي، بيوست ماڙ اڏائي،
 هڪ ڪي نه لپي ليڙ، بيو پٽ پيو پائي،
 هڪ روز بخارن ۾، بيو عيش اڏائي،
 ”سرويچ“ پلا ملڪ ۾ هي ڪهڙو انڌارو!
 ڪسجي توغرين کان، جيئن جو چو سهارو!

*

Gul Hayat Institute

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

پوڪي ۽ وري تن کي، پچائي ته سهي ڪو
 سرديءَ ۾ هلر رات جو ڳاهي ته سهي ڪو
 مزدور بنا محل هي، ٺاهي ته سهي ڪو
 ريتيءَ جون تغاريون به، اُٺائي ته سهي ڪو
 گوڏي کان وڏيءَ ڳپ ۾ ماري ته ڪو گارو!
 ۽ پوءِ به وڃي کائي رُڪو ڪڙڪ جو ڌارو!

بنجر هي زمينون به، ڪو ڪيڙي ته خبر پئي،
 هر سنگ جدا تنهن کي، سهيڙي ته خبر پئي،
 انبار آن جا به ڪو ميڙي ته خبر پئي،
 رستن تي پٿر سخت، پڪيڙي ته خبر پئي،
 ڪُورا به جلائي ڪو صبح شام پيهارو!
 ڌامر جو لڳاتار ڪري ڪو ته پڳهارو!

ان کان به ڏسان پوءِ، ٿو ڏوئين ڪي ڏڪيوڙي،
 بت صاف اُگهاڙو ۽ سندن پيٽ بڪيوڙي،
 سانگين جا پسيو سور وڃي ساهه سُڪيوڙي،
 ديسين ڪي ڏسيو منهنجي وڃي دل ته ڏڪيوڙي،
 پوءِ چو نه بغاوت جو وڃايان مان نغارو!
 هن قهر ڪنان چو نه ڪريان ويس مان ڪارو!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

وقت جي هن وهڪري ڪا وٽ نه مارن وٽ ڇڏي!
پوءِ ڀلا ڇا ڪين ۽ ڪوهين مارو سنڌ ۾!
سچ ٻڌاءِ! ڪنهن نياڻي يا سياڻي ڪي سڏي!
ههڙي حالت ۾ ڀلا ڇا، ڏين مارو سنڌ ۾!

آب اڻ ڇڻيل تتل رت سان گڏيل جو ٿو ڏسين!
سو اڪين مان آڻ ميو اوتين مارو سنڌ ۾!
ڏينهن سڄو ڏيڏر ڏنپيندي، ڏنگ سهندي ڏيهه جا!
پوءِ به ڏٺ آئين ۽ ڇاڙهين مارو سنڌ ۾!

عيد جي گيتن بجاءِ، اڄ مرثيه ماتم سنڌا!
ٿا ڳلين ڳوٺن اندر ڳائين مارو سنڌ ۾!
سڄ ڪو سهنجن سنڌو ”سرويچ“ ڀري شل سگهو!
شادمانا ڪن ڪلي شوقين مارو سنڌ ۾!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

ڳڻتيون ڳوڙهن سان ڳچ..!

منهن ڪڙڻ جهڙا نه ٿيا، مسڪين مارو سنڌ ۾!
غم وڌيا ويتر مٿن، غمگين مارو سنڌ ۾!
سور ۽ سوريون تنهي لئي، سخت ساڻن سختيون!
ڪين ٿا سنڀرن ڪڏهن، تسڪين مارو سنڌ ۾!

نار جي ڦيري سان جيئن، لوٽن مٿان لوٽا وسن!
لڙڪ ان پر ”لال لڪ“ هارين مارو سنڌ ۾!
حسرتون هر بار سانڍي ساهه سان سانگي رڪن!
سُهم هر ڪنهن سال ٿا، سوڍين مارو سنڌ ۾!

سيم پنهنجيءَ ۾ ڪيا، سانگين تي سانگيڙا ڏڪن!
ٿا سڪئي ڪنهن ساهه لئي، سوچين مارو سنڌ ۾!
گاهه ڳوٺاڻن کي ڳاري، ڳاهي ڳڙڪائي ڇڏيو!
”ڳڻتيون ڳوڙهن سان ڳچ“ ڳوهين مارو سنڌ ۾!

سعد سونهاري ڏينهان، سرمائيداري جو جشن!
پر خوشيون پنهنجيون ٿا ڪن، تدفين مارو سنڌ ۾!
گهر ستمگر جي ته رڌجن ”ست رڇيون“ پر هوڏسو!
پيا سُڪل لولو ڪٽيو سيڪين مارو سنڌ ۾!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

هڪوار مري هر ڪوئي مگر. هر بار اسين ٿيون روز مرون.
”نگ-پيت-بچن جي ڳالهه“ ڳئي. ڳچ روز ڳرون منجهه باهه ڀرون.
جي ڏينهن ٽپي ته به ساهه سڙي. جي سيءُ پوي ته به خوب ٺرون.
جي مينهن پوي ته به موت ٿيو. جي واءُ وري ته به ڪيهه ڪريون.
هڪ پاءُ آئي جي لاءِ پنون. هڪ آني ڪارڻ بيڪ مڱون!
هن جاڙ جيئڻ کان جلد اسانڪي. زهر پيئڻ ئي آهي چڱون!

هي پيت بڪيو ۽ اُرهه اڳهاڙو سينڌ نه سنپري تيل ڦٽي.
هي چيڙهه پيو ٿم چوٽيءَ ۾ ويا ڪارا ڪنڊڙا وار چڻي.
ٿيا ليڙ لٽا هر انگ عيان. ست سيل سندنم پرزا ۽ پڻي.
ٿي پئسي پائي ڪارڻ پنان. هر هڪ جي اڳيان ڏس نيٺ ڪٿي.
ڪو ڪجهه نه ڏٺي. ڪو چڙب ڏٺي ڪو عشق سندا ايلاز ڪري!
ڪو عاشق مست مزاج اچي ٿو پيار وفا جي هام پري!

هر روز بيا ڪئين گرگ گڙن. چمر ماس پتي چڱهه چير وجهن.
هر روز هتي مون جهڙيون لکين. مجبور لٽايو ننگ وڃن.
فرياد فغان ڪو ڪين ٻڌي انسان جئين سي ڪئين جيئن.
هر جرم هتي ٿو جوان ٿئي انصاف انڌو معذور چوان.
ڪو آهي اوهان منجهه اهڙو ادو جو دانهن ٻڌي ڪجهه داد ڪري!
مظلوم نياڻين جي ته اچي اک پور اندر امداد ڪري!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

نگ-پيت-بچن جي ڳالهه..!

ها ڏي تون خبر اي پيٺ پياري. نير وهائين ڇو ٿي اڏي.
هي نيٺ سندن هينئن پلتي پيا. ڇڻ نهر ٿئي ڪا پيئي ندي.
توڪي ڪوهه ٿيو ۽ ڪير وڙهيو؟ تون ڳالهه سڻائي صاف سڄي.
هي حال ڏسي تنهنجو ته اڏي! من منهنجو ڦٽو دل جان جلي.
تنهنجي درد وڏو دلگير ڪري تنهنجي مرض وڏو ٿم ماري چري!
تون صاف سگهي ڪر بات اڏي! ڇو تنهنجو ويو آڏيل ڏري!

ڇا حال ٻڌي تون منهنجو ڪندين. هن درد سندي تووت نه دوا.
هي راج رڳوئي روڳ بنيو. هت روز روئڻ ٿيو آهي روا.
هن پونءَ مٿي اي پاءُ منا! ٻي ڪابه سندنم پيئي نه پوا.
هي ديس سڄو دک درد پريو ڪو سڀ نه آهي سور سوا.
هن حال ڪنان پئي موت مڱان. جيئڻ به ٿيو ٿم بوج پري!
ڇا حال ٻڌي تون داد ڪندين. وڃ پنهنجي هليو تون وات وري!

هڪ سور هجي جو توڪي ڪٿي اي پاءُ ٻڌايان بات ڪري.
هت روز جبر ۽ قهر وسي. ٿي باهه ستم جي روز ٻري.
هت پاپ مٿي کان تار وهي انسان پيو ري موت مري.
۽ هيئن جي هت عصمت تي. هي عيش ڪري هو عيش ڪري
هي راج بنيو بيداد نگر هت داد پڪارڻ آهي غلطا
هي ڏيهه سڄو ٿو ڏنگ هڻي. هت رات گذارڻ آهي غلطا

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي**مرڪ منجهيو پئي ڇڏڻ ۴**

نيٺ وڃائي وينيون نينگر، اُڏڻي اُڏڻي توهن ڏير،
رات وهائيءَ آيون ملين ويل وڃينءَ مس آتن سير،
گهر ۾ پنج ست ٻار بڪايل سير منجهان ڇڏ ڪائي ڪير،
ملڪ اوهان جي ۾ ڙي سائين! هر دم هيڏا ٿين انڌير!!

ڪونجن جهڙيون ڪناريون نينگر صاف اُگهاڙيون ڪپڙن ۾،
شرم حيا جون ماريون ناريون سيل پڇائن پڪڙن ۾،
منهن لڪائن ماڻهن کان ڏم ڇاتيءَ ۾ دم ڇڏڻ ۾،
جوڀن جواني جي ڙي! الا! تن مرڪ منجهيو پئي ڇڏڻ ۾!!

ساڻيه سارو سانگين ڪارڻ صاف نسورو سور الا،
ويلا ويلا لوڪ لنگهڻ ۾ ماني لئي مجبور الا،
ميلا تن لئي موت ۽ ماتم، عيدون تير انبور الا،
ديس اوهان جي جو هي ماري دائم ٿو دستور الا!!

نينگر نينگر نير وهائي آيل آيل رت رڙي،
ڳاڙهن ڳاڙهن لڙڪن جا بس هرڪا ويني هار پئي،
هت ڪٿيو پڻ هيڪ ڏئي ڪي سڀڪا سڏڪيو هيئن چئي،
ته ماري جو ٿو مارن ڪي اي! الا! انهي تون مار مئي!!

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

هر روز حميرن جي ته هالن، هر روز عمر ڪي عيش ڪپي،
هر روز هتي هڪڙو نه ٻيو مارئي ڪي مٿان ٿو ڪوه جهپي،
هر روز سنگهارين جي ته سرن تي باهه ستم جي تيز ٽپي،
هر روز هتي زردار ڪڏي ۽ ڪنڌ شريفن جا ٿو ڪپي،
هر رات وڏيرو عيش ڪري، هر رات اسان لئي درد ڄمن!
هر روز هتي مون جيڏين جهڙين جا ته سدائين نيٺ تمن!

هر روز هتي پت پيءَ بنان اڃ آهي جڻڻ آسان ٿيو،
هي منهنجي ٿڻ تي جيڪو ٻچو ان جو به ابو شيطان ٿيو،
مون تي به اهو ڪنهن آهي اوهان جهڙي جو وڏو احسان ٿيو،
افسوس! اڃائي پيا ڙي! اوهين انسان جيئو انسان جيئو
”سروچ“ ادا هن حال مٿي رت روز روئڻ مون فرض ٿيو!
جو مون تي وهيو سو پيٽ نمائيءَ تنهنجي اڳيان آ عرض ڪيو!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي**سنگرالن تي ساهيرون..!**

جيءُ جيءُ منهنجا لعل قلندر، ڪامل بزرگ گهوت ڪبير،
 صدقي توتان ساهه پساهه، او عالم عارف وارث وير،
 تنهنجي پيرانديءَ کان پيئي، ايندي آهيم تڏڙي هير،
 تنهنجو نانءُ وٺڻ سان وسريو ويندا آهن ڪنڊيون ڪير،
 تون وٽ پرين پاران آندم ٻول به ٿي هي ٻاون وير!
 ماڙن جون سڀ ميت مڊايون، منهنجا مُرشد محسن مير!

تنهنجون ”ليارن“ جهڙيون لائون، لُونءُ لُونءُ ۾ ٿم لعل لال،
 تنهن جو منصب مان مٿانهو تنهنجا اعليٰ سڀ اعمال،
 ڍاتين جون ڍڪ ڍول ڍلايون، ڍاتين جي ٿي ڍولڻ ڍال،
 سنڌڙيءَ جا سرتاج سهواڻي! سگهڙي لهه ڪا سار سنڀال،
 پوڄاڙيءَ جو جيئن پٽن تي، پيئن سرتيون ڪير پئير!
 مارن جون سڀ ميت مڊايون منهنجا مُرشد محسن مير!

لاڙ منجهان مون آندا تو وٽ لاکيڻن جا لک سلام
 ماڙن توڙي موڪ ٺڪا اڄ، ڀرت منجهارا پاڪ پيام
 وانگي تنهنجون واٽون ويٺا ووڙين ور ڏئي وير وريام
 سانبي ساهه برابر ساندين سانيم توکي صبح شام
 اُونين ڳوٺين کي آ، تنهنجي اندر ۾ اڄ عام اُڪير!
 مارن جون سڀ ميت مڊايون منهنجا مُرشد محسن مير!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

جيڏين جو ويو جوڀن ڪامي، سورن ساڙين ساهه الا،
 ٿو پئسي پائي سير وڪامي ماروڙين جو ماهه الا،
 ڀيٽ ۽ ٻوٽيءَ جي ته فڪر ۾ پورهيت ٿيئون پاهه الا،
 ويل مڇي ويو واٽن تي ۽ ويئي ويچارين واهه الا!!

ڀاڳ ڦٽو ڙي پيئر شايد پونءَ سڄي پڙ پانگ الا،
 سورن ساڙيا سانگيڙا سي سيڻ ويا ڪنهن سانگ الا،
 مار مصيبت مارن تي ٻيا سهسين چُهتن نانگ الا،
 شل ڪونه ڏسي ”سرويچ“ ڏکيو ڏينهن منهنجن وانگين وانگ الا!!
 *

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

موٽي ماڳن ۾ ڪي ڪريون، محبوبن سان ميلا ميل،
روح رچنديون ڳالهيون ڳريهون، ريدارن سان پاسي ريل،
سرتيون خوش ٿي سنڌ وطن ۾ تڙ تي ڪن ڪي تيل ٿليل،
گجرن ڪي ڪو ڪونه ٿي جيئن گس تان ويندي گرز گليل،
”سگزالن تي ساهيڙيون“ جيئن، ساجهر نڪرڻ ٺاهي سنڀيرا!
مارن جون سڀ ميت مڊايون، منهنجا مرشد محسن ميرا!

ساڻيهه ۾ ڪي ويهي وڃايون سوزائتا سُرندا ساز،
ٻانهيارن جا ٻول ٻڌون ڪي، اُلفت پريا جي آواز
ڪينجهر ڪنڌئين ويهي ڪن سي، نوريون نئين سر ناز نياز
ريلن تي رم جهم رُت ۾ راڻيون روح جا اورين راز
ڳوناڻيون جيئن ڳات اُچي سان ڳولين ڳاڱا ڳم ڳنڍيرا!
مارن جون سڀ ميت مڊايون، منهنجا مرشد محسن ميرا!

توڪي پرتو آهي پيارا تنهنجو پنهنجو پيارو ديس،
توڪي پرتو آهي پيارا واندين واڙين وارو ويس،
توڪي پرتيون ڳاڙهيون لنگيون، توڪي پرتا آجرڪ ڪيس،
توڪي پرتا پنهنوارن جا پڪڙا پاڙا پڊ لبيس،
تون ئي هي ”سرويچ“ سنڌيڙا ثابت تارج منجهان سيرا!
مارن جون سڀ ميت مڊايون، منهنجا مرشد محسن ميرا!

*

Gul Hayat Institute

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

جهانگي جهنگن منجهه پيا توڪي، جيءَ ۾ جهونگارين جناب،
آلاپن سُر اهڙا جن جو ٺاهي ڪوئي جوڙ جواب،
پنڙيءَ پنڙيءَ پيچ تنهن جي، چڻ پڻ جهڙا چنگ رباب،
ڪوسي ڪوسي واءِ ويچارن جا ڪيا ڪاڙهي قلب ڪباب،
ٻولن تن جي ٻاريو آهيان چم، ۾ پيڙم چيهون چيرا!
مارن جون سڀ ميت مڊايون منهنجا مرشد محسن ميرا!

تنهنجن پيارن پيارن منڙن ماروڙن جا ماڳ اداس،
مال وندن تن مانگيڙن جا، مينهيون ۽ ميهڙاگ اداس،
پاڳ پليرين پاڳيائين جا، پونگا پيڙيون پاڳ اداس،
تنهنجا درس ڏمالون دلبر! روحاني رس راڳ اداس،
جهوري تن جي جهوريو آهيان، جيءَ ۾ پيڙم هيڏا جهيرا!
مارن جون سڀ ميت مڊايون، منهنجا مرشد محسن ميرا!

”تون“ ۽ ”يتائي“، سچل جهڙا ڪامل اولياءَ ڪيهر شينهن،
ڪهڙا لائي ويٺا آهيو ايڏانهن نازڪ نازڪ نينهن،
پنهنجي سنڌ سونهاري تي ٿا ڏاڍا ڪوسا گذرن ڏينهن،
موڪ وسايو مارن تي ڪي مولا طرفان مهرئون مينهن،
ڌرت تري سڀ ڏيهه مٿان ۽ ٿر ڪي ٿڌڙي پهچي هيرا!
مارن جون سڀ ميت مڊايون، منهنجا مرشد محسن ميرا!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

پوهه جو مهينو رات به پوئين، در پڳل وٽ سهڻي ڏيءَ،
سينهي وانگر سوڙهي ڪئي، ڏس ساڙي ڪيئن نه آهي سيءَ،
هائِ ڏسي ڪا درد وندي دل، حالت هتڙي هيڪر هيءَ،
ڇا نه ڪيو آ چورين سان هن سنڌ وطن ۾ سورن سيءَ!!

پوهه جو مهينو رات به پوئين، جهوپي اڳيان هڪڙي جوءِ،
گجهه اندر جون ڳالهيون ڳڻيو ڳاڙها ڳوڙها ويني روءِ،
لج ڏيئي ڪر لوڻي وٺان پر لوڪ وجهندا بلڪل لوءِ،
ساڙي! ماريا سيءَ مگر هي، سيل نه وڪڻي سنڌي جوءِ!!

پوهه جو مهينو مينهن ۽ پارو گهر ڏنل تي واءِ جو وار
ٻنڀ اڳيان پيو ٻري، ٻري ۾، ٻيڙو ويچارو بيمار
رڪي رڪي ڪو ڏيئو ٽمڪي، قهر جي اوندهه ڪارونپار
منظر اهڙو ڏسندي سائين لڙڪ لڙن ٿا زارو زار!!

پوهه جو مهينو رات به پوئين، منهن هينان هڪڙي ماءُ،
ويڙهي سيڙهي ويني آهي، دل ۾ سانڍيو گهرا گهراءُ،
واڳونءَ وانگر وريو تنهن تي، ووءِ! اتر جو ويري واءِ،
پيٽن تي اڃ باهه ٻري وئي، پيڙا ٿيو ڙي پرجهل پاءُ،

پوهه جو مهينو مينهن ۽ پارو رات انڌاري ڪاري ٻات،
ويڙهه وطن جا وانگي وينا، پنهنجو وڃائي وڳ ۽ وات،
سانگين سان ”سرويج“ ادا، هت سورن سهسين ڪيڙا سات،
اٿو ا ٿو اي ساڻي! سنڀري واچوڙن ۾ ٻاريون لات!!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي**پارا ۽ پنهنوار**

پوهه جو مهينو رات به پوئين، پوتي هڪڙي ڪچ ۾ ٻار
ڇانپ اتر ۾ چڙيل چٽڙا، جنڊ هلائي نازڪ نار
سيءَ ۾ تڙڪن ڏند ۽ ڄاڙون واءِ ٿو ڏوڻي هرهڪ وار
هائِ! ڏسوڙي! ساڻي سنگتي پيت ڪرائي ڪهڙي ڪارا!!

پوهه جو مهينو رات به پوئين، چلهه جي ڀر ۾ ٻيڙي زال،
پال وڇائي ويني پت تي، ويڙهي هڪڙو ڪپڙي وال،
ڪاٺيون سيريوسيڪي هٿڙا، ڪاٺي ائين ٿي سارو سال،
هائِ! ڏسوڙي ساڻي! پنهنجن سانگين جو هي هيڻو حال!

پوهه جو مهينو رات به پوئين، پت ۾ ليتيل ننڍڙا ٻار
ڪارا ڪوجها ڪلهڙا ٻچڙا، ڪيئن سمهن منجهه سردي نار
آيل تن کي اولڻا ڏي، پيءُ ٽماڻي نيڻين نار
هي به جيئڻ ٿيو جهنم جهڙو هي به حياتي ڳورو بار!!

پوهه جو مهينو رات به پوئين، پونگيءَ ڀرسان پوري پيٽ،
نيلي اُپ ۾ آس اڙايو ويني ناڻي نرم ل نيل،
هیر اُتر جي هڪلون ڪريو وَر وَر سان ڏي تنهنڪي وِڻ،
ساڻيڙا ڙي! سوچيو سوچيو!! سردي ساڙيا ڪهڙا سيٺ!!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

پري پري کان ايندو توکي ڏسندي ننڍڙن هينئن چيو
 امڙاچي ويئي هاڻي ڏيندي تررت رڌي ڪجهه تازو طعام!
 هيڏي هلاڪت سان جو آندئين، مال انهيءَ جو ٺلهه وري،
 ”آني-پن“ تو سیر وڪامي، ويل ڏسو ڙي هي وريام!

سوءِ وڪيو ڪجهه ڪين وڪيو ڪجهه اوڌر ٿيو ڪجهه مفت ويو
 هاڻ ٻڌايو ڪيئن بچن ڪي پاري نازڪ نار مُدام؟
 پير اڱڻ ۾ پاتئي جنهن دم دانهن بچن ڪئي ماني پور،
 لفظ ٻڌي هي لڙڪ لڙيا، تو ماءُ منيءَ سان ٿيو ماتام!

ڪين تنگئين هٿ ڪنهنجي اڳيان تون پنهنجيءَ محنت تي مسرور
 ڏيءَ سنڌياڻي! آهي اسانجو تنهنجو همت ڪي ته سلام!
 ڏيل ڌڙئين تي، پهڙ پيهين تي پوءِ به جيئين ٿي جڳ ۾ هاءِ،
 سور چرين تي ڪين ڪچين تي گهوڙا ڙي! او! تون گگدام!

سُست نه ٿيو اي! سنڌي ساڻيو! سيگهه ڪريو ”سرويج“ ٿيو
 سيڻن تان سڀ لاهيون لڪ ۾، سور انڌيرا ۽ آلام!!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي**ڪورن آندڻ ۾ ڪهرام**

بيهن واري پيڻ! سنڌيئي درد وڌا اٿم دل تي دام
 ماريو مونڪي مات ڪري ٿي مائيئي هي تنهنجي ماما!
 ويل وهاڻي ويئين پئي تون ٻانهون ڳچيءَ ۾ پايو بئي،
 سيءَ ۾ نرندي، ڏڪندي ڏڪندي، تڪڙا تڪڙا وجهندي واما!

تار مٿي کان نريل پاڻي تنهن ۾ تببون هڻندي هڻندي،
 گريءَ گريءَ تي ٿوڻا ڏيندي ڏيندي توکي ٿي وئي شام!
 سيءَ سُڪايعي سورن ساڙيئي، سونهن وڃايئي سوڍي پيڻ،
 پيٽ بڪئي لئي نيٺ نچوبڻ، جيءَ ولوڙيئ جيجل جام!

پرهه ڦٽيءَ جو ويئين پئي ۽ مٿان وچينءَ جي ويل لڙي،
 پور نه پوري ڪوئي کاڌءَ، ”ڪورن آندڻ ۾ ڪهرام“!
 بار مٿي تي وار پئل ۽ پڇندي پڇندي تيز اچين،
 بند نه ٿي بازار وڃي، جيئن محنت ساري ٿئي ناڪام!

بوج ڳرو ۽ پنڌ پريرو ڪنڌ ڏڪندڙ ساڻ ڪٿي جو
 سو ته ڪري ٿو تنهنجو هر هڪ قدم اسانڪي اڄ قتلام!
 بيٺ بدن ۾ بار سبب ويا، تنهنجي پئجي خوب بنا،
 چور چُرڻ کان چمڙي چيريل نيٺن جي تو ننڊ حرام!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

تنهنجي منڙي ملڪ ۾ اڄ بُڪ مرن ٿيون ماريون،
 سر اگهاڙي سور سارو ڏينهن چرن ٿيون ماريون،
 گاهيون ڳڻتئين ۾ ڳوٺاڻيون ڳرن ٿيون ماريون،
 ويا پري ٻارڻ مٿن پڙهڪن پرن ٿيون ماريون،
 ڏاڍ ڏاڍن جو ڏسي ڏاڍو ڏرن ٿيون ماريون،
 داد ڪارڻ دادلا! تون در ورن ٿيون ماريون،
 تون ڪٿن ڪيئون ٻڌي له ڪل سگهو ڪامل ڪريم!
 اوا پلا ”بلڙيءَ“ جا بزرگ بادشاهه پرجهل ڪريم!

لُڄ ويئي لوڪ مان ليڪو ئي آهي لال هت،
 ناهه مسڪينن سندو محفوظ هر گز مال هت،
 ٿا ڪٿن مظلوم جي زوريءَ سان ظالم زال هت،
 قهر هر ڪنهن پهر آهي، ٿا گُسن ڪنگال هت،
 جابرن جهنم بنايو، ٿيو جيئڻ جنجال هت،
 ووءِ وانگي ٿا وهائن لڙڪ لاکون لال هت،
 گهاٽي مارن ڪي وڏو گهوڙا ڙي هت گوندر ڪريم!
 اوا ولي الله جا، وريام وراث ور ڪريم!

ڪر اسان کي تون دعا اهڙي ته اڄ عالي جناب،
 همٿون اُپري اچن هر ڪار ۾ ٿيون ڪامياب،
 بي وسي ۽ بيڪسي ۾ عمر گذري بيحساب،
 نوجوان! جاڳو اُٿو!! آڻيون ڪو اهڙو انقلاب،
 ظالمن جا ڳولي ڳولي سر وڍيون ڏيئي عذاب،
 مڙس ٿي تن کان ونون ساري اڳيان پويان حساب،
 باهه ڏيون بنگلن کي تن جا ڪوٽ ڪيرايون ڪريم!
 ملڪ مان مٽي ڇڏيون مديون ۽ ميرايون ڪريم!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي**ڪريم سائين!**

سند جا صابر سخي سيد سچا، عبدالڪريم،
 عاجزن اڀرن جا اوڪيءَ ۾ آجها، عبدالڪريم،
 تون پلارو ۽ پلا تنهنجا وڏا، عبدالڪريم،
 تو نمائي نفس کي ماريو منا، عبدالڪريم،
 درد وندن جي بلاشڪ تون دوا، عبدالڪريم،
 ٿي ڏئي جي در اگهي تنهنجي دُعا، عبدالڪريم،
 تنهن ڪري توکي ستايون ٿا اسين ڪامل ڪريم!
 سند لاءِ گهر دعا پرور دران پلپل ڪريم!

تون سَتين سيد سڪيو ٿي، هت مَنا مارو مدام
 هڻل جهڙيون حالتون ۽ ٿي حياتي تِن حرام
 آهي ڪئي انسان اڄ، انسان لئي پيدا قيام
 ماس ماڻهوءَ جو هتي وڪڇڻ لڳو آ عام جام
 عصمتون لُٽجي ويون انسان جو ٿيو بد انجام
 راج هن ۾ رات ڏينهن رهزن هلن ٿا ري لغام
 ڪير جو تن سان گُچي قانون ڪونهي ڪريم!
 هت رڳو مسڪين ويچارا چڙهن ڦاهي ڪريم!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي**رڪ ٽي ويندين رٿون...**

سنڌڙي اڄ ٿو ڪيان تنهنجي سنگهارن جي پچار
 ديس هوندي دربدر تن ديس وارن جي پچار
 مرد مائين ٻارڙن، ڪوجهن ۽ ڪارن جي پچار
 ڌڻ پٺيان ٿا جيڪي ڏڪجن تن ڏنارن جي پچار
 ساز چيڙيان ٿو انهن جي سوز غم جو سنڌڙي!
 ٿو ڪريان اظهار تن جي ڪار ڪم جو سنڌڙي!

تنهنجا مارو مان وارا باحيا ۽ باضمير،
 نياز نئڙت ۾ نه تن جو ڪو ڏٺو آ مون نظير،
 مور جيئن مُرڪن سدا هو مرد اوطاقي امير،
 پر بنيا اڄ پنهنجي پڪڙن ۾ اچي آهن اسير،
 قيد بند جو تن مٿي اڄ آهي ڪوڪت سنڌڙي!
 آب تن جي ٿيو اڪين مان آهي اڻ ڪت سنڌڙي!

تنهنجا سانگي، سانگياڻيون ٻارڙا ٻيڙا ڪن،
 رات ڏينهان سر مٿي تن ٻاڙا ٽانڊا ٻرن،
 مشڪلاتن ۾ سي مانجهي موت کان پيا اڳ مرن،
 ڏاڍ ڏاڍن جو ڏسي پيا ڏيل پنهنجي ۾ ڏرن،
 سڻ انهن جي تون سڀئي سورن جون خبرون سنڌڙي!
 تن تنهي جي منجهه هزارين تير تپرون سنڌڙي!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

بس! رڳو آهي اُٿڻ جي دير منهنجا دوستو
 پاڻ ڪي سامهون به ايندو ڪير منهنجا دوستو
 پاڻ ٿي پڪ ساڻ آهيون شير منهنجا دوستو
 پاپين جا اڄ اُکوڙيون پير منهنجا دوستو
 ڏينگ ماري ماري ڪريون ڏير منهنجا دوستو
 وير ويرين کان وٺون هن وير منهنجا دوستو

سر وڏيون ”سرويچ“ ٿي ست ماڙ وارن جا ڪريما!
 هنڌ هاوي ۾ بنايون تن هچارن جا ڪريما!
 *

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

تنهنجي ٻالڪ ٻارڙن جون ٻاتريون ٻوليون لڏيڻ،
 تهڪ ڏيندي ٿا تڏن تڏن سندن توليون لڏيڻ،
 رس پريون تن رانڌيون ۽ ڪن ڳجهيون ڳالهيون لڏيڻ،
 ”لڪلڪوتي“ ”لال ڦيري“ جون لڳن لوليون لڏيڻ،
 ”ونجهوتي“ جهڙو وڏ ڪپل“ ٿا خوب ڪيڏن سنڌڙي!!
 ”ٻيلي ٻيلي“ ”جي ڙي ٻيلي“ ٻول هي تن سنڌڙي!!

تنهنجي ٻالڪ ٻارڙن منهنجو ڪيو مستان من،
 بي ڊپا ۽ بي ٽڪلف هر گهڙي هر ڪنهن وڻن،
 دم رڻن دانھون ڏين ۽ دم خوشيءَ ۾ ٿا ڪلن،
 ڪارڙا ڪوجھا ڪڪا ٿا قرب ڏاڍي مان ڪڏن،
 سادڙا سچ ٻول صالح سڀ سگھارا سنڌڙي!!
 ٿا وڻن هر ويل هر ڪنهن جيءَ جيارا سنڌڙي!!

سنڌڙي تنهنجي سگھارن ڪيو ڀلا ڪهڙو قصور،
 جو ملن تن کي پيا هر دم رڳا سورن تي سور،
 ڪيئن ڪري ڪيڏانهن وڃن ڪوڙين قريبن سان ڪلور،
 اوڀرن ايندي اچي ڪوڙيا اندر ۾ ڪئين انبور،
 دل ڌنارن جي ڏکوتي آهي ڌارين سنڌڙي!!
 آهي مارن جي منجهائي مٿ مارين سنڌڙي!!

هو پنن پيرن اڳهاڙا پيت پالها ڪن پڪار
 بٺ تتيءَ ۾ بيٺ ٻڌيو ٿا تماڻن نيٺ نار
 هڪ ته بيماريون بدن ۾ ٻيو بکن ڪيا بي قرار
 هڪ نه هڪ ڏينهن نيٺ سڻندو سوال تن جار ب ستار
 ڪوٽ قهارن جا ڪري سڀ پٽ پوندا سنڌڙي!!
 پيا انهن پيڻين مٿي ڪئين ڪنگ رڙندا سنڌڙي!!

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

تنهنجا مارو منهنجي جيگل مهل هر ڪنهن مُنٿڙ،
 گوڏ گنجيءَ ۾ گهم ڪن گاه ڪائيءَ تي گذر،
 بخت تن جي ۾ ڏسان هيٺ رڳا فاقا فڪر،
 جاڙ جاکوڙن سبب سي ٿا وهائن جام جر،
 سادڙا سانگي سندن سورن ستايا سنڌڙي!
 ناز مان جي تو ننڍي هوندي نڀايا سنڌڙي!

مال وندڙيون ماريون ڏس، مڪ مٿي ميڙا اٿن،
 ننڍيون نيتيون نياڻيون ٿيون عصر آڏي اٿن،
 ڪوڏ مان ڪانبا ٻڌي ٿيون ڪرت پنهنجيءَ سان لڳن،
 ”لئي لئي“ ”مٺيس ادي“ هي لفظ لاکيڻا چون،
 ننگ واريون نينگريون سي نيڪ سيرت سنڌڙي!!
 وڏ ڪنا مردن گهڻو هي منجه محنت سنڌڙي!!

ڇاڳلين جي هٿ چروڙيون چنڊ جيان چمڪا ڪن،
 هيڪ جيڏيون هوڏ هڻيو ماڻڪيون مورون ڏهن،
 پاڻ ۾ ٻڌ او پائو هو سندن گهو گهٽ گوھن،
 ساهيڙيون سيڙهون هڻيو سيڻن اڳيان ٿيون سهج ڪن،
 هو پيريل هٿڙا مڪڙ ماتيون منڌاڻيون سنڌڙي!!
 هو سگھاريون سينڌ سُرمان ۽ سرهاڻيون سنڌڙي!!

ڏاٻڙن تي دادليون ٿيون ڌر تتيءَ ۾ ڌوپ ڪن،
 لال لويون خوب ڌوپو روز راڻيون روپ ڪن،
 ڪار ڪهڙيءَ کان نه ڪيپائين پاڻا ڪوپ ڪن،
 جو نظر ميري ڪٿي، ٿيون موت تنهنجو ٺوپ ڪن،
 بي غرض غيور تنهنجيون سورميون سڀ سنڌڙي!!
 ٿيون سهن ڏک سور تنهنجيون سورميون سڀ سنڌڙي!!

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويچ سجاولي

پرڙهيم پٽيءَ ۽ ٻاراڻو

جڏهن جائس ڏني لولي مٺيءَ مادر ٿي سنڌيءَ ۾،
چيو بابل بچين ٻچڙا مون کي هر هر ٿي سنڌيءَ ۾،
وڌي شل تون وڏو ٿئين ائين ٻڌم اڪثر ٿي سنڌيءَ ۾،
چيو هر هڪ اکر منهنجي سڄي ٿي گهر ٿي سنڌيءَ ۾،
وساريان سا پلا ڪيئن جا امڙ منڙيءَ اُچاري آ؟
امڙ منڙي اُچاري آ چيو بابي ڀلاري آ!

سدائين سنڌ جو نالو سندم دل کي ته سڀاڻو
سڪيم سڀ ڪجهه ٿي سنڌيءَ ۾ پرڙهيم پٽيءَ ۽ ٻاراڻو
زبان پنهنجي سا ڏيندس ڪيئن ڏسي ڪنهن جو به ڌن ٺاڻو؟
زبان جنهن جي نه آهي سو رهي وڪيل ۽ ويڳاڻو
زبان ويئي ته پوءِ جڳ ۾ جيئڻ ٿي ڇڻ خوري آ!
انهيءَ کان وڌ پلا ٻي پو اڃا ڪا شرمساري آ؟

سونهاري ”شاه“ سنڌي ۾ ڏسو ڇا ڇا سمايو آ،
ڪٿي جوڳين سان جوڳي ٿي پرينءَ کي تنهن پڇايو آ،
ڪٿي مارئي جيئن ماڙين ۾ وطن لئي تنهن واجهايو آ،
ڪٿي ”بيجل“ جي ٻولن ۾ تنهن روئي راءِ ريجهايو آ،
ڪٿي تنهن آيتون آڻي زبان سنڌي سڏاري آ،
سدا ”سچل“ ۽ ساميءَ جي به هن سان خوب ياري آ!

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويچ سجاولي

غير پنهنجي غرض لئي ٿا ڪن غريبن کي غلام
اوڀرو ايذا رسائن ٿا انهن کي عام جام
لالچي لويي لسانن کي لڳائڻ ٿا لغام
ٿا وڌائڻ مشڪلاتون منهنجي مارن تي مدام
سڌ سنگهارن جو به آ مشڪلگشا کي سنڌڙي!!
”رڪ ٿي ويندين رٿون“ تون رڪ خدا تي سنڌڙي!!

تنهنجا سانگي سنڌڙي، پنهنجي وطن ۾ بي وطن،
قرض ڪنگالن مٿي مشڪل ملي ٿو تن ڪفن،
روز چوريون روز ڏاڙا روز خوني خون ڪن،
پوءِ به ڇي آ سنڌڙي ۾ هر طرح سان ڪُل امن،
ڪير سمجهائي انهن کي تون سڻائي سنڌڙي!!
ڪوڙ هيڏو ڪيئن ٿو تن کي جڳائي سنڌڙي!!

پوک کي ور ڏيئي وري واڙي ڏسو ڪاڻڻ لڳي،
رهبرن جي ريت رعت کي آ ايڏائڻ لڳي،
جهانگين جي جهوپڙن کي آڳ آ لاڻڻ لڳي،
ڏوٿين کي ڏاڍ پنهنجي ساڻ ڏهڪائڻ لڳي،
حال ۾ ٻڌ تون هيٺين سان حال تن جا سنڌڙي!!
پنهنجي ماڙن سان ۽ توسان پال تن جا سنڌڙي!!

ڌارين کي ڇا ڌڪاريون آهي پنهنجن پڻ ڪُڻو
ڇو پراڻن کي پڇاريون آهي پنهنجن پڻ ڪُڻو
ڇٽو ٻين ڏي ڇو نهاريون آهي پنهنجن پڻ ڪُڻو
پاڻهي خود پاڻ ماريون آهي پنهنجن پڻ ڪُڻو
تن وزيرن کي ته اي ”سرويچ“ ساري سنڌڙي!!
جن ڏني ڪرسي مٿي آهي قطاري سنڌڙي!!

*

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويچ سجاولي**ڏسان ان ڏيهي ۾ ڏٺيون**

اُٿو اي! قوم جا ڪونڌر۔ ڪڏي ڏيون سنڌي تان سر
۽ ڌاريون ڏاڍ جا ڏونگر۔ اُٿو سنڌو نديءَ جو سُنهن

جوانن جا جتا ٺاهي۔ قهارن تي پتون ڪاهي
چڏيون ليڪا سندن لاهي۔ اُٿو سنڌو نديءَ جو سُنهن

ٻڌي سندرا صفون جوڙي۔ مخالف مڙ چڏيون موڙي
ڦڪن جا سر وجهون ڦوڙي۔ اُٿو سنڌو نديءَ جو سُنهن

جتي پاڳين سندا پونگا۔ اُتي ڏسجن مٿي ڏونگها
وڏيو ڏيڏن سندا ڏونگا۔ اُٿو سنڌو نديءَ جو سُنهن

جتي جهانگين سندا گهرڙا۔ اُتي قاتل ڏسان ڪرڙا
پٽيون تن جا اچو پرڙا۔ اُٿو سنڌو نديءَ جو سُنهن

ڌراڻن جا جتي ڏيرا۔ اُتي آيا ڪي من ميرا
ڪريون تن کي گهي پيرا۔ اُٿو سنڌو نديءَ جو سُنهن

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويچ سجاولي

سدا سنڌي سباجهيءَ ۾ سنگهاريون گيچ ڳائڻ ٿيون،
مليرياڻيون مڙئي مُرڪي مٺيون ٻوليون ٻڌائڻ ٿيون،
سهيليون ساز سهرن ۾ سُريلا سُر سڻائڻ ٿيون،
ڪناريون پنهنجي ڪانڌن سان ته هن ۾ نينهن نپائڻ ٿيون،
چون پنهنجي ”چنيسر“ کي زبان بيشڪ پلاري آ!
اسان کي ساهه کان سنڌي زبان پنهنجي پياري آ!

پلي آ پت جت آهي پٽائي پرجهلو بالا،
دراڙن ۾ رهي دلبر ۽ نٿو جهوڪ پڻ اعليٰ،
تڪڙ، بلڙي، بنورو ۽ سڄاول، ساڪرو هالا،
ادب جو سنڌ ساري گهر وٺان ڪهڙا پلا نالا،
ادب جو گنج خانو سا سخن ۾ نت سونهاري آ!
اسان جي سنڌ جي ٻولي سباجهي سوز واري آ!

سدا ڀرپور بيتن ۽ پهاڪن سان زبان منهنجي،
غزل ڪافين ۽ واين ۾ سا آهي پاڻ مٽ پنهنجي،
ڀرولين هو جمالن ۾ ڪيان تعريف ڇا تنهنجي،
هجي سانگين سنگهارن سان سدا ”سرويچ“ سا سنهنجي،
خدا! آباد رک تنهنڪي ڏکن ۾ جا ڏڪاري آ!
وڳر ۽ وارثن هوندي به ٿي وِلهي ويچاري آ!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

عذابن ۾ هتي اديون-وهائن نير جون نديون
اچو ڙيا سڀ ادا اديون-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

ڏڪن ۾ هت سوين ڏيئر-نماڻين کي پيا نيئر
ڪريو ويچارين تي ور-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

هتي پڪڙن ۾ پنهنواريون-سهن غيرن سنديون گاريون
ورو مردود مڙ ماريون-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

هي پنهنجي ”سيم“ جا سانگي-نه تن وٽ ڪو دلوانگي
چڏايو جيل مان جهانگي-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

پڪاري سنڌڙي پيئي-اچي واڳن جي ور ويئي
چڏايو سا ته سر ڏيئي-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

وگر هوندي ٿي ويچاري-چلن تنهنجي پٺيان چاري
اڪيون مهتي اٿو آري-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

ٿي جهوريءَ ۾ جُهري جيجل-جگر تنهنجي تي آهن جل
سگها اُٿيو اڙي سوڍل-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

مري پيئي هيءُ منڙي ماءُ-گهڻيئي جان ۾ تس گهڻيءَ
ٿيو پيڙا اچي ڙي پاءُ-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

چڏي آرس اٿو راتا-نه تاريو ننڊ ۾ تاتا
بچايون پاڳين پاڻا-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

”پٽائيءَ جون جتي پيڻيون-ڏسان اُن ڏيهه ۾ ڏيڻيون
وڏيون تن کي ڪٿي چيڻيون-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

چڏيو هي جنگيون جهيڙا-ٿيو پاڻر سڀئي پيڙا
مچايو مرد ٿي ميڙا-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

اچو ساڻي سڀئي سنڀري-هڻي نعرا پئون نڪري
ڪڍون هن ڏاڍ جي ڏگري-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

اُٿو اي! سنڌي سوڀارا-وٺو پنهنجيون ٻنيون ٻارا
ڪريون ويرين مٿي وارا-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

اُٿو اي! لال للڪاري-هي مڪڙ سڀ چڏيو ماري
گُٽن کي ڏيوسي ڪوڪاري-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

ڪريون هن سنڌ کي ساڻو-لهي ڏوٿين تان ڏولاڻو
چئون دشمن کي ڪر جاڻو-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

هتي وجهلن ٿيون وانگياڻيون-جلن جيئري هي جهانگياڻيون
سڏن ان کي ٿيون سانگياڻيون-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

مرن پييون مٺيون مائون-روئن ٿيون آب ريتائون
اوهانڪي سڏ ڪريان آئون-اٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

گهٽيءَ گهٽيءَ کي گلاب ڪريون!

خزان جا خيما اڪوڙي ساڻي، وطن ۾ نئين سر بهار آڻيون،
مُدام موجون پسڻ جي خاطر، مندائتا کي ملهار آڻيون،
وسن ۽ وهسن وطن جا وانگي، سُڪن جا تن لئي انبار آڻيون،
هلن جي هي بيقرار مارو، انهن جي لاءِ قرار آڻيون،
ڏکڻ بکن کي تڙي ڪڍون ۽ ننڍا وڏا سڀ نواب ڪريون!
اٿوڙي ساڻي مٿي مانجهي، گهٽيءَ گهٽيءَ کي گلاب ڪريون!

ورهن کان پنهنجي وطن ۾ طوفان، تڪا ته لڳندي ڏسون ٿا ساڻي،
سُڪن سان آلا اڪين جي اڳيان، پيار پرندي ڏسون ٿا ساڻي،
سڄاها سنڌي، ستم جي مڇ ۾ سدائين سڙندي ڏسون ٿا ساڻي،
هزار ڳوڙها، هميشه تن جي، ڳلن تان ڳڙندي ڏسون ٿا ساڻي،
انهن جي سورن ڦٽن جون ڦڪيون، ڪريون ته بلڪل شتاب ڪريون!
اٿوڙي ساڻي مٿي مانجهي، گهٽيءَ گهٽيءَ کي گلاب ڪريون!

ستمگرن جي سرن کي وڏيون، جلايون تن جا تماڙ ساڻي،
جگر ۾ جهوڪي انبور تن جي، اڪين ۾ ٺوڪيون اُماڙ ساڻي،
انهن جي مڪر ريا جي ڪريون عوام اڳيان اُگهاڙ ساڻي،
انهيءَ جي لاءِ ارادا پنهنجا ڪريون ته بلڪل پهاڙ ساڻي،
جبر جون پاڙون پٽن جي لاءِ هتون ۽ ڪهڙو حجاب ڪريون!
اٿوڙي ساڻي مٿي مانجهي، گهٽيءَ گهٽيءَ کي گلاب ڪريون!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

وڃن ٿيون شاهه جون وايون-ڳلين ۾ جي پيا ڳايون
سُتل ساڻين کي جاڳايون-اُٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

درازيءَ جي نه دل ٻاريو-سخن ساميءَ جا جهونگارو
تڪارن کي هتان تاريو-اُٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

”قلندر“ جي ڌمالن جي-“عنايت“ جي حوالن جي
لاهيون حُب هالن جي-اُٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

ڪريمي گهوت جا گفٽا-رڪو سڀ پاڻ وٽ پختا
ڪڍو دشمن سندا تختا-اُٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

منا هي بيت سانوڻ جا-سدا سيني ۾ سانڍڻ جا
ڪريو ڪي عهد آوڻ جا-اُٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

هي مڪلي جا منارا اڄ-هي ڪينجهر جا ڪنارا اڄ
بچايو يار پيار اڄ-اُٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

هو سهڻي، مارئي، مومل-سڌي نوري، سسئي، سومل
لهو ليلان ۽ ڪونروگل-اُٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

چڏيو جاني سڀئي جهڳڙا-وساريو وير اي! وڌڙا
سڻو ”سرويچ“ جا سڌڙا-اُٿو سنڌو نديءَ جو سُنهڻ

✱

آليون اڪيون اڻيا وار : سروپج سجاولي

اسين هڪل سان هزار ماريون!

اسان کي هيٺو متان تون سمجهين، اسين ته جوڌا جوان آهيون،
سنديئي چاتي چنڻ جي خاطر، ترار تير و گمان آهيون.

اسان جي همت هماليه جهڙا، جبل به جلدي جهڪائي ڇڏيا،
”اسين هڪل سان هزار ماريون“، سون جي هڪ هڪ سمان آهيون.

اسين محقق، اسين مفڪر، اسين مدبر، اسان ئي موجد،
اسين ته قومن سندي قسم سان، کمان آهيون زبان آهيون.

اسان کي طاقت جهان جي ڪائي، اسان جي ره تان سگهي نه روڪي،
اسين ته پنهنجي خوديءَ تي محڪم، اسان ئي منزل نشان آهيون.

اسين مجاهد مڙون نه ڪنهن کان، مرڻ ۽ مارڻ اسان جو ڪم آ،
اسين مُسَلح رزم جا عاشق، اسين نه عاشق بٽان آهيون.

اسان کي باغي پلي پيو چئو تون، اسين ته هڪڙو خدا ٿو ڄاڻي،
رهيا ته امن و صلح جا سچ پچ، هميشه کان ئي خواهان آهيون.

وطن ۽ قومي مفاد خاطر، اسان جو ”سروپج“ سر به حاضر،
اسان جو نعره الله اڪبر، هٿن ۾ نيزا نشان آهيون.

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سروپج سجاولي

هتي جي پيرن پٽين جون ڳالهيون، اوهان سان ڪهڙيون ڪريان اي پاءُ،
وڏا سي لويي وڏا سي ٺوڳي، وڏا سي روڳي اٿان اي پائو
وڏا سي قاتل، وڏا سي ظالم، گهن ٿا هر ڪنهن هنڌان اي پائو
انهن جي ڪوڙين ڪرامتن تي، لڳو ته بلڪل متان اي پائو
انهن سان پنهنجا اڳيان ۽ پويان اچو ته ساري حساب ڪريون!
اٿوڙي ساڻي، مٿير مانجهي گهٽيءَ گهٽيءَ کي گلاب ڪريون!

هتي جي ”ميرن“ هميشه پان تي، مصيبتن جو ڪيو آمارو
هتي جي ”رئيسن“ هميشه پان کي، ڪٽي ڪٽي تي ڪنو آيارو
هتي جي ظالم وڏيري ڇڏيو، بني نه پنهنجو صفا ڪو ٻارو
اچو ته تن کي هٿو ڪي ڏنڊا، ڪريون ته ويرين مٿي ڪو وارو
مٿن مان تن جي ڪيون ڪي منجهن اهو ته ڪار ثواب ڪريون!
اٿوڙي ساڻي، مٿير مانجهي گهٽيءَ گهٽيءَ کي گلاب ڪريون!

هتي جي مٿن ڇڏي نه پان وٽ، سگهي ڪا اڳڙي سڄي ڪاماني
هتي جو مرشد هڻي پيو هر دم رڳو ته ڪوڙي قبر مان ڪاني
هتي جي راشي نظام پان کي، ڪري ته ڇڏيو فنا ۽ فاني،
ويون ٿا دنيا منجهان ئي متجو اڪيون ڪوليوا ڏي! جاني،
اچو ته خوني خبيث ماريون، انهن جو خانو خراب ڪريون!
اٿوڙي ساڻي، مٿير مانجهي گهٽيءَ گهٽيءَ کي گلاب ڪريون!

پراڻا رسم و رواج ٿوڙي، نئون ڪريون ڪو نظام پيدا،
سپيئي يڪسان هجن به جنهن ۾ ڪريون سو مهذب مقام پيدا،
هجي جو هيٺن سندوڙي حامي، اهو ڪريون اڄ امام پيدا،
سگهوئي ”سوشل ازم“ کي اُٿي، ڪريون ڪي مڃون مدام پيدا،
نوان ڪي نغما وطن ۾ ڇيڙي رڳن کي چنگ و رباب ڪريون!
اٿوڙي ساڻي، مٿير مانجهي گهٽيءَ گهٽيءَ کي گلاب ڪريون!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

رهزن جي سر ڌڙ کان ڪٿي ڌار ڪريون ٿا،
۽ ڌڙ کي وري تنهنجي ٽڪر چار ڪريون ٿا،
برباد تنهن مڪار جو گهر پار ڪريون ٿا،
نادان انهيءَ کي ته نگهوسار ڪريون ٿا،
جو سنڌ آڻڻ ڏي ٿو نظر بد سان نهاري!
تنهن کي ٿا هڻون ڪان، سر راهه بيهاري!

دشمن جو اسان کان ته ڏکي خوب بدن ٿو
رڪجي به وڃي تنهنجو ئي منجهه رت رڳن ٿو
هڪدم ۾ لڳي تنهنجو وڃي ماس هڏن ٿو
نعوڙت سان گهري سو ته اسان کان به امن ٿو
جو آڻ مڃي تنهنڪي ڏيون جاءِ جگر ۾!
ڪوئي ٿا ويهاريونس سدا پنهنجي وڳر ۾!

مردود اسان کان ڪو بچي ڪين سگهي ٿو
بزدل ڪو اسان کان ته، پڄي ڪين سگهي ٿو
لُچ لنب اسان کان ڪو لڪي ڪين سگهي ٿو
هڪ پير پهلوان ڪو هتي ڪين سگهي ٿو
ميتي ٿا ڇڏيون غير جا ناپاڪ ارادا!
هو پل ته ڪري ڪيڏا غضبناڪ ارادا!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي**دودا ۽ دلاور**

اسين سنڌ وطن جو ته اُچو شان ڪنداسين،
هر انچ انهيءَ جي تان فدا جان ڪنداسين،
مڙ مال مڏيون ملڪ تان قربان ڪنداسين،
دشمن به سڀئي تنهن جا ٻڏي پاڻ ڪنداسين،
اسين قوم اها جنهنجي هڪل هاڪ مڏامي!
سوڀون به صبح شام ڏين جن کي سلامي!

اسين پنهنجي وطن جا ته وفادار سپاهي،
اُن ڏي جو تڪي تنهن جي ڪريون تر تباهي،
ڪڙڪي ٿا پتون تنهن تي مثل قهر الاهي،
تاراج ڪري تنهن جا ڇڏيون تاج ۽ شاهي،
دنيا تان ڇڏيون تنهنجو نشان نانءُ مٽائي!
ڪن پل ۾ ڇڏيون تنهنجا قصر ڪوٽ ڦٽائي!

اسين جُنگ فن جُنگ کي ڄاڻون ٿا سراسر،
مارڻ ۽ مرڻ کي ٿا چئون ڳالهه برابر،
آ ذات اسان جي ته دنيا ۾ نشانبر،
سڏجون ٿا سڄي ڏيهه ۾ دودا ۽ دلاور،
اڳيان به اسان جي ئي اچي ڪو ته خبر پئي!
۽ ضرب اسانجيءَ کان بچي ڪو ته خبر پئي!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

گرن، ڪهاڙيءَ گوليءَ سان!

هيءَ ٻولي مرد مڙين جي،
هيءَ ٻولي ڇٽ ڇڳيرن جي،
هيءَ ٻولي ڏنگ دليرن جي،
هيءَ ٻولي وير ونجهيرن جي،

هيءَ ٻولي مردن مانجهين جي،
هيءَ ٻولي وانگين وانجهين جي،
تون لت نه هڪڙي سهندين لويي،
منهنجن جوڏن جانين جي،
تو وير وڌو آ ڄاڻي واڻي، پلوانن جي ٻوليءَ سان!
تون ڄاڻ مري وئين مڪڙ موڳاڙن ڪهاڙي، گوليءَ سان!

هيءَ ٻولي دولهه دودن جي،
هيءَ ٻولي سورهيه سوين جي،
هيءَ ٻولي جُنگن جوڏن جي،
هيءَ ٻولي ڳپرن ڳوڏن جي،

هيءَ ٻولي ڪيهر ڪوپن جي،
هيءَ ٻولي مرد ملوڪن جي،
ڪا ڪاڻ نه جن کي آهي بلڪل،
تنهنجي توب بندوڻ جي،
هي گهوڙن سان گهوٽ اُٿيا ٿئي، لال لطيفي لوليءَ سان!
تون ڄاڻ مري وئين مڪڙ موڳا گرن ڪهاڙي گوليءَ سان!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

اخلاق، ادب، قرب، ذراوت آ اسانجي،
مشهور هنڌين ماڳ، شجاعت آ اسانجي،
صدين کان پڇو سچ ته امامت آ اسانجي،
دشمن تي ڪرڻ رحم، روايت آ اسانجي،

هيئن سان حمايت ۾ هميشه کان نشانبر!
ظالم سان بغاوت ۾ هميشه کان نشانبر!

”سرويچ“ اسين سنڌ سونهاريءَ جا ثناگر،
مهرارڻ مٿان آهيون، دل و جان سان نچاور،
سڀ پاڻ ۾ ئي آهيون، سڳا پاءُ برادر،
اوکي ۾ آهيون هيڪ ٻئي جا يار برادر،

هن سنڌ جي دشمن جو ڇڏيون ساهه سُڪائي!
ڪن پل ۾ وجهون تنهن جون اسين واهون چڪائي!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

هي ميڙ انهن منصورن جا،
جن ڪنڌ ڳيا ڪنتورن جا،
هي ميڙ مجاهد ٻارن جا،
۽ ”چوٿينءَ مارچ“ وارن جا،

هي ميڙ مڙس مڙس جا،
هي پير بهادر ڀاڻن جا،
هي ڀاڳيا ڀاڳ ڏٺي پيا جاڳي،
وڻندءِ وير ايامن جا،
ها وڻندءِ وير ايامن جا، سي ڏنڊي، ڏور ڀروليءَ سان!
تون ڄاڻ مري وئين مڪڙ موڳا گُرن ڪهاڙيءَ گوليءَ سان!

هيءَ ٻولي ٻيلن وارن جي،
هيءَ ٻولي پاڪ پنوهارن جي،
هيءَ ٻولي ٻانهين وارين جي،
۽ نيڪ حياور نارين جي،

هي ٻولي ڳاڙهن گهوٽن جي،
اڙپنگ جوان اڙ موٽن جي،
جن ڪاڻ ڪڍي ڪنهن پرڻه ڪڏهن،
آ! ڪنهنجي قيد ۽ ڪوٽن جي،
هي ٿوريو بند ٿين پيا ساڻي، ٿانڊا هر هڪ ٽوليءَ سان!
تون ڄاڻ مري وئين، مڪڙ موڳا گُرن ڪهاڙيءَ گوليءَ سان!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

هيءَ ٻولي سورهيءَ سوڍين جي،
۽ جُنگ جنگاور جوين جي،
هيءَ ٻولي اهڙين مائن جي،
جن موڙي هوڏ هوائن جي،

آ! اختر، رياض، ۽ ڀاڳين جي،
هي ٻولي سنڌ سياڳين جي،
اڄ تو کي پيرا ٻوٽ ڪندي،
هر نار نڀايل ٻاگهين جي،
هي ريتي رنگ اڻيون ٿئي راڻيون، رنگجي ريت رتوليءَ سان!
تون ڄاڻ مري وئين مڪڙ موڳا گُرن ڪهاڙيءَ گوليءَ سان!

هيءَ سنڌ انهن سنگهارن جي،
جن بيخ ڪڍي غدارن جي،
هيءَ سنڌ انهن سرواڻن جي،
جت راند رچي رت ڇاڻن جي،

هي وڳ وريامن ويرن جو،
جن زور ڀڳو زنجيرن جو،
تون ڪانڌرن کي ڇا ته ڪندين؟
هي ملڪ سڄو مهميرن جو،
هي ڪونڌر ڪنڌ ڪٽيندا تنهنجو لاکيءَ لٽ ڪڙوليءَ سان!
تون ڄاڻ مري وئين مڪڙ موڳا گُرن ڪهاڙيءَ گوليءَ سان!

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

هيءَ ٻولي ٻاون وڃي،
هيءَ ٻولي قومي هيرن جي،
هيءَ ٻولي دودي هوشوءَ جي،
هيءَ ٻولي حيدر بلوءَ جي،

هيءَ ٻولي سهڻن سنڌين جي،
۽ جنگين جي جرنيلن جي،
هيءَ ٻولي آهي ٻوڙا، گونگا!
سنڌيءَ جي ”سروچن“ جي،
هن ٻوليءَ جو هر ٻار چوي پيو، ٻولي وڻندس گوليءَ سان!
تون ڄاڻ مري وئين مڪڙ موگا، گرن ڪهاڙيءَ گوليءَ سان!
*

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

هيءَ ٻولي گهوت ڀٽائيءَ جي،
۽ ”سچل“ لال ”سوائي“ جي،
هيءَ ٻولي شاهه عنايت جي،
هيءَ ٻولي راهه هدايت جي،

هي ٻولي لڪ ڪروڙن جي،
پرجهل ڀاءُ ڀلوڙن جي،
هت يو-پي-سي-پي ڪانه ڪپي،
جا آهي ول وڳوڙن جي،
هت صاف سنڌي ۾ ڳالهائي ٿي!! هر هڪ ڏٺوليءَ سان!
نه ته ڄاڻ مري وئين مڪڙ موگا گرن ڪهاڙيءَ گوليءَ سان!

هيءَ ٻولي لعلن جهولي آ،
هت هرڪا ٻولي گولي آ،
هيءَ ٻولي هيرا موتي آ،
۽ سنڌوءَ پاڻيءَ ڌوتي آ،

هيءَ ٻولي ڳائي وڃائي آ،
۽ هن ۾ شاهه ڀٽائي آ،
۽ هن ۾ ڪافي وائي آ،
۽ هن ۾ سونهن سوائي آ،
۽ هن جي سنڌو هڻندي توکي چيرا هر هڪ ڇوليءَ سان!
تون ڄاڻ مري وئين مڪڙ موگا، گرن ڪهاڙيءَ گوليءَ سان!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

سڄي هي هڙ ڦري ويا، ڀلا ڇڏيو اٿن به ڇا؟
کٽي ويا ڪيت چيٽ سڀ، ڇڏيئون نه ڪي ڏيندڙ ڏها،
ڪيائون پاڻ سان ته يار ڪربلا ئي ڪربلا،
پٽي ويا ماس جسم تان، رڳا وڃي ڇڏيئون هڏا،

انهيءَ ته زندگيءَ ڪنان، آ موت سوءَ دفعا ڀلو
جتي نه ليڙ لڳ تي، جتي آ پيٽ پالهو
جتي نه زندگي ملي، جتي نه موت جو ڀلو
انهيءَ ڪري ته ڀاڙو! اچو ۽ ڏاڍ سان لڙو

اُٿو ته جنگ جوتيون، حرام خور شور سان!!
وڏو پيو انقلاب اچي، وڏي ڪنهن ڌام ڌوم سان!!

پري اندر ٻچا ٻرن، اها به زندگي ڀلا،
۽ سڀ ۾ ڳلها ٺرن، اها به زندگي ڀلا،
ڳي جي لئي پيا ڳرن، اها به زندگي ڀلا،
ٿا موت ري منا مرن، اها به زندگي ڀلا،

جتي نه تيل سينڌ ۾، سهاڳڻيون وجهي سگهن،
جتي نه ڏيئون ڪڏهن، خوشيءَ منجهان ڪلي سگهن،
جتي نه پيرون ڪڏهن، ”ٻرن“ ڪنان بچي سگهن،
اڃان به غيرتون نٿيون، ڇو غير ڏانهن وڌي سگهن،

اُٿو ته جنگ جوتيون، حرام خور شور سان!!
وڏو پيو انقلاب اچي، وڏي ڪنهن ڌام ڌوم سان!!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي**وڏو پيو انقلاب اچي**

هلو ته يار حق جي، حقيقتن مٿي هلو
ڊڄو نه ڪنهن به ڌاءِ کان وڏيون وڏيون وڪون وجهو
نه هاڻ منزلون پري، اي سرفروش ساڻيو
اڄهو ٿا ماڳ تي رسو اڄهو ٿا ماڳ تي پڄو

اڄهو هي ڪوٽ ڪوڙ جا، پڄي پري ڪري پيا،
اڄهو هي ڏاڍ جا هنڌيان، ڏڪي ڏڪي ڌري پيا،
اوهان جي همٿن اڳيان، وڏا وڏا جُهڪي پيا،
اوهان کان جابرن سندا، جگر جلي ڏڪي پيا،

اُٿو ته جنگ جوتيون، حرام خور شور سان!!
وڏو پيو انقلاب اچي، وڏي ڪنهن ڌام ڌوم سان!!

ڊڄو نه هاڻ ساڻيو ڪنهن، رئيس خان مير کان،
ڊڄو نه ڪنهن ملان، ”مئين“ فقير، شيخ، پير کان،
ڊڄو نه هاڻ دوستو ڪنهن کان توب، تير کان،
ڊڄو نه جيل بند کان، ڊڄو نه ڇهڪ چير کان،

اُٿو ۽ شينهن ٿي اُٿو ها! حق لئي لڙو لڙو
ها حق لئي لڙو لڙو ۽ مڙس ٿي وڙهو وڙهو
اچي جو سامهون انهيءَ ڪي، صاف صاف سچ چئو
ڊڄو نه منهنجا دوستو، ڊڄو نه منهنجا ساڻيو

اُٿو ته جنگ جوتيون، حرام خور شور سان!!
وڏو پيو انقلاب اچي، وڏي ڪنهن ڌام ڌوم سان!!

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويج سجاولي

وڌيرا پاڻ ۾ ڏسو ته ڪيئن نه ويا، رلي ملي،
وساري دُشمنين چڏيئون، ملن پيا ڪلي ڪلي،
وڏا سي دوست ٿي ويا، هيئنر صفا ڏلي ڏلي،
اوهين به اي غريب، سڀ ويو ائين رلي ملي،

تڏهن ته ظلم ڏاڍ ڪي، ڏنڊا هڻي ڏڪائون
تڏهن ته رهزنن کي ميان، هتان تڙي پڇاڻون
تڏهن ته مان ملڪ ۾، غريب جو وڏائون
تڏهن ته ڪوٽ ڪوڙجو هي ڊاهو ٿي ڊاهو

اُٿو ته جنگ جوتيون، حرام خور شوم سان!!
وڏو پيو انقلاب اچي، وڏي ڪنهن ڌام ڌوم سان!!

گُڻو آ قوم کي جنين، اُنهن کي لعنتون ڏيون،
گُڻو آ قوم کي جنين، اُنهن جي رت کي پيون،
غدار قوم کي ڀلا، وري به ساڻ ڪيئن ڏيون؟
مرون ته مرد ٿي مرون، جيئون ته جنگ ٿي جيئون،

اُٿون ته شينهن ٿي اُٿون، هلون ته بس هليا هلون،
وڏون ته واءُ ٿي وڏون، ڪري نه ڪو سگهي جهلون،
۽ ظالمن جي جسم تان، چڪي ٿي لاهيون ڪلون،
گهڙائي ڏينهن اُنهن ڪيا، اسان سان ڪوڙا ٽڪلون،

اُٿو ته جنگ جوتيون، حرام خور شوم سان!!
وڏو پيو انقلاب اچي، وڏي ڪنهن ڌام ڌوم سان!!

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويج سجاولي

هي پنهنجا ٻار ٻُڪ کان، ڳري ڳري هڏا ٿيا،
هي پنهنجا ٻار تپ ۾، جلي جلي جڏا ٿيا،
هي پنهنجا ٻار پيٽ لئي پني پني وڏا ٿيا،
هُن جا ٻار ڍڙ ڪنان مچي مچي ڍڳا ٿيا،

هُن جون بيگمون وجهن، رڳو ئي ريشمي وڳا،
هُن جي گهر رجھن پيا، سدائين ڪورما ڀڳا،
۽ پنهنجي گهر رجھن ڪڏهن، ڪڏهن ٿا ڍنڍ ۽ ڪڳا،
اڃا به قوم جا ابا، ڪُهڙ جي لئي اچن ڀڳا،

اُٿو ته جنگ جوتيون، حرام خور شوم سان!!
وڏو پيو انقلاب اچي، وڏي ڪنهن ڌام ڌوم سان!!

اسان کي پيڙهين ڪنان، ڦُريو ڦُٽيو، لُٽيو ويو
اسان کي پنهنجي گهر ۾ ميان، گڏي گڏي گُٽيو ويو
اسان کي گرھ گرھ مٿي، گُهٽا ڏيئي گُهٽيو ويو
اسان جي ٻار ٻار کي، ٻڏي ٻڏي ٻُٽيو ويو

اسان تي ڪيس، ڪيس ۽، اسان لئي جيل بند ٿيا،
اسان لئي سور سُوريون، اسان جا سُڪ سنڌ ٿيا،
اسان تي قهر ٿيا وڏا، اسانجا قيد ڪنڌ ٿيا،
اڃا به ظالمن سنڌا، اسان تي تيز ڏند ٿيا،

اُٿو ته جنگ جوتيون، حرام خور شوم سان!!
وڏو پيو انقلاب اچي، وڏي ڪنهن ڌام ڌوم سان!!

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويج سجاولي**ڪڙي اٿو اهي ڪوڏا..!**

ڪٿي ويا جنگ خيرسان، اي جهانگيو مبارڪون،
 اوهان کي سوپ آ ملي، اي سانگيو مبارڪون،
 اوهين ته مڙس ٿي اٿيا، اي! مانجهيو مبارڪون،
 اوهان مٿي سلام سئو اي! ساڻيو مبارڪون،

اوهان ته ظلم پاپ کي، آ پاڙ کان پتي ڇڏيو
 اوهان ته ظالمن کي ميان، ستي ستي ستي ڇڏيو
 اوهان ته ڪوٽ قهر جو ڪٽي ڪٽي ڇڏيو
 اوهان ته لاش ڏاڍ جو لتون ڏيئي لٽي ڇڏيو

اوهان جي وار وارتان، اسانجو سِر نثار آ!!

اوهان تي اي! غريب پاء، سلام بار بار آ!!

اوهان جا حوصلا بلي، اوهان جون همٿون بلي،
 اوهين ته جنگ جنگ جا، اوهان جون جرئتون بلي،
 اوهان ته ڪوٽ ڪيريا، اوهانجو قوتون بلي،
 اوهين ته سون کان سڇا، اوهانجون صحبتون بلي،

اوهان ته قرب ڪيا وڏا، اوهان ته قول پاريا،
 اوهان کي آفرين آ، اوهان ته مڇ ماريا،
 اوهان ته ڏاڍ ڏاريا، اوهان ته وير واريا،
 اوهان ته دشمنن منجهان، مڙي سان هٿ ٺاريا،

اوهان جو ملڪ ۾ ويو وڏي ميان وقار آ!!

اوهان تي اي! غريب پاء، سلام بار بار آ!!

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويج سجاولي

هي وقت جي ويو ته پوءِ، وري به قيد ڪاٿيا،
 هي وقت جي ويو ته پوءِ وري به مڙس ماريا،
 وري به راج پوريا، وري به لڙڪ هاريا،
 وري به پيڙهيون چٽيون وري به نسل پيڙهيا،

وري به ماتڙيون هتي، مصيبتن ۾ ڦاسنديون،
 وري به ڏيئرون گرھ، گرھ مٿي وڪامنديون،
 وري به ڪيتريون اديون، ڙي ڪورين ۾ ڪامنديون،
 وري به ڪيتريون دليون، اُجهامنديون وسامنديون،

اُٿو ته جنگ جوتيون، حرام خور شوم سان!!

وڏو پيو انقلاب اچي، وڏي ڪنهن ڌام ڌوم سان!!

هي وقت جي ويو ته پوءِ، وري به ڪئين مصيبتون،
 هي وقت جي ويو ته پوءِ، وري به ڪئين آفتون،
 وري به ڪئين علامتون، وري به ڪوڙ شامتون،
 وري به ظالمن سنديون، اسان تي ڪئين عقوبتون،

گهٽيءَ گهٽيءَ ۾ ٿينديون، وري به ماراماريون،
 وري به خونريزيون، وري به جام گاريون،
 وري به چوريون هتي، وري به ٿينديون زوريون،
 انهيءَ جي لاءِ پائرو! اچو ته اڄ ڪي اوريون،

اُٿو ته جنگ جوتيون، حرام خور شوم سان!!

وڏو پيو انقلاب اچي، وڏي ڪنهن ڌام ڌوم سان!!

(نوٽ: هي نظم ڊسمبر 1970ع تي اليڪشن جي وقت چيو ويو.)

✱

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويج سجاولي

اوهان ته مُلڪ جا ڏٺي، اوهان جي هيءَ زمين آ،
اوهانجا باغ، بنگلا، اوهانجو سون مين آ،
اوهين رڳو اٿي پئو اڳيان ته ڪي به ڪين آ،
انهيءَ ۾ شڪ ناهي ڪو اهو ته بس يقين آ،

هي حق ۽ حساب پاءُ، نه روئي ۽ رڙي وٺو
هي حق ۽ حساب سپ، وڏو وڏو وڙهي وٺو
ڊڄو نه ڪنهن به ڊاءُ کان، لنيون هڻي لڙي وٺو
لنيون هڻي لڙي وٺو ۽ شينهن جيئن گڙي وٺو

اوهان کي روڪ ناهي ڪا، اوهان کي اختيار آ!!

اوهان تي اي غريب پاءُ، سلام بار بار آ!!

اُٿو ۽ سنڌ لئي لڙو پلي ته ڪو ٿلهو هجي،
اُٿو ۽ سنڌ لئي لڙو پلي ڪو ”ليگلو“ هجي،
اُٿو ۽ سنڌ لئي لڙو ادو هجي، ابو هجي،
اُٿو ۽ سنڌ لئي لڙو پلي ڪٿي ”پتو“ هجي،

اچو ته ڏاڍ ڌاريون، اچو ته ظلم توڙيون،
اچو ته قوم ملڪ کي، نئين نموني جوڙيون،
اچو ته واڳ وقت جي، مجاهدو ڙي! موڙيون،
ڪنو آ قوم کي جنهين، انهن جي ٻيڙي ٻوڙيون،

انهن جا پيت ڦاڙيون، اهو ئي انتظار آ!!

اوهان تي اي غريب پاءُ، سلام بار بار آ!!

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويج سجاولي

اوهين جڏهن اُٿيا ته پوءِ، وڏا وڏا جُھڪي پيا،
چپيو ٿي پاڻ کي جنين، سي پاڻ ئي چُڪي پيا،
اوهان جي سڱهه کي ڏسي، هو سرد ٿي سڪي پيا،
وٺن سي سور درد جي، لڪيو چپيو ٻُڪي پيا،

اوهان جي عزم جي اڳيان، امير ڪئين اُڏي ويا،
اوهانجو همتون ڏسي، لڪيسري لڏي ويا،
ڏسو ته سي ڇڏي سيئي، اڳوڻو هٿ هڏي ويا،
ڪي مرم کان مُنجهي پيا، ڪي شرم کان ٻڏي ويا،

سڄي ئي ملڪ ۾ مٿن، تي مار ۽ ڌڪار آ!!

اوهان تي اي غريب پاءُ، سلام بار بار آ!!

اوهان ته ڪوششون ڪيون، اوهان ئي ڪامياب ٿيا،
اوهان جا قوم ملڪ تي ته، قرب بي حساب ٿيا،
اوهانجي زندگيءَ سنڌا ته، بهترين باب ٿيا،
اوهين ته لا مثال ٿيا، اوهين ته لاجواب ٿيا،

اوهانجو ملڪ آهي هي، اوهانجا محل ماڙيون،
اچو ته ڪوٽ ظلم جا، اي! ساڻيو هي ساڙيون،
گڏي اٿو اي! ڪوڏيا، تڪيون ڪٿي ڪهاڙيون،
اچو ته ڍنگ ڍاريون، اچو ته رت ڳاڙيون،

وهون سُست ٿي ميان! هيءَ وقت جي پڪار آ!!

اوهان تي اي غريب پاءُ، سلام بار بار آ!!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

هاري جاڳ

1

هن سنڌ وطن جا صدين کان تون، سورن ساڙيل هاري جاڳ،
توتي قهر ڪروڙين ٿيا، تون ڪاڙهن ڪاڙهيل هاري جاڳ،
توسان وير وڏيري جو تون ويل ۾ واڙيل هاري جاڳ،
تنهنجا ٻار ٻري ۾ ٻارهي، ٻارڻ ٻاريل هاري جاڳ،

وجهه ڪا پنچ وڏيري ڪي، ۽ وير سڀئي تون پنهنجا وارا!!
پنهنجي پوک بچائڻ لاءِ، تون مڪڙ چونڊي چونڊي مارا!!

2

تون هن ڌرتيءَ جو آن داتا، پوءِ به توسان ويل وڏا،
تنهنجا ڪيڙن ڪوڏارين ۾ ٿي ويا جانب حال جڏا،
تنهنجو ماس ڳري ويو سارو هاڻ رهيا بس! هاءِ هڏا،
توسان ويرين ويل ڪيا، ۽ تنهنجا ڪيا جي تنگ تڏا،

اُت ڦاڙ مٿا تون ٿن جا پاڻو! نوڪي پنهنجي هر جو ڦارا!!
پنهنجي پوک بچائڻ لاءِ تون، مڪڙ چونڊي چونڊي مارا!!

اوهان جي پيٽ ۾ بڪون، اوهان جا لڱ لوهه جا،
اوهان جون جهوپڙيون جڏيون، اوهانجا عزم روهه جا،
اوهانجا هڏ رُڪ جا، اوهانجا قلب ڪوهه جا،
اوهان کي ڇا ڪندا ميان! پلا ڪي ٻار ڳوهه جا،

اُتو ۽ جنگ جوڻيون، اڃا ته منزلون پري،
اڃا نه ماڳ تي ڀڳا، اڃا ته موملون پري،
اڃا ته باز باغ تي، اڃا ته بلبلون پري،
اڃان سهنج سڪ جون، گهڻو ئي منزلون پري،

اڃان نه يار قلب ڪي، مليو ڪٿان قرار آ!!
اوهان تي اي غريب پاءُ، سلام ٻار ٻار آ!!

متان نه سنڌ ديس تي، وري ڪي سازشون ٿين،
متان نه سنڌ سنڌ جا، وري به قيد ۾ گڙهن،
متان نه ماريون وري، وري به جيل ۾ جلن،
اهو ته صاف صاف ٿا ”پتي“ کان پاڻڙا پڇن،

اهو ته صاف صاف ٿيون ”پتي“ کان پيرون پڇن،
اهو ته صاف صاف ٿيون ”پتي“ کان مائرون پڇن،
اهو ته صاف صاف ٿيون ”پتي“ کان ڏيئرون پڇن،
اهو ته صاف صاف ٿيون ”پتي“ کان نينگريون پڇن،

انهيءَ ته خوف ۾ ٻڏل، هتي جو ٻار ٻار آ!!
اوهان تي اي غريب پاءُ، سلام ٻار ٻار آ!!

(نوٽ: هي نظم 1970ع واري اليڪشن ۾ عوامي فتح تي سجاول ۾ منعقد ڪيل
جلسه عام ۾ جناب ذوالفقار علي ڀٽو جي موجودگيءَ ۾ پڙهيو ويو.)

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

6

تون ”چونين، ڏانتن، ڏاندارين سان“ وڃين تي ڪروارا ڙي،
تون پانجارين ۽ پاهوڙين سان، موڙين ۾ وجهه مارا ڙي،
تون ”وٿاڻن سان مار وڏيرا“ لوڀين ۾ وجهه لاپارا ڙي،
تنهنجي قسمت ڄاڻ ته ڇا ڳي، چمڪيا هاڻ ستارا ڙي،

توسان ساڻ سپن جو آهي، منهنجا مانجهي مٽيادارا!!
پنهنجي پوک بچائڻ لاءِ، تون مڪڙ چونڊي چونڊي مارا!!

7

جي سوڙ تنهنجا سنگ ڪٽن، سي ساڻور پوري ڇڏ،
ڪاٺياڻين ۾ ڳوڙها پائي، ڏورن تن تي ڏوري ڇڏ،
تنگ ڪيو جن توکي آ، تون تنگ تنهي جا توري ڇڏ،
”مړنداسين ۽ ماريئنداسين“ چنگ اهي ڪي چوري ڇڏ،

جنگ ڪبي اڄ جابر سان، تون جوش پسائي ڪو جونجهار
پنهنجي پوک بچائڻ لاءِ، تون مڪڙ چونڊي چونڊي مارا!!

8

تون سنڌڙيءَ جو ”سرويچ“ سدا، تون هاري هيرن کان به مٿي،
تنهنجو منصب مان مٿانهون، تنهنجي قيمت ڪير ڪٿي؟
تون ئي ڪڙ مان ڪيچ ڪرين ٿو سونا سهڻا سنگ سٿي،
”توئي ڪوڏر ڳهاڙيءَ وارا“ ”قومن جا ڪيا ڪندا مٿي“

بعد خدا جي بيشڪ تون ئي، آهين خاصو خلقتهار!!
پنهنجي پوک بچائڻ لاءِ، تون مڪڙ چونڊي چونڊي مارا!!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

3

تون هن ڌرتيءَ جو آن داتا، هرڪا پوک پچائين ٿو
تنهنجي دم سان دنيا روشن، سهسين رنگ رچائين ٿو
جهنگ، جبل ۽ برپت ۾ پي، ميلا موج مچائين ٿو
پوءِ به ٻُڪيو ۽ انگ اُگهاڙو ڪائين سور سدائين ٿو

هاڻ نه ويهه ڪر ويڙهه وڌي، اُت وڌ وڏيرو گُت ڪمدارا!!
پنهنجي پوک بچائڻ لاءِ، تون مڪڙ چونڊي چونڊي مارا!!

4

تون هيءَ ڌرتي چيري ڦاڙي، اوڀر جام اُپاڙين ٿو
تون ئي راتيون جاڳي راتا! نٽ نٽ نانگ لتاڙين ٿو
تون ئي سرديءَ گرميءَ ۾، هت ساهه مٺي ڪي ساڙين ٿو
پوءِ به ڳي ڳي جي لاءِ، ڳاڙها ڳوڙها ڳاڙئين ٿو

سور نه سهه اي سهڻا هاڻي، ٻارڻ سنڌڙيءَ ۾ ڪو ٻارا!!
پنهنجي پوک بچائڻ لاءِ، تون مڪڙ چونڊي چونڊي مارا!!

5

هيءَ تنهنجي پنهنجي ڌرتي آ، ۽ توکي پيارا ڀرتي آ،
هي تنهنجا پٺيون ٻارا آهن، تنهنجي بستي بستي آ،
بس! تون ئي مالڪ ملڪ سڄي جو تنهنجي هرجاءِ هستي آ،
۽ توکئي هيڏي ساري هاڻي، ساجن ڇا لاءِ سُستي آ؟

تون شينهن وانگر شور ڪري، هي ”ڏونگهن مٿن“ وارا ڌارا!!
پنهنجي پوک بچائڻ لاءِ، تون مڪڙ چونڊي چونڊي مارا!!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

اها ئي ڌم چورين جي، اهي ئي ڌوڙيا ڌارن،
اهي مسڪين گهر ويني پيا ڦرجن اڃا تائين!

اهي ئي خونريزون اڃ، اهو ئي قتل قائم آ،
اهي ئي قوم جا گلهه، پيا گسجن اڃا تائين!

اهو اغوا اڃا جاري، جتي ڪٿ جابرن جو آ،
وٺيو معصوم ٻچڙن کي، ويڃو وڪڻن اڃا تائين!

اها ئي لوڪ هن ۾ ڏس، لڳي پئي لانگ لوفر جي،
اهيئي قوم جون لڄون پيون لڙجن اڃا تائين!

”هتي ڏاڍو سو گابو“ ۽ هتي هڙ ٻوڙ حاڪم سپ،
هتي هيٺن جي چاٽيءَ تي، ٿا مڱ ڌرجن اڃا تائين!

هتي ”مسڪين جي جوءِ ٿئي سپ ڪنهن جي پاڄائي“
هتي بيواهه ڏيئڻ کي، اڪيون پيچجن اڃا تائين!

هتي مسڪين جا ٻچڙا، سڱل لولي جي لاءِ سڏڪن،
اميرن جي ڪٽن لاءِ پر، ڪڪڙ ڀڳجن اڃا تائين!

نڪو اوچو آجهو آهي، نه آهي انگ تي ڪپڙو
پيا معصوم سرديءَ ۾، ٿڙن ٿڙڪن اڃا تائين!

هتي مزدور هاريءَ جي ته هڏ، ڇم ماس ۽ رت مان،
”نٿا پيئن وڏن وارا“ بنهه ڀرجن اڃا تائين!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي**اها اندير نگريءَ..!**

اسان کي سور ساڻه جا، نٿا وِسن اڃا تائين!
عوامي درد دل ۾ پيا، اُٿن اُڀرن اڃا تائين!

سڄي هيءَ سنڌ سورن ۾، سڙي پيئي اڙي ساڻي،
نٿا ڪو سڪ سڄڻ سانگي، صفا سنڀرن اڃا تائين!

ڏکويل ڏوٿين کي ڏوجهر جا ڇڻ ڏاج ۾ مليا،
ڏڪن ۾ هي سندم ڏيهي پيا ڏسڪن اڃا تائين!

اهي ئي ڌاريا ڏوڪيو اچن پيا ديس پنهنجي ۾،
اهي ئي ديس جا وارث، پيا ڌڪجن اڃا تائين!

اهو ئي آ، ستم جاري، اڳئين کان پڻ گهڻو اڳرو
سنگهاريون سوز ساڙي ۾، پيون سڏڪن اڃا تائين!

اها اندير نگري ۽، اهو چرٻت اڃا راجا،
”اهو بها پاڄي ۽ ڪاڇا پيا وڪجن اڃا تائين!“

اهوئي چور پيو چرچا ۽ چٽر ڪري جڳ تان،
اهي ڀاڳيا پيا ٿاڻي ۾، ڏسو ڪٽجن اڃا تائين!

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

هتي ”فرعونيت“ قائم هتي آ، طرز ”نمرودي“،
هتي پيا ”زار“ جهڙا لک هلن رهڙن اڃا تائين!

هتي پل قهر ڪيڏو ٿئي، مگر جيڪي ڳچن تن لاءِ،
ڪڙاها تيل جا هر دم پيا ڪڙهن اڃا تائين!

انڌا ٻوڙا گونگا حاکم، ٿين برباد شل هڪدم،
ڪيو ڇا قوم لاءِ آهي، انهن انڌن اڃا تائين!

الاهي هن قهارن تي ڪري ڪو قهر شل ٿنهنجو،
اٿي جيئن پيا سندءِ مخلوق کي پيئن اڃا تائين!

هتي حڪام هيئن جي، سسي کان ٿا سٽڻ لاهن،
هتي انسان پيا اُبتا، ڏسو ڪلجن اڃا تائين!

هتي جي حاکمن ڇڏيا، ڪنن تان وار واري اڃ،
هتي هيڏيون هاءِ گهوڙائون، نٿيون ٻڌجن اڃا تائين!

هتي جي ”گل پريسن تي“ پتيلن جي آ، پابندي،
تڏهن هي شعر موتين مٿ، نٿا ڇپجن اڃا تائين!

سوين ”سروچ“ سانگيٽڙا، سهاڳڻ سنڌ پنهنجيءَ ۾،
سڄي سڀ مُند سورن ۾ پيا سٽجن اڃا تائين!

(نوٽ: ضيائي آمريت تي لکيل).

✱

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

هتي معصوم نياڻين جي ”سٽڻ ۾ سَوَ اڳڙ آهن“،
”اُگهاڙا تن سندا اُره“ نٿا ڍڪجن اڃا تائين!

سونهارن سنڌين لاءِ، ٿيون عيدون به عاشورا،
وهائن لڙڪ وانگيٽڙا، مٿي عيدن اڃا تائين!

هلائي هر هتي هاري، اُپائي ڍڳ ڪپهه جا پَر،
ڏٺو ناهي سگهو ڪپڙو سندس ٻچڙن اڃا تائين!

وڏيري جي ته ”وڏَ وَر ڏيءَ“ سدا ويسن ۾ پئي وهسي،
مگر مسڪين جون ننڍڙيون ننگيون ڏسجن اڃا تائين!

هو رشوت خور آفيسر جو پُٽ ٿو روز پائي پَت،
بيا سهسين وڳا تنهن لاءِ، پيا سبجن اڃا تائين!

هو ”روس ۽ آمريڪا“ جا ڪُٽا ويا چنڊ تي پهچي،
مگر ”سنڌي اٿي اُن کي“ نٿا پهچن اڃا تائين!

هتي جي راشي ڪامورن، آ، پيتو رت راجن جو،
مگر ٻو پي سندن هي ٻپ، نٿا ڀرجن اڃا تائين!

موالي مُلڪ جا ميمبر، شرابي چئرمَن چونڊيا،
بيا سڀ فيصلا ناٿي مٿي نيرن اڃا تائين!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

هي مسعود منڙو ”نوراني“ جيئي،
سدا سنڌ جو يار جاني جيئي،
هي هيمنءَ جو همعصر ثاني جيئي،
نه پرواهه ڪڍيئين خان افغان جي!!

جيئي يار ”يوسف“ سدا ٽالپر،
هي نوجوان وطن جي ندا ٽالپر،
هي رهبر سچو رهنما ٽالپر،
نظر تنهن مٿي رهي ته رحمان جي!!

سدا جان جيءَ جو جيارو لغاري،
سجاءِ جيءَ جو آ، سوستارو لغاري،
هي ”يوسف“ پيارو پيارو لغاري،
پسو جوت تنهنجي ته جولان جي!!

غلام محمد لغاري بچين،
دعا ڪن ٿا توکي هي هاري بچين،
اوهان سنڌ پنهنجي سڌاري بچين،
ڳڻيان ڳالهه تنهنجي ڇا احسان جي!!

فدا توتان فيض محمد ٿيان،
ٿو تحسين توکي اي قاضي ڏيان،
اٿئي مرد بيشڪ ڪي ست اٺ هنڌيان،
حمایت آ، توهان ته حنان جي!!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

سنڌ جي سپوتن ڏانهن

جيئن شال شاگرد سنڌي سدا،
هجن شاد سپ سي، عوامي آبا،
اچي هر هنڌان پئي، اها اڄ صدا،
سدا ايءَ ته هر هڪ سنڌي دان جي!

بهادر بلاشڪ بلاول شهيد،
رنگي سنڌ ساري ويورت سان رشيد،
مڙيو ڪين مانجهي مجاهد مجيد،
نه پرواهه ڪڍيائين جگر جان جي!

جيئي لال ”لالا“ هي قادر جيئي،
هي بيباڪ بانڪو بهادر جيئي،
هي دلدار دودو دلاور جيئي،
ثنا ڪهڙي ڪريان سندس شان جي!!

سدا شال هي ”ڄام ساقي“ جيئي،
يگانو سندر يار باقي جيئي،
هي منهنجي اکين جو اوطاقي جيئي،
وڏي ساڪ سنڌ ۾ سندس شان جي!!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

سوين پيا به سورهي، جوان ڪن جهاڊ
مگر تن جا نالا رهيا ڪونه ياد،
هجن سي به سڀئي، سدا شاد باد،
وڌي جن کان عظمت آ، انسان جي!!

اُٿو پيا به سنڌي او! مُردا نه ٿيو
زبان لاءِ پنهنجي ڪا ڪوشش ڪيو
جيئڙ جي ٿا چاهيو جوان ٿي جيئڙ
ڪي ماني جڳ ۾ ميان مان جي!!

شروع نوجوانن ڪيو سلسلو
دلين ۾ جنهن پيدا ڪيو ولولو
اچو ۽ اچو! دوست وڌندا هلو
گهڙي ٿوري آهي ڪا امتحان جي!!

اچو پيار مان يار پيرا پري،
نه منزل ڪا هاڻي رهي آ، پري،
هي ”سرويچ“ هرهر پيو سڏڙا ڪري
اٿو مهل مانجهي هيءَ ميدان جي!!

(نوٽ: 1970ع ۾ سنڌي شاگردن جي هلايل ”سنڌيءَ ۾ لسٽن ٺاهڻ“ واري جدوجهد وقت لکيل).
*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

مبارڪ آ، توکي ايا ”پٿر سنڌي“،
هي ”فتاح“ به آهي ڪورهر رندي،
هي ”شورائي صالح“ سچو آهي سنڌي
نه پنهنور کي پرواهه جگر جان جي!!

گرفتار ٿي آهي ”اختر بلوچ“
ڏسو هن نياڻيءَ سنڌي سمجهه سوچ،
زبان لاءِ ڪيڏي اٿس لوچ پوچ،
ڪڍين ڪين ڪا، ڪا زندان جي!!

اڪين منجهه تنهنڪي مان جايون ڏيان
سندس جوش جذبي تان صدقي ٿيان
هيءَ عورت جي همت ڏسو ايا! ميان
هيءَ قوت ڏسو تنهن جي ايمان جي!!

مبارڪ ايا مائي سدا شل جئين،
تون پنهنجي وطن جي ته ٻاگهي ٿئين،
سدا سنڌ سان نينهن نياڻي نينئين،
حمایت ڪيم تنهنجي اعلان جي!!

پيا پي سوين ٿي سڄڻ دلنواز
لڙن حق پنهنجي جي لاءِ جانباز
ڪري سنڌ تن تي سدا ناز ناز
ڪٿي بازي مردن ته ميدان جي!!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

جت جوڏا دودا ڏنگ هُجن،
 ۽ لوهي تن جا لڱ هُجن،
 جن سان جهڙا سڱ هُجن،
 ۽ ريتا تن جا رنگ هُجن،
 جت ڪونڌر پُٽ ڪنواٽ هُجن،
 جي اونڊاهين ۾ لات هُجن،
 جت ڳورن ڳورن ڳوٺاڻن جا،
 هيڏا هيڏا ڳاٽ هُجن،
 سو ڳاڙهو ڳاڙهن ماڻهن جو هي، ننگر ننگر ديس وسي!!
 او! وانگي وڪ وڏايو جيئن هي، نئين سر دلبر ديس وسي!!
 هي دلبر دلبر ديس وسي!!

جت موجن ۾ مھراڻ هجي،
 ۽ مينهن جي مانڊاڻ هجي،
 جت چيئن ۾ چانڊاڻ هجي،
 ۽ لوڀن جي لالاڻ هجي،
 جت جيڏين جا جنسار هجن،
 ۽ ساهيڙين سينگار هجن،
 جت راڻين راج ڏيڃاڻين جا،
 بس! ساٿ هجن، سهڪار هجن،
 جت بر ٿر بوند بهار هجي، سو بندر بندر ديس وسي!!
 او! وانگي وڪ وڏايو جيئن هي، نئين سر دلبر ديس وسي!!
 هي دلبر دلبر ديس وسي!!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي**هجي دلبر دلبر ديس وسي!**

جت مانجهي مڙيادار هُجن،
 ۽ وانگيٿڙا وينجهار هُجن،
 جت جهوپن ۾ جونجهار هُجن،
 ۽ ٻلوانن جا ٻار هُجن،
 جت آرڏا ڪئين اڙبنگ هُجن،
 ۽ چپ تي تن جي چنگ هُجن،
 جي مُلڪ مني جي محبت ۾،
 بس! ماڳهين مست ملنگ هُجن،
 تن ماڻهن موتيءَ ڏاڻن جو هي دلبر دلبر ديس وسي!!
 او! وانگي وڪ وڏايو جيئن هي، نئين سر دلبر ديس وسي!!
 هي دلبر دلبر ديس وسي!!

جت چوڙيلين جا ڇاڳ هُجن،
 ۽ ڀاڳيائين جا ڀاڳ هُجن،
 جت روح رچندا راڳ هُجن،
 ۽ مارن مال ميهڳ هُجن،
 جت ٿڌڙا ٿڌڙا ڏينهن هُجن،
 ۽ وسندا رهندا مينهن هُجن،
 جت مرد سڀئي اڻموت هُجن،
 پر جويون پي ڇڻ شينهن هُجن،
 سو ساڻهه سُهڻن سنڌين جو هي سُندر سُندر ديس وسي!!
 او! وانگي وڪ وڏايو جيئن هي، نئين سر دلبر ديس وسي!!
 هي دلبر دلبر ديس وسي!!

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

جت لال لطيف جي لات هجي،
 ۽ سچل جي سوغات هجي،
 جت پيچ پني برسات هجي،
 ۽ وس وس وائي وات هجي،
 ”هو هو“ جو هجي هل هل به جتي،
 خوشبو ۾ ٻڌل گل گل به جتي،
 جت پٽ-ڌڻيءَ جي وائي هجي،
 ”سندو“ جي هجي بلبل به جتي“
 سو سانگ سوڻهارن سپرين جو هي ساجهر ساجهر ديس وسي!!
 او! وانگي وڪ وڌايو جيئن هي، نئين سر دلبر ديس وسي!!
 هي دلبر دلبر ديس وسي!!

جت ٻانهيارين جا ٻول هجن،
 ۽ پيڙن پريل جهول هجن،
 جت ٿوڙ ٿڪون ٻيا ٿول هجن،
 هي ڍاڻي مارو ڍول هجن،
 جت پنهنوارين سڀ پاڪ هجن،
 ۽ پاڳياڻيون بيپاڪ هجن،
 جي هنج هرڻ ۽ هيرا ڇا؟
 پر حورن کان حُسنڪ هجن،
 جت ماڻڪ موتي موڪ ملن، سو ماجر ماجر ديس وسي!!
 او! وانگي وڪ وڌايو جيئن هي، نئين سر دلبر ديس وسي!!
 هي دلبر دلبر ديس وسي!!

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

جت تن من ۾ ٿون-ٿون به هجي،
 ۽ چنگن جي چُون-پُون به هجي،
 جت پوڙن جي پُون-پُون به هجي،
 ۽ رڳ رڳ ۾ رُون-رُون به هجي،
 جت جهانگين جي جو-جو به هجي،
 ۽ ڏونرن جي ڏو-ڏو به هجي،
 جت گهر گهر اڳيان مال مڙن،
 گوهرن جي جتي گهو-گهو به هجي،
 سو ڏيهه ڏهيسر مڙسن جو هي انچر-منچر ديس وسي!!
 او! وانگي وڪ وڌايو جيئن هي، نئين سر دلبر ديس وسي!!
 هي دلبر دلبر ديس وسي!!

جت چانديءَ هاڻا چيت هجن،
 ۽ ڪاهوڙين جا ڪيت هجن،
 جت گهريون ڪيڻيون ڪيت هجن،
 ۽ بيلا بنيون بيت هجن،
 جت هارين جي هونگار هجي،
 ۽ هنڌ هنڌ تي هُڪار هجي،
 جيئن پنهنجي ويڙهه وطن ۾ يارو!
 وڪ وڪ تي وڻڪار هجي،
 جت ڪيچ ڪڍي مان روز ٿين، سو ڪينجهر ڪينجهر ديس وسي!!
 او! وانگي وڪ وڌايو جيئن هي، نئين سر دلبر ديس وسي!!
 هي دلبر دلبر ديس وسي!!

آليون اڪيون اٿيا وار : سروچ سجاولي

مارو زنده باد قلندر - مارو زنده باد

تون مروند جا اي مست ولي،
تون لال لڪي او آلِ علي،
مان تنهنجي پڳن جي خاڪ ڪٿي،
اڪڙين ۾ وجهان اي گهوت گهٽي،

تون مستن ۾ ممتاز منا،
تون سنڌڙيءَ جو شهباز منا،
تون اندر جو آواز منا،
تون هند سنڌ آهين ياد قلندر
مارو زنده باد قلندر - مارو زنده باد!

هي باباڻا بلوان اُٿيا،
بس! جهڙا ڪر طوفان اُٿيا،
هي ماڻهو مٽيادار اُٿيا،
۽ جهوپن مان جونجهار اُٿيا،

هي سورهيه ۽ سرواڻ اُٿيا،
هي چيتا شينهنءَ چرياڻ اُٿيا،
هي ڏوٽي ڏڦن ساڻ اُٿيا،
اڄ نر وڃائي ناد قلندر
مارو زنده باد قلندر - مارو زنده باد!

آليون اڪيون اٿيا وار : سروچ سجاولي

جت ماروڙا مستان هجن،
ڄڻ سامونڊي طوفان هجن،
جت اعليٰ ڪئين انسان هجن،
جي مُلڪ مٿان قربان هجن،

جت سنڌيڙا ”سروچ“ هجن،
۽ پائن وانگر پيچ هجن،
هن سنڌ سونهاري ڌرتيءَ سان،
بس! پاتل جن جا پيچ هجن،

سو پنهنوارن جي پڪڙن وارو، پانور پانور ديس وسي!!
او! وانگي وڪ وڏايو جيئن هي، نئين سر دلبر ديس وسي!!
هي دلبر دلبر ديس وسي!!

*

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويچ سجاولي

هر ويڙي ڏيري ڪرڻو آ،
هي سنڌو رت سان ڀرڻو آ،
هت هنڌان هنڌان دودا ايندا،
”پلو“ جهڙا جوڌا ايندا،

جوڌا وڙهندا جوڙي جوڙي،
ڏيهن هڻندا ڏوڙي ڏوڙي،
چڪي لاهي وڻندس چوڙي،
”ماري“ مرده باد قلندر،
مارو زندهه قلندر-مارو زندهه باد!

ڪٽ ”ڪاٽر“ جو ڪڙڪاڻ ٿيو،
ڪٽ گهوڙائي گو گهاٽ ٿيو،
ڪٽ ڪاٽ ڪهاڙي ڪڙڪي پيو،
۽ مڪڙ جو ڪنڌ لڙڪي پيو

هي ڳاڙها ڳيرو گهوٽ اُٿيا،
۽ گهوٽ به چوٽان چوٽ اُٿيا،
ها ارڏا سي اڻ موت اُٿيا،
جن ديس رکيو آباد قلندر،
مارو زندهه باد قلندر-مارو زندهه باد!

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويچ سجاولي

هن پڙ ۾ پاڻي پير رکي،
۽ وانگيئڙن سان وير رکي،
سو اهڙو ڪو آسان نه آ،
يا آڪ ۾ اٽڪيل نان نه آ،

هي ڏيهه جبل کان ڏاڍن جو،
جن ڏيل ڏڪايو ڏاڍن جو،
جو ويڙي وانگين ”واڍن“ جو،
سو ڄاڻ ٿيو برباد قلندر،
مارو زندهه باد قلندر-مارو زندهه باد!

هت جن جن ماڻهن رت ڏنو،
۽ سارو سوري ست ڏنو،
هت جن جن ماڻهن ڪنڌ ڏنا،
۽ سڱها پنهنجا سنڌ ڏنا،

هت جن جن ماڻهن جنگ لڙي،
۽ پنهنجو ورتو دنگ ڏڙي،
جن پنهنجو ورتو ننگ لڙي،
سي قومون ٿيون آزاد قلندر،
مارو زندهه باد قلندر-مارو زندهه باد!

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويچ سجاولي

ماهيءَ ماڪيءَ جي ڪرلار

بيت

دوها

ڪافيون

وايون

گيت

لوڪ گيت

Gul Hayat Institute*

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويچ سجاولي

هو گيدي آ گن مشن سان،
هي ڏهيسر وڙهندس ڏنڊن سان،
هو بزدل آ بمبارن سان،
هي شينهن گڙن گجڪارن سان،

هو راند نه ڄاڻي ٻارن سان،
پيو اٽڪي اجرڪ وارن سان،
تن ڪيهر پت ڪنڌارن سان،
جي ٻاگهين جو اولاد قلندر
ماروزنده باد قلندر — ماروزنده باد!

هن سنڌڙيءَ تان سر گهور ڪبا،
هي هيٺا سڀ شهزور ڪبا،
هت دشمن تنگبا پالن تي،
۽ ڪانگ به لنونڊن لاشن تي،

هي سنڌڙيءَ جا ”سرويچ“ اٿيا،
۽ ننگر پونگر پيچ اٿيا
هي پختا پائي پيچ اٿيا،
جي پور ڪندا بيداد قلندر
ماروزنده باد قلندر — ماروزنده باد!

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويج سجاولي

جيءُ پٽائي شاهه سائين والي سنڌ جا،
تنهنجيءَ سهڻيءَ سنڌ ۾ اڄ سانگين سڪا ساھ،
کامي، ڪاڇي، پڇري، ٿو ماروڙين جو ماھ،
وانگياڻين جي واھ، واڳن سنڌي وات ۾!
*

پايو ڳچيءَ ٻانهن، لاکيڻي لطيف ڪي،
دردن سنڌي دانھن، سڏڪيو ڏي پئي سنڌڙي!
*

پٽائي ۽ سنڌ، ڪنڌ گھرن ٿا قوم کان،
ڪو آھي ارجمند، جو ماءُ ۽ مُرشد ڪي مڃي؟
*

اڄ بہ پنهنجي جُو جلي پيئي جانبو
کامي ويئي جنھن سنڌي خوشي ۽ خوشبو
اچي پيئي انهيءَ مان بيدادين جي بُو
ساڻيھ مان ”سرويج“ چئي، ويئي رونق رُو
مُشڪ پري موءَ، ڪا، مانجھي آڻيو ملڪ ۾!
*

اڄ بہ پنهنجا ڪيٽ، ڪجن، ڪامن ساڻيو
ساري سونھن ڇڏي ويا، ڇھڇ ھٿا چيٽ،
ساڻيھ ۾ ”سرويج“ چئي، اڄ لوياريون ٿيون ليت،
پُنيءَ لڳا پيٽ، پنهنجي پنھنوارن جا!
*

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويج سجاولي

بيت

پڄان پڄان ڏور، آديون آمن ڪارڻ،
جيئن جيئن وڃان جيڏانهن، تيڏانهن رُڳا سُر
سڙيل هن سماج ڪيا، مونسان قهر ڪلور
ديسين جي دستور، مونڪي رت رٿاريو!
*

وڏا ڪڍيو پار ويٺي روئي سنڌڙي،
لائق لال لطيف ڪي، ڏي پرين سنڌا پار
تہ وڊيا، چيريا، چچريا، هي ماروڙا مهندار
مرضن ماريون ماريون، جي لوياريون لڄدار
جر وهائن جهانگين جا، ٻڍا توڙي ٻار
دل ۾ درد هزار سانڍيو گهمي سنڌڙي!
*

ڪلهن مٿي ڪنڌ، رکيو سڄيون راتڙيون،
پٽائي ۽ سنڌ، ويٺا روئن پاڻ ۾!
*

جيءُ پٽائي جيءُ، سائين والي سنڌ جا،
ٻڏي عرض اسانجا، تون اچي اوڏو ٿيءُ،
سوا تنهنجي سپرين، سانگين لڳي سيءُ،
وانگين سندو ”ويءُ“ ڪنهن عمر آهي اُڃاڙيو!
*

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويج سجاولي

مارن مارج ڪينڪي، تون هاديءَ لڳ حمير،
آءُ تو وٽ آهيان، هت عُمر سڀ اسير،
توڻي جنم جيل ڏي، توڻي وجهه تڪبير،
اُف نه ڪنديس ڪڏهن، اي عُمر ڄام امير،
مگر منهنجي ماڙن جي، توکي ڀارت ڪارڻ پير،
سانگين لئي ”سرويج“ چئي، هت سڪي ساهه سرير،
ويجهو وڃ نه وير، وانگين جي تون وار ڪي!

✱

وانگين جي تون وار ڪي، نا حاڪم لائج هت،
توڪي پوتيون پايو، ڪريان ماڙن ڪاڻ منت،
پرور ڪارڻ ڀرتي تو ڪي، پنهنوارن جي پٽ،
ستائي نه ”سرويج“ چئي، هو سانگياڻيون منجهه ست،
هر هر ٻڌي هت، ماڙن ڪارڻ مارئي!

✱

ماڙن ڪارڻ مارئي، ٿي لائق ليلائي،
ڳل ڳرائيون ڪيتريون، ٿي پاند عمر ڪي پائي،
وانگين ڪارڻ ويچاري، ٿي وڙ ڏيو واجهائي،
سارو ڏينهن ”سرويج“ چئي، سا اُڀي اُونائي،
پوتيون ٿي پائي، پنهنوارن پسڻ لئي!

✱

پاندن پوتين جو نه ٿيو ڪو عمر ڪي احساس،
سو ڪيائين سانگين سان، جيئن رين ۾ راکاس،
سڪي ويو ”سرويج“ چئي، سنگهارن جو ساس،
ڏکن ڏيل ڌري ڇڏيو، هو اٽئي پهر اُداس،
گونگن جيان گهم پيا، منجهه ويڙهيڇا وسواس،
ڪيو ڪونه قياس ”عمر“ اوراڄن مٿي!

✱

آليون اڪيون اٿيا وار : سرويج سجاولي

اڃ به پنهنجا ٻار، رُون رُون ڳوڙها رت جا،
پتڪن تتي بٺ ۾، هو بڪيا ۽ بيمار
هيڏي ساري لوڪ ۾، ٿيا لانجها ۽ لاچار
اڱ اُگهاڙا، اُڻ پڙهيا، ڀڄن ڪهڙي پار
وينا ڏسو پار اڃان ڪنهنجي آسري!

✱

اڃ به مارو مير، ماري وڌا مامري،
سوگهو سنگهارن جو ٿيو سنگهر منجهه سرير،
ڪلف ڪڙولا ڪنڌ ۾، ڪوڙين ڪل ۽ ڪير،
هلائون حمير، ور ڏيو وانگين تي ڪري!

✱

اڃ به ماروڙيون، سڪن سڪئي ساهه لئي،
ملن هر ڪنهن ماڳ تي، تنهي ڪي تڙيون،
راڻين روپ ڇڏي ڏنا، ۽ رويو ڪن رڙيون،
گوندر منجهه گهڙيون، سرتيون گهارين ساڻيون!

✱

مارو ملڪ ملير جا، هئا هر دم اوچي ڳاٽ،
ماريو ماروڙين ڪي، اڃ عمر جي اورات،
حاڪم هيٺن ساڻ ڪئي، ته پڪر جيئن ٻوسات،
ٻڌئي ٻوڙا ڪينڪي، ڪي ٻاڪارون ٻيرات،
سانگين تي ”سرويج“ چئي، ٿيا سونتن جا سوسات،
مارئي تنهنجي محل ۾، بند عمر هئي اڳوات،
وانگين ڪارڻ ويچاري ڪيا، لڪ ڪڍي لولات،
مون ڪي ڪاتي ڪات، ماڙن مارج ڪينڪي!

✱

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

دوھا

ماندا ماندا، آڀرا آڀرا، ساڻا ساڻا سيٺ سندام!
ورهن کان ڪنهن ويل وهائيا، وانگيٽڙا جي هي وريام!!

✱

هيٺا هيٺا، جهيٽا جهيٽا، ٻارڻ تن تي ٻيٽا ڙي!
لوڪ سڄي ۾ لتجن لرن، لڪ لڪ ۾ لاکيٽا ڙي!!

✱

سانگيٽڙا هي سانبيٽڙا هي سارو ڏينهن ڏک سور چرن!
ڳڻتين ڳوهيل ڳوناڻا ٿا، ڳاراڻي ۾ روز ڳرن!!

✱

راتيون جاڳن، رُتيون جاڳن، رت ولوڙن روزيءَ لعي!
پوءِ به نه پوري پيٽ پٽي جي، پورهيو اهڙو ڪڏ ۾ پئي!!

✱

جهنگن ۾ ٿا سنگ پچائن، سوني سهڻي رنگ ڏسو!
پوءِ به هڻي هي ڏيهه تنهي کي، ڏيهائي پيو ڏنگ ڏسو!!

✱

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

عمر اوراچن مٿي، نه ڏنو ڌيان ذات،
ماري ماروڙڻن کي، ڪيو ملڪ اندر مات،
ڪڇڻ پڇڻ ڪين ڏي، ۽ بند هر هڪ بات،
راڻيون رتولن منجهه، ٿيون روئن ساري رات،
ساڙيو آ”سرويج“ چئي، ان سورن جي سڪرات،
”لطيفائي لات“، ٿو ”عدو“ ڪوهه عدو لئين!

✱

عمر تنهنجي اهنج کان، ٿيون راڻيون رت روئن،
ماروڙڻيون ته ملير ۾، ٿيون ڪاٽيءَ ريءَ ڪُسن،
سنگهاريون ”سرويج“ چئي، اڄ ويچاريون وجهلن،
سانگي پنهنجي سنڌ ۾، ٿا سورن کان سُڌڪن،
جهانگيٽڙا جيلن ۾، ٿا آنئي پهر پچن،
سُهم ۽ صدمن، ساڙيو سنڌيٽڙن کي!

✱

ساڙيو سنڌيٽڙن کي، اڄ عمر جي ارمان،
ويڏي ويڙهيچن کي، بس ڳپ ڪيائين ڳان،
جاڙ جفائون جهانگيٽڙن تي، جا ڪوڙا جُрман،
ڪلف، ڪڙولا-قابو ڪڙيون، تالا تاڪ زبان،
سنڌيٽڙا ”سرويج“ چئي، ٿيا سنڌڙيءَ ۾ مهمان،
ڪوڙئين لڳن کان، منن ماروڙڻن کي!

✱

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

ساماڻيلون ڏيئون تن جي گهر ۾ گهوڙا ڙي! نانگيون!
ظالم زردارن جي منهن تي ملجن ويهي ڪي دانگيون!!

✱

چنڊن ڪنوڻن جهڙيون تن جون، زالون ليڙن منجهه لڄي!
”يا ته پنيور ڪي باهه ڏجي“ يا مٺيون پيڙي ويڄي پڄي!!

✱

پيارا پيارا پٽڙا تن جا پلپل پورن منجهه پڄن!
هوڏي زردارن جي محفل ۾ ٿيون ناريون روز نچن

✱

نرمل نرمل نياڻيون تن جون پوتيءَ هڪ لئي پار ڪين!
هوڏانهن زردارن جون زالون هيرن جا ٿيون هار وجهن!!

✱

هيڏو هي ڏس تنهنجي دنيا ۾ ويو مڇي انڌير الا!
رهندو اهڙي راج ۾ آخر تون ئي ٻڌائج ڪير پلا!!

✱

زردارن جون زالون آهن مسڪينن جون مائون ڙي!
مسڪينن جون زالون زردارن جون محبوبائون ڙي!!

✱

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

پاڻ ڪي ساڙي نانگ لتاڙي، اُنن جا اَنبار ڏنئون!
ڏاڍن جي هن ڏيهه ۾ تن ڪي، پوءِ به ڏاڍي مار ڏنئون!!

✱

سرديون گرميون سرتي سهندي، ڪيڏا ڪپهه جا ڍير ڪيئون!
پر واهه وڏيرن جو هي وڙ جو تن سان ويتر وير وڌئون!!

✱

ڪوڏارون ۽ ڪيڙون هڻندي، ڪلهه جگر ۽ ڪنڌ چنان!
سرديءَ جي سِيءَ ساڙيا سانگي، سينا سر ۽ سنڌ سُڪان!!

✱

بيگارن جي باهه ۾ سڙندي، بيٺ ۾ پئجي ويان بنا!
سائين منهنجن سانگين آهن سچ پچ سهسين سور سنا!!

✱

ڇا جون عيدون، ڇا جا ميلا، مارو مانيءَ لئي مجبور!
”ڏوڙ پوئي ڙي دنيا“، تنهنجو دردن ڀريو آ دستور!!

✱

ڇاجون خوشيون، ڇاجون شاديون، ڇا جا هي پر ڏهل ڌما!
ماروڙتن جي منهن ۾ بس، مٿو رهي ٿو پيو ماتا!!

✱

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

واپارين جو وارو آهي، خوب ملاوت اگھ وڏا!
هيئن ماڻهن جا سي کائي ويڙا رت چم ماس هڏا!!

*

ملان مئلن جيئن جون هت ٻيڙيون وينا ٻوڙين ڙي!
ڦيڻن ڏاڳن سان ڏس سانگين جون پيا سيرون چوڙين ڙي!!

*

خوب خوشامدڙيا ڪي شاعر قوم جي ٻيڙي ٻوڙ ۾!
ڪوڙ جي ڪوڙين خاطر آهن پورا بغلن ٺوڪڙ ۾!!

*

ايڊيٽر ڪي قوم جي اڪين پيا وجهن ڏس ڏوڙ ميان!
سچ ڪي سوريءَ چاڙهڻ خاطر ڪوڙين چاڀن ڪوڙ ميان!!

*

هي هيڏو سارو دوکو دنيا ۾ ڪيئن سانگي ساهه کڻن!
هي سڀ ماڻهو گڏجي مارن ڪي ٿا هاڃي منجهه هڻن!!

*

سچا شاعر صدين تائين سڏبا پيا ”سروچ“ هتي!
دوها هي ڏک ڀريا تنهنجا پڙهبا پيا ”سروچ“ هتي!!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

پنهنوارن جا ڀڻڙا ڏيئون علم ڪنان محروم ٿيا!
ماڻهن جي هن ميڙ ۾ هو معصوم ڏسو مظلوم ٿيا!!

*

پير اسانجا جا پتيل پنهنجي پيت جا پوڄاري!
قوم ويڄاري ڪي ته هنيو تن هاڃن ۾ آهيڪاري!!

*

”شاه“ اسانجا شيل شڪارن جا ته وڏا شوقين ٿيا!
قوم جو اونو ناهن ڪو هو ناڻي تي نابين ٿيا!!

*

مير اسانجا ميخانن ۾ مستيءَ ۾ مدهوش ڏسون!
قوم سندي ڪم ڪار ڪنان سي راڻا ٿا روپوش ڏسون!!

*

واگه وڏيرا قوم وطن جا وير، وير، وير، وير ڙي!
ماروڙن ڏي نيٽ تن جي ميري، ميري، ميري ڙي!!

*

ڪامورا هن ڏيهه سنڌا ٿا ڏينپوءِ وانگر ڏنگ هڻن!
قوم جو ڪندو هيڪاري سي کاڌا وينا روز کڻن!!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

ڪافي

غير هتي وڃ دور الا! مان سنڌ وطن جو سانگي آهيان.
غيرت مند غيور الا! مان سنڌ وطن جو سانگي آهيان.

هوش سان منهنجي ڳالهه سجي سڻ،
توڪي ته ڏيندس ڪين ڪڏهن پڻ،
انچ وطن جو مڙ الا! مان سنڌ وطن جو سانگي آهيان.

سنڌ جي هر هڪ ڇيز پياري،
سون هجي يا هوئي واري،
واري به اُن جي نَور الا! مان سنڌ وطن جو سانگي آهيان.

ڪين اُنهيءَ تي ڪجهه به سهان ٿو
عشق ۾ تنهنجي مست رهان ٿو
مست رهان مخمور الا! مان سنڌ وطن جو سانگي آهيان.

راهه انهيءَ جي جو پي روڪي،
خوب لڳايان تنهن کي نوڪي،
اڪين منجهه اَنبُور الا! مان سنڌ وطن جو سانگي آهيان.

موت کان ماڳهين ڪين مڙان ٿو
توب بمن ۾ ڏوڪي گهڙان ٿو
مات ڪريان مغرور الا! مان سنڌ وطن جو سانگي آهيان.

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

ڪافي

جلي پئي ڪا جيگل، جهريل جهوپڙيءَ ۾.
حياتي بلا ٿي، آ جهتيس نڙيءَ ۾!
ويس ماس سارو هڏن تي سُڪي ڙي،
گرهه ري ته گهوڙا گجر ٿي گُڪي ڙي،
پيئي سا چوڙيلي، چُرڻ کان چُڪي ڙي،
روئي رت ريتو سا هر راتڙيءَ ۾.

جلي پئي ڪا جيگل، جهريل جهوپڙيءَ ۾!
نڪا ليڙ آهيس لڱن تي سجي ڙي،
بنا اُن دائي ٿيس بُت پجي ڙي،
سڙي سيءُ اُس ۾ سا ويئي سجي ڙي،
رهيو مس پسته ٿس وڃي پاڙيءَ ۾.

جلي پئي ڪا جيگل، جهريل جهوپڙيءَ ۾!
تُتي سنڌ تنهنجا پيا سنڌ کان ڙي،
هجي ويئي سا هاڃن ۾ هنڌ هنڌ کان ڙي،
ڪڙهي ماس ويڙس ڪلهي ڪنڌ کان ڙي،
وڏا ڊام پئجي ويس ڍونگڙيءَ ۾.

جلي پئي ڪا جيگل، جهريل جهوپڙيءَ ۾!
سوين سور ”سرويج“ سرتي سنائين،
سدا لڄ ليڙن ۾ پنهنجي لڪائين،
وڏا ڏاڍن جا هر ڏينهن ڏنا ٿين،
رڪيئين سنڌ جو ته به ڀرم پونگڙيءَ ۾.

جلي پئي ڪا جيگل، جهريل جهوپڙيءَ ۾!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

ڪافي

عَمَر هن ڏاڍ تنهنجي کان، ويو آ، ٿر سڄو ٽڙڪي،
سپاهن سانگين تي ڇو-قيامت ڪا اچي ڪڙڪي.

نه هيڏيون ڪنهن ڪڏهن ڪيون-پنهواريون قيد ۾ پيون،
انهيءَ ڏهڪاءُ ڪنان ويئون-ڌنارن جون دليون ڌڙڪي.

ڪڏهن چاريم پهون پهری-پيم زنجير اڄ زهري،
ڪرن شل ڪوٽ سڀ قهري-ٽماڙيون هي پون ٽڙڪي.

پتن پاسي پليرين سان-ڪنڀيون کاڌم ڪٿيرين سان،
پنيم گولون گگيرين سان-ڊگهين لامن مٿان لڙڪي.

ڳنوارين جا ته ڳڻ ڳايو-روٿان ”سروچ“ سر نايو
اڃا تائين نه ڪو آيو-منن وانگين منجهان وڙڪي.

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

زور زبر جو موڙي ڇڏيان ٿو
ناس ڪري ۽ ٿوڙي ڇڏيان ٿو
غيرن جو ته غرور الامان سنڌ وطن جو سانگي آهيان.

جوش منجهان جڏهن ڪاه ڪيان ٿو
فوج سڄيءَ مان پار پوان ٿو
پار به پهرين پور الا! مان سنڌ وطن جو سانگي آهيان.

تيغ هلايان، تير وسايان،
فوج عدوءَ جي ڪوڙ ڪپاين،
چوٽ ڪيان پرپور الا! مان سنڌ وطن جو سانگي آهيان.

سنڌ وطن جي لاک لڙان ٿو
جنگ ۾ جنسي شينهن گڙان ٿو
ڏيهه ڏڪاين ڏور الا! مان سنڌ وطن جو سانگي آهيان.

جان عدوءَ جي مون کان جلي ٿي،
هاڪ جهان ۾ منهنجي هلي ٿي،
ملڪن ۾ مشهور الا! مان سنڌ وطن جو سانگي آهيان.

هوش رکان ٿو ”هوشوءَ“ وارو
جوش ته ”دودي“، ”بلوءَ“ وارو
سنڌ ڪندوسين سور الا! مان سنڌ وطن جو سانگي آهيان.

سنڌيڙا ”سروچ“ سڀيئي،
جان سان ڪيڏن، جنگ اٿيئي،
بالڪ، پوڙها جهور الا! مان سنڌ وطن جو سانگي آهيان.

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سروپج سجاولي

ڪافي

سنڌڙي توتان گهور ٿيان، او سروپجن جي سُرخ زمين،
توتان سر ۽ ساهه ڏيان، او سروپجن جي سُرخ زمين.

تون ۾ اڪڙيون ڪوليم، تو ۾ هوش سنڀاليم منهنجي ماءُ،
تنهنجي سائيءَ ڌرتيءَ مان پڻ، سندر سندر آيم ساءِ،
تنهنجي جذبي هيٺ جيان، او سروپجن جي سُرخ زمين،
سنڌڙي توتان گهور ٿيان.....

تڏڙو تڏڙو صاف ۽ سُٿرو منهنجي مَن لئي آ اڪسير،
ماڪيءَ مصريءَ کان به ملندڙ، منڙو جهڙو مينهن ڪير،
تنهنجو پاڻي پاڪ پيان، او سروپجن جي سُرخ زمين،
سنڌڙي توتان گهور ٿيان.....

آليون اڪيون اڻيا وار : سروپج سجاولي

ڪافي

ڪي هوشو ڪي دودا، چڻيو جيڏڙيون ڙي،
ڪي ”بلوءَ“ ۽ بانڪا، چڻيو جيڏڙيون ڙي!
هجي ديس جن ڪي پسهه کان پيارو
وڙهن وڀرين سان ڪري وڀر وارو
ڏسن ڪين ڪڏهن، ڪو سانوڻ سيارو
سي ڳيرو ۽ ڳوڏا، چڻيو جيڏڙيون ڙي،
ڪي هوشو ڪي دودا چڻيو جيڏڙيون ڙي!
ڏيو تن ڪي پينگهن ۾ لوڏي هي لوليون،
چنڀيءَ ۾ ئي تن ڪي ٻڏايو هي بوليون،
ته دشمن ڪي ماريو هڻي گرز گوليون،
سي جرنيل جوڏا، چڻيو جيڏڙيون ڙي،
ڪي هوشو ڪي دودا چڻيو جيڏڙيون ڙي!
ڪهاڙين سان ڪوڏيا، ڪڏندا اچن جي،
لئين لوڙهين ساڻ، لڏندا اچن جي،
۽ ميدان ۾ مانجهي تڏندا اچن جي،
سي ڪرنيل ڪوبا، چڻيو جيڏڙيون ڙي،
ڪي هوشو ڪي دودا چڻيو جيڏڙيون ڙي!
اُهي لال سانڍيو لڙن سنڌ لئي جي،
رڪي سر تريءَ تي وڙهن سنڌ لئي جي،
جيئن سنڌ لئي جي، مرن سنڌ لئي جي،
سي ”سروپج“ سودا، چڻيو جيڏڙيون ڙي،
ڪي هوشو ڪي دودا چڻيو جيڏڙيون ڙي!

✱

آليون اڪيون اڻيا وار : سروپڇ سڄوليآليون اڪيون اڻيا وار : سروپڇ سڄولي

تنهنجي هنج هندوري وانگر، جنهن منجهه جهوٽا کاڌم ڄام
تنهنجي جوت تي جاڳي جاڳي، نيٺ ته ايندو ٿم آرام
تنهنجي پڳ تي ساهه پٽيان، او سروپڇن جي سرخ زمين
سنڌڙي توتان گهور ٿيان.....

منهن مٿي ۾ مليان تنهنجي، مُشڪ کان وڌ جا آهي مٿي
سيني تنهنجي تي ڏيان سڪرون، من کي ناربان ڪجهه ته مني
سينڌ سنڌ تي سجدا ڏيان، او سروپڇن جي سرخ زمين،
سنڌڙي توتان گهور ٿيان.....

تو ۾ دودو دريا خان ۽ ”هوشوءَ“ جهڙا شينهن هزار
توتان ڪونڌر ڪنڌ ڏين جي، ناهي تن جوانت شمار
تن کي صبح شام سڏيان، او سروپڇن جي سرخ زمين،
سنڌڙي توتان گهور ٿيان.....

توسان پختا پيچ پيا، ”سروپڇ“ سڏيان جيگل ڙي،
تنهن جا ڳڻ ۽ ڳالهيون، ڳلين ۾ پيو ڳايان جيگل ڙي،
توسان ناهي نينهن نيان، او سروپڇن جي سرخ زمين،
سنڌڙي توتان گهور ٿيان.....

*

ڪافي

منهنجي منڙي ملڪ تي، موجون ملهاريون هون شال!
پاڳين جي ”پُون“ مٿي، بوندون بهاريون هون شال!

ڏيهه ساري ۾ نه ڪوئي، ڪٿ هجي ڏوٽي ڏکيو
سادڙا سانبي گذارن، جيئن سدا سنهجو سڪيو
سانگين جي سيم جون ساريون ئي ساريون هون شال!
منهنجي منڙي ملڪ تي.....

ٻانهن لوڏي ٻاگهيون، ٻانهين سان پنين ۾ گهمڻ،
لال لوبن جون لياريون ۾ ٻڏي لوڏون لڏڻ،
سينڌ سُرهيءَ ساڻ ساڻيهه ۾، سنگهاريون هون شال!
منهنجي منڙي ملڪ تي.....

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

ڪافي

روز سهي سنڌ سور الا! سنڌي ڍولڻ،
اڃا ويٺا ڏسو خوش ٿي پيا ڪلوا ڀرا! حيف آڻو.

ساريو سهاڳ پنهنجو روئي نماڻي،
ماري مرض ڪئي آهي چور الا! سنڌي ڍولڻ،
اڃا ويٺا ڏسو خوش ٿي پيا ڪلوا ڀرا! حيف آڻو.

جنهن جيگل ڏنيون لوليون لاڏ منجهان،
اُن تي ظالم ڪئي آ گهور الا! سنڌي ڍولڻ،
اڃا ويٺا ڏسو خوش ٿي پيا ڪلوا ڀرا! حيف آڻو.

ويرين ڪي ته يارو وَرَ ڏئي هڻون اڃ،
اڪين منجهه اَنبور الا! سنڌي ڍولڻ،
اڃا ويٺا ڏسو، خوش ٿي پيا ڪلوا ڀرا! حيف آڻو.

سنڌي کان سر ڪير جهليندو،
”سرويچ“ مرڻ منظور الا! سنڌي ڍولڻ،
اڃا ويٺا ڏسو خوش ٿي پيا ڪلوا ڀرا! حيف آڻو.

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

جوت جهر مر سان جڙيل جهانگين جي جو جو جو هجي،
گهر اڳيان گجرون مڙن گوهرن جي گهو گهو گهو هجي،
ڪنڌ هيڏي ساڙ ڪانڌن سان ڪناريون هون شال!
منهنجي منڙي ملڪ تي.....

عام ڪي اُڪو نه اونو آب ڊاڻي جو هجي،
ڀاڳ بالا ۽ بلند ڀاڳين جي ڀاڻي جو هجي،
ڌڻ چرن ڏاجور تي ۽ خوش ڌنارون هون شال!
منهنجي منڙي ملڪ تي.....

شاهه جون وايون وڻاڻن ۽ وڻن ۾ گونججن،
بيت ساڻون جا منا جهر جهنگ ۾ جهونگارجن،
روز ريجھون ۽ رهاڻيون، روح واريون هون شال!
منهنجي منڙي ملڪ تي.....

مرض مهنڱايون مڙئي مارن ڏي ماڳهين منهن نه ڪن،
صاف دل ”سرويچ“ سانگي، سڀ سڪيا ساوا هجن،
ڏيهه ساري ۾ ته ڏينهائي، ڏياريون هون شال!
منهنجي منڙي ملڪ تي.....

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

ڪافي

وسايوڙي بادل ٿڌي بوند بوند!

وطن جا ته وڙڪي گهمون گهيڙ گسڙا،
سجڻ ساڻ ڳايون وچينءَ ويل ولڙا،
ڪريون ريلڙين ۾ ويهي راند رُونڊ،

وسايوڙي بادل ٿڌي بوند بوند!

وٺون واس وس جا وڃي ويءَ ور ۾،
منا ڪير ماهيا پيون ٿاڪ ٿر ۾،
گڏون لڪلڪوٽي حبيبن سان هُونڊ،

وسايوڙي بادل ٿڌي بوند بوند!

ٿئي ڏيهه ڏکيو ته خوشحال سارو،
وري وانگين جو وري شال وارو،
لهي ڪاهوڙين تان ڪپت ڪنونس ڪُونڊ،

وسايوڙي بادل ٿڌي بوند بوند!

وڃي سنڌ ”سروچ“ سنيگار جي جيئن،
هلي هير هر پار هُڪار جي جيئن،
ٿئي سائو ساڻيهه ورن واءُ وهُونڊ،

وسايوڙي بادل ٿڌي بوند بوند!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

ڪافي

ڌنارن ري هتي منهنجي، لڳن دل ۾ پيا دم دم ڏڪ،
پون چوڙيلين ڌاران، ٿا چم ۾ چير دل ۾ چڪا!

هنيون جيڏين سان هُت هيري، پتن ۾ پاس هر پيري،
قُلن قهرين تان قر ڦيري، ڦڪيم ڦوڳن جا ڦوڪي ڦڪا!

ڌنارين جو چوان چا دم هو سيرت سونهن ۾ سالم،
هو حورون هيچ ڪن هڪدم اچن اوڍي جڏهن آجرڪا!

بنين ۾ باجهري نِري، منا آيون جيهي مصري،
مڙئي ميوا وڃي وسري، مني ڪائي ڏسين جي مڪا!

هيءَ سِڪ ”سروچ“ ٿم سانڍي ترمِ مٽيءَ جا ٿين ڪانڌي،
۽ پوري مڙه سندن سانبي، رڪن ڏوٽي هتن سان ڏڪ.

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

وائِي

سرتيون! پڇو جي سچ! ووالا،
منهنجو مرڻ جيئن سڀ سنڌ سان.

مون تي منهنجيءَ مادر جا ميان! ڳن ته ڳڻڻ کان ڳچ ووالا،
منهنجو مرڻ جيئن سڀ سنڌ سان.

سنڌڙيءَ تان سِر گهورڻ خاطر، عاشق ڪڏندو اچ ووالا،
منهنجو مرڻ جيئن سڀ سنڌ سان.

”مرسون مرسون سنڌ نه ڏيسون“ نعري انهيءَ تي نچ ووالا،
منهنجو مرڻ جيئن سڀ سنڌ سان.

جيڪي جيتندس ٻرندو رهندو من ۾ اهو ئي مچ ووالا،
منهنجو مرڻ جيئن سڀ سنڌ سان.

قول انهيءَ ۾ قادر ڄاڻي، ڪوڙ نه آهي ڪچ ووالا،
منهنجو مرڻ جيئن سڀ سنڌ سان.

ساري حياتي ”سرويچ“ ميان تون، پور انهيءَ ۾ پچ ووالا،
منهنجو مرڻ جيئن سڀ سنڌ سان.

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

ڪافي

سدا والي وسائج هي، وطن منهنجي ولهارين جو
ڏسان جنهن ۾ ته شل آئون، متل منڊل ملهارين جو.

لهي سڀ ڏنجه ڏولائو ٿئي مارن سان ميلائو
پسان ساڻيه سڪيو ساڻو سندر سورهيه سنگهارين جو.

هينئن تان سڀ لهي هورو ٻڌان هر ماڳ تي مورو
اچي ڪو دور ۽ دورو ڏکن ماريل ڌنارين جو.

جبل جهنگل کي برسائين، رڻن جي رونقون لائين،
الاهي ڪر الله سائين، تون آن پاڻي پنهنوارين جو.

ڏسان ”سرويچ“ ساڙيه ۾ اُتر، ٿر، لاڙ ڪاري ۾،
اڃان ئي ڏيه ساري ۾ اُچو ڳاڻو ڳنوارين جو.

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

وائِي

مارو منهنجا ڍول، سانگي منهنجا ڍول،
سي ڪيئن وساريان سيٺ آئون.

ماڪي مصريءَ کان پي منڙا، ٻاٻاٺن جا ٻول،
سي ڪيئن وساريان سيٺ آئون.

وهان وڌاڻي ويس انهن جو لوبون لاک رتول،
سي ڪيئن وساريان سيٺ آئون.

لوبن ۾ هٿ لوباريون ائين، جهڙي پڪل ڪا گول،
سي ڪيئن وساريان سيٺ آئون.

مانڏاڻيون، مٽ، ماتيون، تن جون ٿيئي تڏيلا تول،
سي ڪيئن وساريان سيٺ آئون.

گُڙڻ، گولن، گگرالين مان جهانگين پريا جهول،
سي ڪيئن وساريان سيٺ آئون.

ساڻيه ۾ ”سروچ“ سدائين، عيدون عيش آلول،
سي ڪيئن وساريان سين آئون.

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

وائِي

سونهي نانءُ سونهاري سان ٿو تاريلين جو ٿاڪ،
الا! هي تاريلين جو ٿاڪ.

جڳ سڄي ۾ جهرڪي مَرڪي هرهند جنهن جي هاڪ،
الا! هي تاريلين جو ٿاڪ.

جنهن جي خاڪ ڪتوري جهڙي، جنهنجو پاڻي پاڪ،
الا! هي تاريلين جو ٿاڪ.

پاڪ بنيائين پاڙي وارا، پاڻ اڳيئي پاڪ،
الا! هي تاريلين جو ٿاڪ.

جنهن جي جوڌن دودن جي آ، دنيا اندر ڌاڪ،
الا! هي تاريلين جو ٿاڪ.

”هوشو“ جنهن جو هاڪارو ۽ ”حيدر“ هيبتناڪ،
الا! هي تاريلين جو ٿاڪ.

سينڌ پتين سان ساهيڙيون جت، پاڳياڻيون بيباڪ،
الا! هي تاريلين جو ٿاڪ.

مٽي جنهن جو مُشڪ ۽ عنبر، خوشبوءِ واري خاڪ،
الا! هي تاريلين جو ٿاڪ.

ور ور ڏيئي تن تي يارو ويڙي ڏي پيو واڪ،
الا! هي تاريلين جو ٿاڪ.

سانگي سڀ ”سروچ“ انهيءَ جا، ڏولھ دهشتناڪ،
الا! هي تاريلين جو ٿاڪ.

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

وائي

ساري سڀ ته ڄمار
آئون ساهه گهورينديس سنڌ تان.

جيئي جيگل سنڌڙي، اِيءَ تَنَ منجهه روز تنوار
آئون ساهه گهورينديس سنڌ تان.

سوَنهن پنهنجيءَ ”سيم“ ۾ سارو ڏينهن سنگهار
آئون ساهه گهورينديس سنڌ تان.

سيڪي کائن سنگڙا، هو پهراڙيءَ جا ٻار
آئون ساهه گهورينديس سنڌ تان.

لوئيارن جي آهي لڳي، اڄ لُون لُونَ منجهه لغار
آئون ساهه گهورينديس سنڌ تان.

سنڌڙيءَ ۾ ”سرويچ“ ڏسان شل، ساوڪ سونهن سُڪار
آئون ساهه گهورينديس سنڌ تان.

✱

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

وائي

ويٽرم نيٺ سُڪي،

ڳوڙها ڳلن تان ڳاڙي ڳاڙي.

ڇوڙيلين ۽ چونرن لاءِ، ٿيس چور ڇُڪي،
ڳوڙها ڳلن تان ڳاڙي ڳاڙي.

پنهوارن کا پيڙن جي لپ، مٽيءَ ڏي ڪانه مڪي،
ڳوڙها ڳلن تان ڳاڙي ڳاڙي.

ٻاٻاڻن کان ڪانه ملي ٿم، ٻاجه سنڌي او! ڪابه ڀُڪي،
ڳوڙها ڳلن تان ڳاڙي ڳاڙي.

ساعت ۾ ”سرويچ“ پُڄان من، ڍاٽين پاس ڏُڪي،
ڳوڙها ڳلن تان ڳاڙي ڳاڙي.

✱

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

وائي

مٿ نه موٽيم ڪوئي، حال وڃايم روئي،
ماڙين ماري ماري آهيان.

لاڪيٽن جي لاءِ لڇندي، ليڙون ٿيڙم لوئي،
ماڙين ماري ماري آهيان.

وار نه ويڙهينديس هي ڪڏهن، ڏنارين ري ڏوئي،
ماڙين ماري ماري آهيان.

ڏوئين مونڏي ڪانه مڪي، ڪا ڏونئرن سنڌي ڏوئي،
ماڙين ماري ماري آهيان.

جو سائينءَ لکيو ”سرويچ“ ادا هت، لوڙيان ويٺي سوئي،
ماڙين ماري ماري آهيان.

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

وائي

سُرھا سيٺ سنگهار

آئون ماڙين تي ڪيئن مٽيان؟

پوئي ٻڌم ڀسار سان، پڪا ۽ پنهنوار

آئون ماڙين تي ڪيئن مٽيان؟

درد ڏڪايم دونهان دل ۾، دم دم ياد ڏنار

آئون ماڙين تي ڪيئن مٽيان؟

نيٺ تمايم ننڊ ۾، سٿڙم رات سنڀار

آئون ماڙين تي ڪيئن مٽيان؟

ويل نه وسرن هيڪڙي هو وانگيڙا وينجهار

آئون ماڙين تي ڪيئن مٽيان؟

اڄ به نڪري اُن ريءَ اندر مان اوچنگار

آئون ماڙين تي ڪيئن مٽيان؟

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

وائي

ڏاڍا لڳڙم ڏينهن،

سرتين ڌاران ڪوٽ ڪڙن ۾.

گوند ڳائون دل ۾ پاتيون، گهوڙا گهاريان ڪيئن؟
سرتين ڌاران ڪوٽ ڪڙن ۾.

بادل مان برسات وسي جيئن، اڪڙيون برسن ائين.
سرتين ڌاران ڪوٽ ڪڙن ۾.

جيئن جيئن تارو روز تنواري، تن ٿو تڙبي تيئن،
سرتين ڌاران ڪوٽ ڪڙن ۾.

سڀني ۾ ”سرويج“ ڏٺا ٿم، مارن پاسي مينهن،
سرتين ڌاران ڪوٽ ڪڙن ۾.

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

وائي

هردم هنيڙا يار

ڏونگر ڏاڍا ڏنگ ڏکي ڪي.

هينئڙي ۾ هت هوتن جا ٿيا، مون ڪي هٿول هزار.
ڏونگر ڏاڍا ڏنگ ڏکي ڪي.

پڙپ جا پيرن مان ويا، اُڪري آروپار.
ڏونگر ڏاڍا ڏنگ ڏکي ڪي.

ڏيل ڏهيون ٿي ويڙم سارو، ووڙيندي وڻڪار.
ڏونگر ڏاڍا ڏنگ ڏکي ڪي.

ساڻي ٿي ”سرويج“ سان منهنجا، صاحب رب ستار.
ڏونگر ڏاڍا ڏنگ ڏکي ڪي.

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

گيت

سانوڻ جا هي ڏينهن سدورا،
جن ۾ من ٿو ڳائي مورا!

محبت پريا مينهن وسن ٿا،
نئين سر ننڍڙا نينهن چمن ٿا،
پرت پلر جو پاڻي پيئو
گل ڪري ٿي ڳورا ڳورا،

سانوڻ جا هي ڏينهن سدورا!
جن ۾ من ٿو ڳائي مورا!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

وائِي

رتڙوروان پيئي زار

رانجهن يار رُسي وئين ڇا کان.

مون نه اڃا سڪ لائي تومن، ويهي ڪا وينجهار
ڍولڻ يار رُسي وئين ڇا کان.

تو ۾ منهنجي من جو آسون، هٿيون هوت هزار
راڻل يار رُسي وئين ڇا کان.

مون ٿي ڄاتو منهنجي ٿيندين، دل جو تون ئي هار
دلبر يار رُسي وئين ڇا کان.

معاف ڪجانءِ منهنجا منڙا، مونڙي جا به ميار
محسن يار رُسي وئين ڇا کان.

تنهنجي ٿي ”سرويچ“ ڪي آهي، پلپل ۾ هت روز پچار
سوڍل يار رُسي وئين ڇا کان.

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

گيت

سندر سندر صاف سونهارو
جڳ سڄي جي اک جو تارو
نانءُ ڀلي سان، ناميارو سو
آهي ديسان ديس!
الا! شل جيئي پنهنجو ديس!

وڻندڙ وڻندڙ ڏاڍو والله،
وڻندو رهندو انشاءَ الله،
مرڪو مورڪ ميري من سان،
ماڀيو ڀيو ماڀيس!
الا! شل جيئي پنهنجو ديس!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

تڙيون تڙيون برسن بوندون،
پونتر ولين تان ڪن ٿا پون پون،
ويل وچينءَ جو ونڊجن ويهي،
پيار پرينءَ سان ڪورا ڪورا،
سانوڻ جا هي ڏينهن سدورا!
جن ۾ من توڳائي مورا!

سُرھا سُرھا واس وڻن ۾،
جانب پهرن جام ڏڻن ۾،
منڙا تن جا ٻول ٻڌڻ لئي،
هيٺڙي ۾ ٿئي هورا ڪورا،

سانوڻ جا هي ڏينهن سدورا!
جن ۾ من توڳائي مورا!

پيارا پيارا پيار وڏن ٿا،
ورهن جا واپار ٿين ٿا،
بيت برهه جا ٻين تي پوءِ،
ڇن ۾ ڳائين چوڪر ڳورا،

سانوڻ جا هي ڏينهن سدورا!
جن ۾ من توڳائي مورا!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

جنهن جون ريتون رسمون پنهنجون،
جنهن جا راز ۽ رمزون پنهنجون،
جنهن جي جهانگين وانگين جو آ،
وهو جهڙو ويس!
الا! شل جيئي پنهنجو ديس!

گج ۽ ڪنجر، چُنڙيون چولا،
سج پچ لاهن اندر اول،
چنڊن وانگر چمڪن جنهنجا،
آجرڪ لنگي کيس!
الا! شل جيئي پنهنجو ديس!

هرهڪ گجري چاڙهيو گوڏي،
لاڏ منجهان پئي تنهن کي لوڏي،
هرهڪ سوڍو ساهه برابر،
سارو ڏينهن سانڍيس!
الا! شل جيئي پنهنجو ديس!

ڪافين، وارين، بيتن سان ڏس،
نظم، غزلن، گيتن سان ڏس،
ساور ڏينهن ”سروچ“ هتي پيو،
سهڻو سينگاريس!
الا! شل جيئي پنهنجو ديس!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

جنهن ۾ قرب ڪچهريون پياريون،
جنهن ۾ ميلا موج ملهاريون،
جنهن جي ماڻهوءَ ماڻهوءَ ۾ آ،
الفت جي آبيس!
الا! شل جيئي پنهنجو ديس!

هيرون ۽ هُڪارون جنهن ۾،
ٽڪلن لئي ٿڌڪارون جنهن ۾،
وڻ وڻ واس ڪٿوريءَ جي سان،
ور وڙڏيو واسيس!
الا! شل جيئي پنهنجو ديس!

مارو موج ملهائن جنهن ۾،
گل ڦل جام لڳائن جنهن ۾،
هيرون موتين سان هر نينگر،
چانيو پئي چانئيس!
الا! شل جيئي پنهنجو ديس!

سانوڻ توڙي سياري سائين،
آڏين آڏين راتين تائين،
هرڪا ڳوري ڳات اُچي سان،
ڳيئن ۾ ڳائيس!
الا! شل جيئي پنهنجو ديس!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

گيت

نيٺ ٿيو نروار پيارا،
پڪڙيو هر ڪنهن پار پيارا،
گهر گهر ۾ ڏس ڳائي ويٺو، ٻيڙو توڙي پار پيارا!
تنهنجو منهنجو پيار پيارا!

ازلئون آهي آخر تائين،
رهندو روشن منهنجا سائين،
وڌندو رهندو جيسين آهي، جڙيل هي جنسار پيارا!
تنهنجو منهنجو پيار پيارا!

ڪارين ڪارين راتين ۾ سو،
بوندن ۽ برساتين ۾ سو،
ڪنوئين وانگر چلڪي چمڪي، چوڏس ۽ چوڏار پيارا!
تنهنجو منهنجو پيار پيارا!

پڪلن گولن کان پي مٺو،
مٺن ٻولن کان پي مٺو،
لعل لبن جي شربت کان پي، آهي لذت دار پيارا!
تنهنجو منهنجو پيار پيارا!

ٻانهيارين جي ٻولين ۾ سو،
وو-وو ولڙن لولين ۾ سو،
گونجي سيندن، بوڙيندن ۾، تنبوري جي تار پيارا!
تنهنجو منهنجو پيار پيارا!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

گيت

اڪڙيون ائين نه نايو نارا،
اڪڙيون جهليو لڙڪن لارا،

پلپل چو ٿيون هاريو پاڻي،
ايندا دلبر اڃ يا صبحاڻي،

لهندا هڪدم هڻل هيٺئين تان، دوست پسي دلدارا!
اڪڙيون ائين نه نايو نارا!

دم دم ۾ پيا درشن ٿيندا،
وره وڇوڙا وڊجي ويندا،

ڪامل ايندا ڪوڏ منجهان ۽ ٿيندا قرب قرارا!
اڪڙيون ائين نه نايو نارا!

مُحِب ملندا موتيءَ داڻا،
پيار ونڊيندا پيارل پاڻا،

گوندر گهٽجي گهٽجي مرندا، گهر تڙبنا سڀ گلزارا!
اڪڙيون ائين نه نايو نارا!

ترسو ترسو تڙيٽ چڙيو،
بادل وانگر برسڻ چڙيو،

جهومو جهومو جوت پساو، ڄاڻ ڪ آيا آيا يارا!
اڪڙيون ائين نه نايو نارا!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

گيت

جهانگيڙن جي جو تي اڃ پڻ، جهڙ ڦڙ - جهڙ ڦڙ ميگه ملهار
سرها ڏاڍا ٿيا سنگهار
ويس وسط جا پاتا يارا!

ڪالھوانڪر ڪڙ ڪات وڃن جا، ڪڪرن ڪيئي آهي ڪار
هوڏانهن سرتين ڪيا سينگار
ويس وسط جا پاتا يارا!

چب چب چاچر چيل چنن ۾، چولين لائي آ چچڪار
تڙ ترايون تاروتار
ويس وسط جا پاتا يارا!

انڊلت آپ ۾ اهڙي، جهڙي تازي پڙيل هوئي ڪنوار
جنهن کي گه ڳنا ۽ هار
ويس وسط جا پاتا يارا!

ڪاهڙ پاسي ڪيئن ۾ اڃ، چڙين چنگن جي چونگار
ڪرڪين جي ٻڌ ڪل ڪينڪار
ويس وسط جا پاتا يارا!

ڪل ڪل ڪير وڻي پيا ڪيڏن، خوش ٿي بهراڙيءَ جا ٻار
پاتئون ڳاڙها پُسين هار
ويس وسط جا پاتا يارا!

سائين! تون ”سروچ“ کي ميلئين، دوست منا دلدار
جن جي پل پل آهي پچار
جيڪي سونهن سندا سردارا
ويس وسط جا پاتا يارا!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سروچ سجاولي

مخفي مخفي ميلارين ۾
آهن سڏڪن آلاپن ۾

ويڙيل جي وڙلاپن وانگر، دردن جي آ، ڌار پيارا!
تنهنجو منهنجو پيار پيارا!

هنج ۾ لڏندڙ جهوٽن کان سو
گنجري جي گل ٻوٽن کان سو

تڙو تڙو سُرو سُرو، پٺڙي ٻو بهار پيارا!
تنهنجو منهنجو پيار پيارا!

مينديءَ رتڙا پير ۽ هٿڙا،
ناز نوان ۽ تڪڙا تڪڙا،

مُڪون مينديون منهن تي منڙيون، چڙن جي چشڪار پيارا!
تنهنجو منهنجو پيار پيارا!

شاهه جي بيتن، واين ۾ ڏس،
سچل جي تون ڪافين ۾ ڏس،

ساميءَ جي ته سلوڪن ۾ پڻ، جڳمڳ جلويدار پيارا!
تنهنجو منهنجو پيار پيارا!

سورهيه ۽ سروچن وانگي،
ڪين ڏسي ٿو تار ۽ تانگهي،

لهرين وڃن مان سو ڏوڪي پئي ڏو پار پيارا!
تنهنجو منهنجو پيار پيارا!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

لوڪ گيت

نڪ ۾ نه ڦلڙي، او! چيچ نه چلڙو

ڙي! ٻانهن نه سڳڙو

ڪنن نا والڙيون،

ڙي، ادڙيون اٻالڙيون!!

او! ڏيئڙيون اٻالڙيون!!

هڻن نه مڻڊي، او! ڳچيءَ نه هسيون،

ڙي! ٻُٽيون ۽ ٻُسيون،

ڏيهه ۾ ڏڪالڙيون،

ڙي، ادڙيون اٻالڙيون!!

او! ڏيئڙيون اٻالڙيون!!

سِر تي نه پوتي، او! ٻُٽ تي نه چولو

ڙي! جيءَ منجهه جهولو

اکڙيون تان آلڙون،

ڙي، ادڙيون اٻالڙيون!!

او! ڏيئڙيون اٻالڙيون!!

پيرن نه جُٽڙي، او! ستن تان ليڙون،

ڙي! چڱن ۾ چيڙون،

بکيون ۽ بي حالڙيون،

ڙي، ادڙيون اٻالڙيون!!

او! ڏيئڙيون اٻالڙيون!!

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويج سجاولي

گيت

هن سنڌڙيءَ جي سُرهاڻ بلي!!

هي موج ڀريو مهراڻ ڀلي!!

هي موج ڀريو مهراڻ ڀلي!!

هي موج ڀريو مهراڻ ڀلي!!

هي ڇهه ڇهه ساوا چيٽ ڏسو

هي ڪڙندڙ ڪلندڙ ڪيٽ ڏسو

هن سائين سهڻين ٻنين ۾

اڃ چوڏهينءَ جي چانڊاڻ ڀلي!!

هي موج ڀريو مهراڻ ڀلي!!

هيءَ ٿر ٻر ۾ ٿڌڪار ڏسو

هيءَ هنڌ هنڌ تي هُٻڪار ڏسو

هن پنهنجي دلبر ڌرتيءَ تي

اڃ مينهن جي مانڊاڻ ڀلي!!

هي موج ڀريو مهراڻ ڀلي!!

هي رنگ برنگي روپ ڏسو

هي دوديرين جا ڌوپ ڏسو

هوءَ لال لياري لامن تي

آ، لوڀن لالاڻ ڀلي!!

هي موج ڀريو مهراڻ ڀلي!!

هي ڪڙ ڪڙ مان هٿ ڪيچ ڏسو

هي سنڌڙيءَ جا ”سرويج“ ڏسو

هي سونهن سگهه سڳهارا سوڍا پنهنجا

سات ڏئي سرواڻ ڀلي!!

هي موج ڀريو مهراڻ ڀلي!!

*

لوڪ گيت

قومي جمالو

اسين سنڌي آهيون سنڌ جا - هو جمالو.
اسين سورهيه ماڻهو سنڌ جا - هو جمالو.

اسان سريون ڏيئي سنڌ ورتي - هو جمالو.
اسان گوليون کائي سنڌ ورتي - هو جمالو.
اسان جيل جهاڳي سنڌ ورتي - هو جمالو.
اسان قيد کائي سنڌ ورتي - هو جمالو.
اسين سنڌي آهيون سنڌ جا - هو جمالو.
اسين سورهيه ماڻهو سنڌ جا - هو جمالو.

پنهنجا شهزادا شاگرد الا - هو جمالو.
جيڪي مانجهي آهن مرد الا - هو جمالو.
جن کي سنڌڙي جو آ درد الا - هو جمالو.
جيڪي هارين جا همدرد الا - هو جمالو.
اسين سنڌي آهيون سنڌ جا - هو جمالو.
اسين سورهيه ماڻهو سنڌ جا - هو جمالو.

چپر نه چنو او! پکونا پيهي،

ڙي! ڏکيا ٿيا ڏيهي،
ڳٽيان ڇا ڳالهڙيون،
ڙي! ادڙيون اڀالڙيون!!
او! ڏيئڙيون اڀالڙيون!!

عيدون ۽ نه خوشيون، آروڻ ۽ راڙو

ڙي! سورن جو ساڙو،
ساريون ساريون سالڙيون،
ڙي! ادڙيون اڀالڙيون!!
او! ڏيئڙيون اڀالڙيون!!

ساڻا ساڻا سنڌ او! سُڪلون تان ڇاتيون،

ڙي! لنگهڻ ۾ راتيون،
لُچن ٿيون لالڙيون،
ڙي! ادڙيون اڀالڙيون!!
او! ڏيئڙيون اڀالڙيون!!

مڻهن تي نا ماس چپن نا مُرڪون،

ڙي! سورن جون سُرڪون،
پيئڻ پيالڙيون،
ڙي! ادڙيون اڀالڙيون!!
او! ڏيئڙيون اڀالڙيون!!

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

اسين ڪوٽ آهيون ننگ جا ڙي - هو جمالو.
 اسين جنگ آهيون جنگ جا ڙي - هو جمالو.
 اسين پاڳيا آهيون پاڳ جا ڙي - هو جمالو.
 اسين مالڪ پنهنجي ماڳ جا ڙي - هو جمالو.
 اسين سنڌي آهيون سنڌ جا - هو جمالو.
 اسين سورهيه ماڻهو سنڌ جا - هو جمالو.

اسين ماجر جا تان مير آهيون - هو جمالو.
 اسين ڪينجهر جي تصوير آهيون - هو جمالو.
 اسين مڪليءَ جا مور آهيون - هو جمالو.
 اسين سنڌڙيءَ تان گهور آهيون - هو جمالو.
 اسين سنڌي آهيون سنڌ جا - هو جمالو.
 اسين سورهيه ماڻهو سنڌ جا - هو جمالو.

اسين پٽائيءَ جا پار آهيون - هو جمالو.
 اسين سچل جا ڙي پار آهيون - هو جمالو.
 اسين هوشوءَ جا حُبار آهيون - هو جمالو.
 اسين دودي جي للڪار آهيون - هو جمالو.
 اسين سنڌي آهيون سنڌ جا - هو جمالو.
 اسين سورهيه ماڻهو سنڌ جا - هو جمالو.

اسين راڻا آهيون راج جا - هو جمالو.
 اسين ڪوڏيا آهيون ڪاڇ جا - هو جمالو.
 اسين گهوٽ اڻ موٽ آهيون - هو جمالو.
 اسين فولادي سپ ڪوٽ آهيون - هو جمالو.
 اسين سنڌي آهيون سنڌ جا - هو جمالو.
 اسين سورهيه ماڻهو سنڌ جا - هو جمالو.

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

اسين شير آهيون شير الا - هو جمالو.
 اسين واري ڄاڻون وير الا - هو جمالو.
 اسين وارث پنهنجي ويس جا - هو جمالو.
 اسين والي پنهنجي ديس جا - هو جمالو.
 اسين سنڌي آهيون سنڌ جا - هو جمالو.
 اسين سورهيه ماڻهو سنڌ جا - هو جمالو.

الحمد اڄ آزاد آهيون - هو جمالو.
 پنهنجي ديس ۾ آباد آهيون - هو جمالو.
 پنهنجي شان سان اڄ شاد آهيون - هو جمالو.
 اسين دودن جو اولاد آهيون - هو جمالو.
 اسين سنڌي آهيون سنڌ جا - هو جمالو.
 اسين سورهيه ماڻهو سنڌ جا - هو جمالو.

اسين قومن جي تقدير آهيون - هو جمالو.
 اسين صاحبِ توقير آهيون - هو جمالو.
 اسين پونگر جي شمشير آهيون - هو جمالو.
 اسين اونداهه ۾ تنوير آهيون - هو جمالو.
 اسين سنڌي آهيون سنڌ جا - هو جمالو.
 اسين سورهيه ماڻهو سنڌ جا - هو جمالو.

اسين مياڻي جا مثير آهيون - هو جمالو.
 اسين دولهه ۽ دلير آهيون - هو جمالو.
 اسين ملڪن جا معمار آهيون - هو جمالو.
 اسين ساڻ جا سالار آهيون - هو جمالو.
 اسين سنڌي آهيون سنڌ جا - هو جمالو.
 اسين سورهيه ماڻهو سنڌ جا - هو جمالو.

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

اچو موج ۾ مھراڻ آڻيون - هو جمالو.
 اچو سنڌ ۾ سرھاڻ آڻيون - هو جمالو.
 اچو لوپن ۾ لالاڻ آڻيون - هو جمالو.
 اچو مينهن جي مانڊاڻ آڻيون - هو جمالو.
 اچو سنڌ کي خوشحال ڪريون - هو جمالو.
 اچو مارو مالا مال ڪريون - هو جمالو.

جيئو جيئو پاڳيا ڙي - هو جمالو.
 پنهنجا پاڳ ٻيهر جاڳيا ڙي - هو جمالو.
 پنهنجا ساز سُر ساڳيا ڙي - هو جمالو.
 پنهنجا ويري سيئي واڳيا ڙي - هو جمالو.
 اچو سنڌ کي خوشحال ڪريون - هو جمالو.
 اچو مارو مالا مال ڪريون - هو جمالو.

اسين بهادر ۽ بيباڪ آهيون - هو جمالو.
 اسين دشمن جي لئي ڏاک آهيون - هو جمالو.
 اسين سنڌيئڙا ”سرويچ“ آهيون - هو جمالو.
 اسين پائر آهيون پيچ آهيون - هو جمالو.
 اسين سنڌي آهيون سنڌ جا ڙي - هو جمالو.
 اسين سورهيه ماڻهو سنڌ جا ڙي - هو جمالو.

هو جمالو ڙي ڍولڻ - هو جمالو.
 جمالو جوڌن سان - هو جمالو.

*

آليون اڪيون اڻيا وار : سرويچ سجاولي

اسين ڍاڻي آهيون ڍٽ جا ڙي - هو جمالو.
 اسين خان آهيون ڪٽ جا ڙي - هو جمالو.
 اسين موئن جي تان ساڪ آهيون - هو جمالو.
 اسين اُميدن جي باڪ آهيون - هو جمالو.
 اسين سنڌي آهيون سنڌ جا - هو جمالو.
 اسين سورهيه ماڻهو سنڌ جا - هو جمالو.

اسين ڪاڪ جا تان خان آهيون - هو جمالو.
 اسين ڪاهوءَ جا نشان آهيون - هو جمالو.
 اسين راڻا ”رنيءَ ڪوٽ“ جا ڙي - هو جمالو.
 اسين سوڍا نيرن ڪوٽ جا ڙي - هو جمالو.
 اسين سنڌي آهيون سنڌ جا - هو جمالو.
 اسين سورهيه ماڻهو سنڌ جا - هو جمالو.

جيئي پنهنجي سنڌ سائي - هو جمالو.
 جنهن ۾ ”اختر“ جهڙي ڌيءَ ڄائي - هو جمالو.
 جيڪا مردن جو مٽ آهي مائي - هو جمالو.
 جنهن کي وانگين جي آوات وائي - هو جمالو.
 اسين سنڌي آهيون سنڌ جا - هو جمالو.
 اسين سورهيه ماڻهو سنڌ جا - هو جمالو.

اچو سنڌ جا غدار ماريون - هو جمالو.
 اچو ملڪ مان مڪار ماريون - هو جمالو.
 اچو ديس جا اغيار ماريون - هو جمالو.
 اچو موڙي سڀ مُردار ماريون - هو جمالو.
 اسين سنڌي آهيون سنڌ جا - هو جمالو.
 اسين سورهيه ماڻهو سنڌ جا - هو جمالو.